

இறக்கை: 10 இறகு: 9

இலக்கிய மாத இதழ்

செப்டம்பர் 2021

விலை 40

சீத்த மருத்துவத் தை

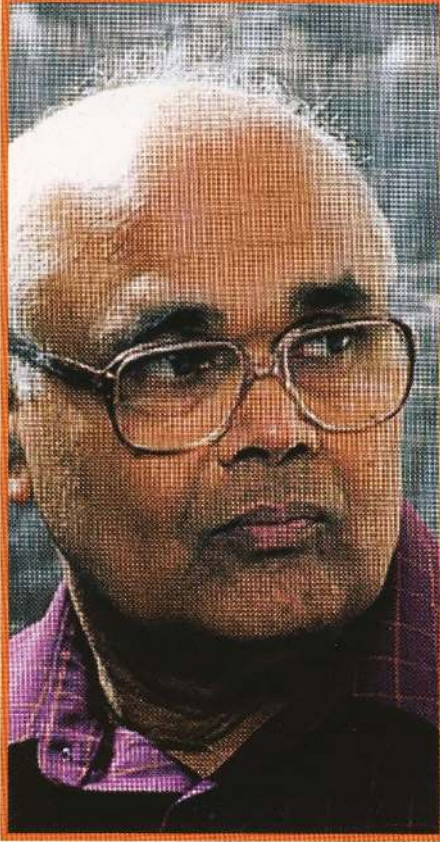

சீத்த மருத்துவத்தை
உலகறியச் செய்ய ஏழு செயல் திட்டம்

■ மருத்துவர் அருள் அமுதன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தலைமுறை தூண்டிய பயணம்

இ.பத்மநாப ஐயர்

ஐயரின் அமுத விழா நிகழ்வும் நெகிழ்வும்

இ. பத்மநாப ஐயர், 1940 முதல் 2021 வரை 80 ஆண்டுகளாய் தமிழ்ப் பேசும் பரப்பில் பயணித்து வருகிறவர். ஈழத்தில் பிறந்தவர். தமது கடின உழைப்பால் உலகின் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களை ஈழத்திலும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களை தமிழ்நாட்டிலும் அறிமுகப்படுத்திய வரலாற்றுப் பெருமைக்குரியவர்வர்களில் ஒருவர்; தமிழ் வரலாறு, தமிழர் வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் தொன்மை உள்ளிட்ட தரவுகளைத் தேடித் தேடிச் சேகரித்து தலைவாழை இலைவிரித்து தமிழ் மக்களுக்கு பந்திவைப்பதில் இன்றும் முதன்மையாய் இருக்கிறவர்; விலை மதிப்பிட முடியாத நேரத்தை வாசிப்புக்கு செலவிட்டதன் மூலம், தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையான எந்தப் பொருள் குறித்தும் எந்தத் தரவுகள் குறித்தும் உடனுக்குடன் அடையாளங்காட்டும் ஆபூர்வ நினைவாற்றல் மிக்கவர். தகுதியும் திறமையும் மிக்க தமிழர் ஒருவர் உலகின் எந்த மூலையில் பிறந்து வளர்ந்திருந்தாலும் அவர்தம் பெருமையை தமிழ் மக்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டு செல்லும் பெருந்தன்மை மிக்கவர்; முத்தாய்ப்பாய் எங்கள் காக்கைக் குழுமத்தின் மதிப்புக்குரியவர். இவ்வளவு தகுதி வாய்ந்த அந்தத் தலைமகனுக்கு "தலைமுறை தூண்டிய பயணம் - ஈழத்தமிழ்ப் புத்தகப் பண்பாட்டுச் சிந்தனை - பத்மநாப ஐயரின் 80 வருட கால் தடங்கள் - பேசும் களமாக 'அவர்தம் சிந்தனையும் வாழ்வும்' எனும் பொருளில் அமுதவிழா நாயகனுடன் ஒரு சிறப்பு அமர்வு எனும் வடிவாக்கத்தில் 15.8.2021 ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று வணக்கம் லண்டன், சார்பில் ஒரு காண்பொளி நிகழ்வு நடத்தப்பட்டது. 15.8.2021 அன்று 80 வயதை நிறைவு செய்த ஐயரின் மனமகிழ் விழாவாக அந்நிகழ்வு அமைந்திருந்தது.

நிகழ்வில், பன்முக விமர்சகர் மு. நித்தியானந்தன் (லண்டன்) இந்திய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் து. ரவிக்குமார் (தமிழ்நாடு) கலை வரலாற்றாசிரியர் தா. சனாதனன் (யாழ்ப்பாணம்) எழுத்தாளர் அ. செல்வம் (ரொரண்டோ) ஆளுகை சபை நூலக நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த க. சசிவன் (லண்டன்) உள்ளிட்ட பத்மநாப ஐயரின் நண்பர்களும் தோழர்களும் உரையாற்றினர்.

ஐயரின் அன்பு, பரிவு, தோழமை, பிறர்க்குதவும் பெரும்பண்பு உள்ளிட்ட அவர்தம் குண இயல்புகளை பட்டியலிட்டுப் பேசிய ஒவ்வொருவரும் தமது பாராட்டுகளை நன்றியுணர்ச்சியை வார்த்தைகளில் மட்டுமின்றி கண்களிலும் தேக்கி வைத்திருந்ததை அவர்களால் மறைக்க முடியவில்லை - என்பது அனுமானிக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

மூன்றுமணி நேரத்துக்கும் மேலாய் நீண்ட அந்த நிகழ்வு முழுவதும் சிரித்த முகத்துடனும் கனிந்த அவதானிப்புடனும் நிறைவு மாய் ஐயர் அமர்ந்திருந்தது குறிப்பிட தக்கது. ஐயர் அவர்களது நான நட்பு, காக்கையின் மூலம் கிடைக்கப்பெற்றதுதான். அலைபேசியில் வணக்கம் சொல்லி பேச்சைத்தொடங்கினால் ஒவ்வொரு முறையும் ஐம்பதாண்டு நட்பைப்போல அவர் அளவளாவுகிற அன்பும் பரிவும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கே உரிய சின்னப் பகடியும் மறக்க முடியாத பகிர்வாய் அமைந்துவிடும். ஐயர் அவர்களின் இளமை துளிர்க்கும் படங்களில் மட்டுமே பார்த்து மனதில் வரைந்து வைத்திருந்த சித்திரம், முதன்முதலாய் முதுமை ததும்பும் ஓவியமாக காணொளி வாயிலாக அவரைப் பார்த்தது மிகுந்த மனநெகிழ்வைத் தந்தது.

இறக்கை: 10 இறகு: 9

திருவள்ளூர்வாண்டு 2053

புரட்டாசி
செப்டம்பர் 2021

ஆசிரியர்
வி. முத்தையா
9841457503

பொறுப்பாசிரியர்
க. சந்திரசேகரன்
9715146652

ஆசிரியர் குழு
இரா. எட்வின்
முசிலன்
அமரந்தா
கசன்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
கி. பி. அரவிந்தன்
வீர. சந்தானம்

நெறியாளர்கள்
டிபார்ட்மென்ட் மருது
க. பஞ்சாங்கம்
கே. எம். வேணுகோபால்

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான
தொடர்புக்கு:

கனடா:
வி. மகேந்திரன்
V. Mahenthiran
Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா:
க. முகுத்தன்
K. Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும் கதை, கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின் கருத்துகள், கட்டுரையாளர்களின் கருத்தாகும். காக்கையின் கருத்தாகாது.

‘கடவுள்’ யாருக்கானவர்?

‘அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம்’ என்கிற அரசாணையைத் தமிழ்நாட்டு அரசு வெளியிட்டதிலிருந்து தமிழக அரசியல்களமே அமளிதமளிப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ‘குங்குமம் திருநீறு வைத்தவனெல்லாம் இந்துவாக மாட்டான்’ என்று பொத்தாம்பொதுவாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள், இப்போது பூநூல் போட்டவன் மட்டும்தான் இந்து என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டார்கள். அதாவது பிறப்பின் அடிப்படையில், சனாதனத்தின் அடிப்படையில் அது பார்ப்பனர்களுக்குத்தான் சொந்தமாகுமேதவிர இந்து என்பதனாலேயே பிற சாதியினர் உள்ளே வந்துவிட முடியாது என்றெல்லாம் பேசி சாயம் வெளுத்து நிற்கிறார்கள்.

ஆகமம் தெரியுமா? பாடல் தெரியுமா? மந்திரம் தெரியுமா? சமஸ்கிருதம் தெரியுமா? பக்தி என்றால் என்னவென்று தெரியுமா? இறைவனுக்குச் சேவை செய்வது என்றால் எப்படி என்பதாவது தெரியுமா? என்றெல்லாம் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு சமூக வலைத்தளங்களிலும் காட்சி ஊடகங்களிலும் ஆளாளுக்கு நுத்தரதாண்டவம் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராவார்கள் என்பதில் அரசு உறுதியாயிருந்தால் கடவுளை மந்திரம் மூலம் ‘ஆவாகனம்’ செய்து கோயிலிலிருந்து நம்ம வீட்டுக்கு கூப்பிட்டுக் கொண்டு போயிடுங்கோ, வெறும் கற்சிலைகளை வைத்து அவர்கள் பூசைசெய்து கொள்ளும்’ என்கிறார் ஒருவர். அதைக்கேட்டு மக்கள் நிலைகுத்தி நிற்கிறார்கள். ‘அப்படியானால் இந்தக் கடவுள் மக்களுக்கானவர் இல்லையா’ என்று மெதுவாய்க் கேட்கவும் தொடங்கி இருக்கிறார்கள்.

இன்னொருவர், பாடல் வேறு; மந்திரம் வேறு. பாடல் என்றால் பக்தி; மந்திரம் என்றால் சக்தி. வேதங்களையெல்லாம் பாராயணம் செய்து ஒலி பெயர்க்கலாமே தவிர மொழிபெயர்க்க முடியாது. மந்திரங்கள் என்பது சமஸ்கிருதமே அல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால் அது மொழியே அல்ல. அது ஒலி சம்பந்தமானது; அளவு சம்பந்தமானது என்றெல்லாம் புதுப்புது வியாக்யானத்தை ஊடகத்தில் நின்று தொண்டை வரளக் கத்திக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், இதையெல்லாம் யாரும் காது கொடுத்துக் கேட்பாரில்லை என்பது வேறு விஷயம். ‘சமஸ்கிருதம் மொழியல்ல ஒலிதான்’ என்று அவர்கள் சொல்கிறபடியே எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களுக்கு நாம் சொல்ல ஒன்று உண்டு. தமிழ் வெறும் ஒலி அல்ல மொழி. ஆனால், அதுதான் எங்களின் உயிரிழைச்சு.

நாட்டின் குடியரசுத்தலைவர் பதவியைக்கூட விட்டுத் தருவார்கள். கருவறைக்குள் நுழைய மட்டும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்றால், இவர்களின் அத்துமீறல் அதிகாரமும் அதிகாரத்தின் மூலபலமும் எங்கிருந்து தொடங்குகிறது என்பதை அரசியல் அறியாதவர்கள்கூட புரிந்து கொள்வார்கள்.

எல்லாம் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் கடைசியில் தந்தை பெரியார் சொன்ன இடத்தில்தான் வந்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. ‘அனைத்துச் சாதியினரும் கருவறைக்குள் சென்று கடவுளைத் தொட்டு அர்ச்சனை செய்யும் காலம் வந்துவிட்டால், ‘அது கடவுளே இல்லை. வெறும் கல்தான்’ என்று சொல்லி விடுவார்கள்’ என்று எவ்வளவு தீர்க்கமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார் பாருங்கள்.

அப்படியானால்,
கடவுள் இல்லை
கடவுள் இல்லவே இல்லை
கடவுளைக் கற்பித்தவன் முட்டான்
கடவுளை வணங்குகிறவன் காட்டுமிராண்டி

என்று பெரியார் நேற்று சொன்னதெல்லாம் என்றென்றைக்குமான

பகத்சிங்குக்கு இழைக்கப்பட்ட சட்ட அநீதிகள்

முகமத் ஸுஹைப்

பகத்சிங்கை பிரித்தானிய அரசாங்கம் தூக்கிலேற்றி, மார்ச் 2021ஆம் நாளோடு 90 வருடங்கள் நிறைவடைந்தன. பெரும் நீதிமறுப்புக்கு இரையாகித்தான் பகத்சிங் கொல்லப்பட்டார் எனும் விவரங்கள் இப்போது வெளிவருகின்றன. பிரித்தானிய - இந்திய வழக்குரைஞர் சத்விந்தர் சிங் ஜஸ் எழுதிய 'The Execution of Bhagat Singh: Legal Heresies of the Raj' எனும் புத்தகம் புதிய தகவல்களை வெளிப்படுத்துகிறது. நிச்சயிக்கப்பட்ட நேரத்துக்குப் பல மணி நேரம் முன்பே பகத்சிங்கைத் தூக்கிலேற்றினார்கள் என்றும் அவர் உடலைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி, சிதை முழுதாக எரிந்து முடிவதற்கு முன்பே உடற் பகுதிகளை நதியில் தூக்கி எறிந்தார்கள் என்றுமான கொடூரத்தின் கதைகளை இந்தப் புத்தகம் சொல்கிறது.

1931 மார்ச் 23. நேரம் முன்னிரவு 7:30. லாகூர் மத்திய சிறை தலைமைக் கண்காணிப்பாளர் மேஜர் பி.டி.சோப்ரா, மெலிந்த உருவமும் வலிமையும் கொண்ட 23 வயது இளைஞரை, சிறை மைதானத்தில் இருக்கும் தூக்குமரத்தை நோக்கி அழைத்துச் சென்றார். துணை சிறைக் கண்காணிப்பாளர் கான் சாகிப் முகமத் அஃபாசன், பொங்கும் கண்ணீரை அடக்கிக்கொள்வதற்கு வீணே முயன்று கொண்டிருந்தார். குளிர்ந்த இளங்காற்றில் சிறை வளாகத்தில் உள்ள மரங்கள் அசைந்தன. அன்றைய இந்தியாவில் மிகவும் புகழ்பெற்ற மனிதராக இருந்த பகத்சிங்தான் அந்த இளைஞர். தூக்குமரத்தை நெருங்கியபோது பகத்சிங் தூக்குக் கயிற்றைப் பிடித்தார். பல மாதங்கள் நீடித்த கடும் சிறைவாசத்துக்குப் பிறகும் பகத்சிங்கின் முகம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. வாழ்க்கையை முடிக்கப்போகும் அந்தக் கயிற்றைத் தடவினார். பிறகு முத்தமிட்டார். அப்போது அவர் முகத்தில் மர்மப் புன்னகை ஒன்று தோன்றியது. சாந்தமாக இருபுறமும் பார்த்தார். பின்னர், அவர் கழுத்தில் கயிறு மாட்டப்பட்டது. திடீரென்று,

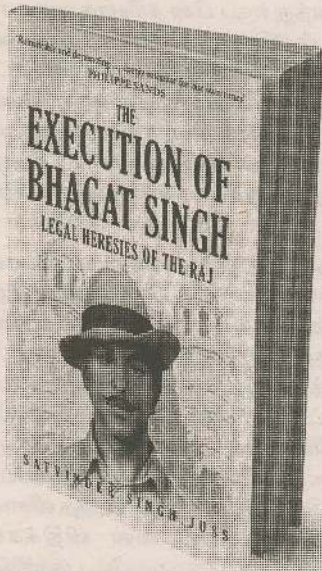
கால்களின் கீழே இருந்த பொறியின் கதவு ஓசையுடன் திறக்கப்பட்டது. உடல், தூக்குமரத்தில் தொங்கி ஆடியது. கழுத்து முறிந்தது. பகத்சிங் இறந்தார். அதன் பிறகு, அனேகமனேகம் தலைமுறைகளுக்கு உத்வேகமளிக்கும் புரட்சி நட்சத்திரமாக அவர் மறுபடியும் பிறந்தார்.

பகத்சிங்கின் தோழர்கள் சுகதேவும் ராஜ்குருவும் அவரின் இருபுறமுமாகத் தூக்கிலிடப்பட்டார்கள். அவர்களும் தூக்குமரத்தை நோக்கி தைரியமாகத்தான் நடந்து சென்றார்கள். அரசியல் கைதிகள் எனும் நிலையில் தங்களை சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும்; சாதாரண குற்றவாளிகளைப்போல தூக்கில் போடக் கூடாது எனும் அந்த மூவரின் கடைசிக் கோரிக்கையை பிரித்தானிய அதிகாரிகள் மறுத்துவிட்டார்கள்.

தூக்குமரத்தை நோக்கி நடக்கும்போது பகத்சிங் இரண்டு வரி பாடினார். தோழர்கள் அதைப் பின்பற்றிப் பாடினார்கள்: "நாங்கள் இறந்துவிட்டாலும் எங்களுக்குள் நாட்டுப் பற்று மிச்சமிருக்கும். என் சவம்கூட என் தாய்நாட்டின் அழகைப் பரப்பும்."

மரணம் உறுதி செய்யப்பட்ட பிறகு மூவரின் உடல்களையும் அவசர அவசரமாக தூக்குமரத்திலிருந்து இறக்கினார்கள். அழுக்கு நிறைந்த வழிகளினூடே இழுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். பிறகு உடல்களைத் துண்டுதுண்டாக வெட்டினார்கள். அந்தத் துண்டுகளை சாக்கில் போட்டுக் கட்டி ரகசியமாகச் சிறைக்கு வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். அங்கே காத்திருந்த டிரக்கில் சாக்குமூட்டைகளை எறிந்தார்கள். லாகூர் நகரத்தின் வடக்கு கருக்கு டிரக் விரைந்தது. இரண்டு மணி நேரத்தில் கருரைச் சென்றடைந்தது.

அங்கே சதலஜ் நதிக்கரையில் இரண்டு புரோகிதர்கள் காத்திருந்தார்கள். ஒரு இந்துவும் ஒரு சிங்கும். வெட்டித் துண்டாடப்பட்ட உடல்களுக்கு முன்னால் நின்று அவர்கள் இறுதிப் பிரார்த்தனை சொன்னார்கள். அருகில் உடனடியாகத் தயார் செய்த சிதையில் காவலர்கள் உடற்பகுதிகளை எடுத்துவைத்தார்கள். சிதை

ஜுவாலையிட்டு எரிந்தது. சதலஜின் அமைதியான நீர்ப்பரப்பின் மீது காலை ஒளி விழுவதற்கு முன்பே அவசரமாகச் சிதையை அணைத்து, பாதி எரிந்த எலும்புத் துண்டுகளைப் பொறுக்கினார்கள். அவற்றை நதியில் எறிந்தார்கள். இந்த இடம் பிறகு 'போஸ்ட் நம்பர் 201' என்று அறியப்பட்டது. புரோகிதர்களும் காவலர்களும் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றதன் பின்னால், என்ன நடக்கிறது என்று சந்தேகத்துடன் ஒளிந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிராமத்தினர் நதியில் இறங்கினார்கள். மிதந்து செல்லாதிருந்த எலும்புத் துண்டுகளை மீட்டெடுத்தார்கள். ஆசார முறைகளின்படி மீண்டும் தகனம் செய்தார்கள்.

உடல் ரீதியாக பக்திசிங் முடிந்தார்.

லண்டனைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு செயல்படும் சத்விந்தர் சிங் ஜஸ் எனும் சட்ட நிபுணர் எழுதிய 'The Execution of Bhagat Singh: Legal Heresies of the Raj' எனும் புத்தகம், மேற்சொன்ன விவரணைகளுடன்தான் தொடங்குகிறது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் 'லாகர் சதிவழக்கு' என்று புகழ் பெற்ற, பக்திசிங் மற்றும் தோழர்களின் மரண தண்டனை, பெரும்பிழைகளின் இயல்பான முடிவாக இருந்தது. ஆனால், பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் கீழ் நடந்த மிகவும் வெட்கக்கேடான விசாரணையின் முடிவில் ஏற்பட்ட நீதிக் கொலைதான் பக்திசிங்கின் மரணம் என்று சத்விந்தர் சிங் வாதிடுகிறார். நீதி அமைப்பைத் தாறுமாறாக்கி எப்படியாவது பக்திசிங்கைக் கொல்ல வேண்டும் எனும் நோக்கத்துடன், விசாரணைக்கு நடுவில் உருவாக்கிய தீர்ப்பாயம் (Tribunal) ஆறு மாதங்களில் வழக்கை முடித்தது. அன்றைய வைஸ்ராயும் கவனர்னர் ஜெரனரலுமான இர்விங் பிரபு, தன் தனிப்பட்ட அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி உருவாக்கிய தீர்ப்பாயத்தை லண்டன் ப்ரிவி கவுன்சில்வரை கேள்விகேட்டது என்றாலும், பிரித்தானிய ராஜ்ஜியத்தின் பயங்கர நிலைமை

பக்திசிங்கின் உயிரை எடுப்பதற்குத் துடித்துக்கொண்டிருந்தது.

சாட்சிகளைக் குறுக்குவிசாரணை செய்யவில்லை; பிரதிவாதிகளை (குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை) விசாரணை நேரத்தில் நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யவில்லை; அப்படி ஆஜரான பல நாட்களில் நீதிமன்ற அறைக்குள் நீதிபதிக்கு முன்னால் காவலர்களைக் கொண்டு தாக்கினார்கள். சட்ட அமைப்பை இப்படியெல்லாம் இழிவுக்குள்ளாக்கி நடத்திய நாடகத்தின் கடைசியில்தான் பக்திசிங்கைத் தூக்கிலேற்றிக் கொன்றார்கள்.

பக்திசிங்கின் விசாரணையும் மரண தண்டனையும் அரங்கேறியது லாகூரில்தான் என்பதால் அவற்றுடன் தொடர்புடைய சட்ட ஆவணங்கள் எல்லாம் பாகிஸ்தானில் இருக்கின்றன. இதுவரை வெளியில் வராத அத்தகைய ஆவணங்களை ஆராய்ந்து சத்விந்தர் சிங் எழுதிய புத்தகம், பக்திசிங் வழக்கில் உலகம் அறிந்திராத சட்ட அமைப்பின் கவிழ்ப்பை இலக்கமிட்டு சுட்டிக்காட்டுகிறது. பக்திசிங்கின் வாழ்வுடனும் விசாரணையுடனும் சம்பந்தப்பட்டு குல்தீப் நய்யாரும் (Without Fear: The Life & Trial of Bhagat Singh) ஏ.ஜி. நூரானியும் (The Trial of Bhagat Singh: Politics of Justice) மற்றவர்களும் எழுதிய எண்ணற்ற புத்தகங்களுக்குப் பிறகு வரும் சத்விந்தர் சிங்கின் புத்தகம், விசாரணையின் சட்டம் அற்ற தன்மையில்தான் ஊன்றி நிற்கிறது. லாகூர் சிறைத்துறை ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து சத்விந்தர் சிங் கண்டுபிடித்த மதிப்பிடற்கரிய ஆவணங்கள், காலனிய ஆட்சி நமக்குச் செய்த பாதகங்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது. அத்துடன், சிறையிலும் நீதிமன்றத்திலும் நெஞ்சுரத்துடன் போராடிய பக்திசிங் எனும் தீரமிது நாட்டுப்பற்றாளரின் கடைசி நாட்கள் எப்படியிருந்தன என்றும் வெளிப்படுத்துகிறது.

பக்திசிங்கின் பழிவாங்கல்

அரசமைப்பு சீர்திருத்தங்களுக்காக பிரித்தானிய அரசாங்கம் உருவாக்கிய ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சைமன் கமிஷனுக்கு எதிராக, முக்கியமான தேசத் தலைவர்கள் நிலைப்பாடு எடுத்த காலம். இந்தியாவுக்கு வந்த கமிஷன் உறுப்பினர்களுக்கு எதிராக பல இடங்களில் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. 28 நவம்பரில் கமிஷன் லாகூருக்கு வந்தது. கமிஷனுக்கு எதிராக லாலா லஜபதிராயின் தலைமையில் லாகூரில் அணிவகுப்பு நடந்தது. இந்த அணிவகுப்பை எதிர்த்து காவலர்கள் பயங்கரமாகத் தாக்கினார்கள். லாகூர் காவல்கண்காணிப்பாளர் ஜேம்ஸ் ஏ. ஸ்காட்டான் தடியடிக்கு உத்தரவிட்டார். தடியடியில் லாலா லஜபதிராய் படுகாயமுற்றார். சில வாரங்களுக்குப் பிறகு நவம்பர் 17இல் அவர் இறந்தார்.

பக்திசிங்கின் தலைமையில், ராயின் மரணத்துக்குப் பழிவாங்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பக்திசிங் உறுப்பினராக இருக்கும் 'இந்துஸ்தான் சோஷ்யலிஸ்ட் ரிப்பளிகன் அசோசியேஷனுக்கு ஒரே ஒரு முடிவு மட்டுமே இருந்தது, காவல் கண்காணிப்பாளர் ஜேம்ஸ் ஸ்காட்டைச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும்!

ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சிறகிலே'
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
5ஆம் தேதிக்குள்
இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள்
தொடர்புகொள்ள வேண்டிய
செல்பேசி எண்: 98414 57503

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை.....ரூ. 40
ஆண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 400
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 750
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 2000
மாணவர் சந்தா.....ரூ. 300
(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள்,
வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும்

KAACKAI,
A/c No. 60111010005660
CANARA BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
IFSC: CNRB0016011

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிடை (மணியாடர்) மூலமும்
சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்
ஆண்டுக் கட்டணம்..... \$ 40

உறுப்பினர் கட்டணத்தை

KAACKAI,
A/C NO. 60111010005660
CANARA BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்க வகையில் அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.
செல்பேசி: 98414 57503,
தொலைபேசி : 04428471890

மின்னஞ்சல்:
kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநூல்:

www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org aavanaham.org

ராயின் மரணத்துக்குப் பின் சரியாக ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு 1928 டிசம்பர் 17இல் லாகூர் காவல் தலைமையகத்தின் முன்னால் பக்தசிங்கும் குழுவினரும் ஸ்காட்டுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். தலைமையகத்திலிருந்து வெளியே வந்து மோட்டார் சைக்கிளைக் கிளப்பிய பிரித்தானிய காவல் அதிகாரியை ஸ்காட் என்று தவறாகப் புரிந்துகொண்டு ராஜகுருவும் பக்தசிங்கும் சுட்டுக் கொன்றார்கள். ஆனால், இறந்தது ஜான் சாண்டர்ஸ் எனும் வேறொர் அதிகாரி.

அங்கிருந்து தப்பித்து தலைமறைவாகப் போன பக்தசிங் 29 ஏப்ரல் 8 இல் டெல்லியில் பிரித்தானிய இந்தியாவின் மத்திய சட்டமன்றத்தில் (Central legislative assembly) குண்டு வீசினார். இந்தக் குண்டு வீச்சுக்கான நோக்கம், குடிமக்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் இந்திய உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (Public safety bill), தொழில் தகராறு சட்டம் (Trade dispute act) ஆகியவற்றுக்கான எதிர்ப்பைக் காட்டுவதுதான். அங்கே பக்தசிங் கைது செய்யப்பட்டார். அந்த வழக்கில் இரண்டு மாதங்கள் நீடித்த விசாரணையின் கடைசியில் ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அப்போது, சாண்டர்ஸ் கொலையில் பக்தசிங்கின் பங்கு தெளிவாகியிருந்தது. பிறகு காவலர்கள் இந்துஸ்தான் சோஷலிஸ்ட் ரிப்பளிகள் அசோசியேஷனைச் சேர்ந்த நிறைய பேரைப் பிடித்தார்கள். பிற்காலத்தில், 'லாகூர் சதிவழக்கு' என்று புகழ் பெற்ற விசாரணை நடவடிக்கை இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கிறது. விசாரணை தொடங்கும்போது பக்தசிங்கும் ராஜகுருவும் சுகதேவும், பிறகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவராக மாறிய அஜய்கோஷ் உட்பட 16 பேர் பிரதிவாதிகளாக இருந்தார்கள். ஏழு பேரைப் பிடிக்க முடியவில்லை. ஏழு பேர் அப்ரூவர்களாக மாறினார்கள்.

பண்டிட் ஸ்ரீகிஷ்ணின் நீதிமன்றம்

மாஜிஸ்திரேட் ராய் சாகிப் பண்டிட் ஸ்ரீகிஷ்ணின் நீதிமன்றத்தில் ஜூலை 10 இல் விசாரணை ஆரம்பித்தது. தொடக்கத்திலிருந்தே பக்தசிங், 'எங்களை அரசியல் கைதிகளாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும்' என்று வலியுறுத்திக்கொண்டிருந்த கோரிக்கை ஏற்கப்படவில்லை. 1920களில் நாட்டில் ஏற்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களின் வளர்ச்சியின் பின்னணியில்தான் விசாரணை நடைபெற்றது. அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பா வரையிலும் வேறென்றத் தொடங்கியிருந்த இடதுசாரி புரட்சி இயக்கங்களின் இந்திய உதயத்தை பிடிக்கும் எச்சரிக்கையாகத்தான் பிரித்தானிய அரசாங்கம் அணுகியது. அதனால்தான், அரசியல் கைதிகளாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் எனும் பக்தசிங்கின் கோரிக்கை செவிகொள்ளப் படவேயில்லை. இதன் பிறகுதான் நீதிமன்றக் கூடத்தில் புரட்சி முழக்கங்கள் எழுப்ப பக்தசிங்கும் நண்பர்களும் தயாரானார்கள். காலையில் நீதிமன்றத்துக்கு வரும்போது பிரதிவாதிகள் முஷ்டி மடக்கி, "இன்குலாப் ஜிந்தாபாத்!" என்று முழக்கமிடத் தொடங்கினார்கள். பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் மூக்கு நுனியில் புரட்சி முழக்கங்கள் செய்யத் துணிந்த பிறகுதான், இது சாதாரண கொலைக்குற்ற விசாரணை அல்லவென்று தெளிவானது.

பக்தசிங்கையும் தோழர்களையும் கொலைகாரர்கள், தீவிரவாதிகள் என்று முத்திரை குத்த வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் தந்திரம். தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டதைத் தொடர்ந்து தங்கள் தரப்பை

காக்கைச் சிறகிலே
செப்டம்பர் 2021

விளக்கி வாக்குமூலம் கொடுக்க பக்த்சிங்கை நீதிமன்றம் அனுமதித்தது. வாக்குமூலம் நீதிமன்றத்தின் தணிக்கைக்கு உட்படுத்தப்படும் என்றும் அதன் விரும்பத்தகாத பகுதிகள் நீக்கப்படும் என்றும் முன்னறிவுப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. பக்த்சிங்கும் டெல்லி வழக்கில் உடன் தண்டிக்கப்பட்ட பி.கே. தத்தும் தயாரித்துக் கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் முக்கியமான பகுதிகள் தவிர்க்கப்பட்டன. தங்களின் பிரயத்தனமும் நோக்கமும் என்ன என்று இருவரும் தெளிவுபடுத்தும் பகுதிகள் தான் இப்படி அழிக்கப்பட்டன (Expunge).

“எங்களின் செயல்பாடுகள் தனிப்பட்டவை அல்ல. அவை புரட்சியின் அழைப்புகள். புரட்சியில் தனிப்பட்ட பகைக்கோ, பழிவாங்கலுக்கோ இடமில்லை. வெடிகுண்டு - துப்பாக்கிக்கான ஆராதனையும் அல்ல. புரட்சி எனும் வழி மூலமாக நாங்கள் பொருள் கொள்வது என்னவென்றால், அநீதியையும் அநியாயத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும் நடப்பு நிலைமை மாறுவது என்பதுதான். சமூகத்தின் நிலைநிற்புக்கு மிகவும் முக்கியமான உற்பத்தியாளர்களும் தொழிலாளர்களும் சுரண்டல்காரர்களும் கொள்ளையடிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களின் முதன்மையானதும் முக்கியமானதுமான உரிமைகள்கூட மறுக்கப்படுகின்றன.”

பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் மீதான கடும் விமர்சனத்தைக் கொண்டிருக்கும் இந்த வரிகள் நீக்கப்பட்டதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. இந்தப் பகுதி நீக்கப்பட்ட வாக்குமூலத்தை லாகூர் ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து சத்விந்தர் சிங்கண்டு பிடித்திருக்கிறார். தவிர்க்கப்பட்ட பகுதிகள், பக்த்சிங்கையும் அவரின் செயல்பாட்டையும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஏன் இரும்புக்கரம் கொண்டு எதிர்கொண்டது என்பதற்கான ஆதாரங்கள்.

நாட்டின் பொதுவான நீதியமைப்புக்குக் கீழேதான் விசாரணை ஆரம்பித்தது என்றாலும், அது நடந்தது சிறைத்துறைக்குக் கீழே. லாகூர் மத்திய சிறைக்குள் ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட பிரத்தியேக அறைதான் நீதிமன்றம். நியாயமான விசாரணை எனும் பொது தத்துவத்தின் மீது பிரித்தானிய அரசாங்கத்துக்கு எந்தளவு தார்மீகம் இருக்கும் எனும் சந்தேகம் ஆரம்பத்திலேயே ஏற்பட்டது இப்படித்தான். காவலர்கள் நிறைந்திருக்கும் சிறையறையான இந்த 'நீதிமன்ற அறையை' க்குறித்து பிரதிவாதிகளின் வழக்குரைஞர்களில் ஒருவரான லாலா துனிசந்த் முதல் நாளிலேயே கேள்வி கேட்டார். ஆனால், அது மாஜிஸ்திரேட் பண்டிட் ஸீக்கிஷனிடம் செல்லுபடியாகவில்லை. பிரதிவாதிகளின் எந்தக் கோரிக்கைக்கும் அவரின் ஒரே பதில் இதுதான்: “மறுக்கப்படுகிறது!”

கடைசியில் அவரது இந்தப் பதில் வரும்போது

நீதிமன்ற அறையில் வெடிச்சிரிப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. பொய்சாட்சிகளும், காவலர்கள் சொல்லிக்கொடுத்து அழைத்து வந்த அப்ரூவர்களும் நீதிமன்றத்துக்கு வந்து அனாயாசமாகப் பொய் சொல்லி சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

பக்த்சிங்குடனும் தோழர்களுடனும் நெருங்கிச் செயல்பட்டவரும் சாண்டர்ஸ் கொலைக் குழுவில் இடம்பெற்றவருமான ஜெய்கோபால், பிறகு நன்றி மறந்து அப்ரூவராக ஆனார். உண்மையில், காவல் கண்காணிப்பாளர் ஜேம்ஸ் ஏ. ஸ்காட்டை அவதானிக்க நியமிக்கப்பட்ட ஆள்தான் ஜெய்கோபால். அதனாலாயே, சம்பவம் நடந்த நாளில் ஸ்காட்டை அடையாளம் கண்டு சமீக்களை தர ஜெய்கோபால் அந்த இடத்தில் இருந்தார். ஸ்காட் அல்ல, சாண்டர்ஸ்தான் வருகிறார் என்று ஜெய்கோபாலுக்குத் தெரியவில்லை. ஜெய்கோபாலுக்கு ஏற்பட்ட இந்தப் பிழையிலிருந்துதான் ஆன் மாறாட்டக் கொலையும் இந்த வழக்கும் உருவாகின்றன. ஆனால், பிடிபட்ட பிறகு ஜெய்கோபால் அப்ரூவராக மாறி தன் தோழர்களைக்காட்டிக்கொடுத்தார்.

தன் நண்பர்களுக்கு எதிராகச் சாட்சி சொல்ல 29 செப்டம்பர் 25இல் ஜெய்கோபால் நீதிமன்ற அறைக்கு வந்தார். குனிந்தபடியே சாட்சிக்கூண்டில் ஏறி நின்றார். காவலர்கள் குழுவொன்று ஜெய்கோபாலுக்குப் பின்னால் வந்து நின்றது. அதில், வழக்கை விசாரித்த மூத்த காவல் அதிகாரிகள் நால்வர் இருந்தார்கள். வழக்குரைஞர் அமோலக்ராம்கபூர் பிரதிவாதிகளில் சிலரை இந்தக் காவலர்களின் முன்னிலையில் கேள்வி கேட்டார். நீதிமன்றத்தில் இந்த அதிகாரிகள் தொடர்ந்து இருந்தால் ஜெய்கோபரலைக் குறுக்குவிசாரணை செய்ய முடியாது

என்று அவர் வாதிட்டார். ஆரம்பத்திலிருந்தே பக்த்சிங்குடன் இருந்தவர் எனும் நிலையில் அரசுத் தரப்பின் முக்கியமான துருப்புச் சீட்டுதான் ஜெய்கோபால். அவரின் சாட்சி நிலைத்தால் பக்த்சிங்குக்கு தூக்குக்கயிறு உறுதி. அதனால் ஜெய்கோபாலை நுட்பமாக, அழுத்தம் இல்லாமல் பிரதிவாதி தரப்பு குறுக்குவிசாரணை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. காவலர்கள் இருக்கும்போது ஜெய்கோபால் அரசுத் தரப்புக்கு எதிராக ஏதும் சொல்லமாட்டார் அல்லவா.

ஆனால், மிகவும் நியாயமான இந்தக் கோரிக்கையை மாஜிஸ்திரேட் ஸீக்கிஷன் வெறுப்புடன் புறக்கணித்தார். நீதிமன்ற அறையில் காவலர்கள் தொடர்ந்து இருந்தார்கள். பக்த்சிங்கும் பிரதிவாதிகளில் ஒருவரான பிஜோய்சிங்கும் எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பினார்கள். பிரதிவாதிகள் எல்லோருக்கும் அந்த நேரத்தில் வழக்குரைஞர்கள் இல்லை. தங்களின் வழக்குரைஞர் சங்கத்தின்

புரட்சி எனும் வழி
மூலமாக நாங்கள்
பொருள் கொள்வது
என்னவென்றால்,
அநீதியையும்
அநியாயத்தையும்
அடிப்படையாகக்
கொண்டிருக்கும் நடப்பு
நிலைமை மாறுவது
என்பதுதான்.

நடத்தி வழக்குரைஞர்கள் பற்றிய விஷயத்தில் இறுதி முடிவு எடுக்க வாய்ப்புத் தர வேண்டும் என்று, முதல் நாள் பகத்சிங்கும் பிஜோய்சிங்கும் கொடுத்த விண்ணப்பத்தையும் நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில், ஜெய்கோபாலுக்கான குறுக்கு விசாரணையை ஒன்றிரண்டு நாட்கள் தள்ளி வைக்கலாம் எனும் பிரதிவாதிகளின் கோரிக்கையையும் மாஜிஸ்திரேட் மறுத்தார். சாட்சி விசாரணை தொடங்கிவிட்டால் பாதியில் நிறுத்த தனக்கு அதிகாரமில்லை எனும் முட்டாள்தனமான நியாயத்தையே முன்வைத்தார்.

பிரதிவாதிகளுக்கு எதிரான மாஜிஸ்திரேட்டின் பகைமையான அணுகுமுறையைச் சுட்டிக்காட்டக் கிடைத்த வாய்ப்பை உடனடியாக பிஜோய் குமார் பயன்படுத்தினார்: “அப்ரூவரைக் குறுக்குவிசாரணை செய்ய ஒரு வழக்குரைஞரை ஏற்பாடு செய்வதற்கான வாய்ப்பை தாங்கள் சமயதீர்கள். அப்ரூவரை விசாரணை செய்யும் சமயத்தில், வழக்கை ஆய்வுசெய்த காவலர்களை நீதிமன்றத்திலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் எனும் கோரிக்கையையும் அங்கீகரிக்கவில்லை. இது தொடர்பாக எழுதி ஆயத்தம் செய்த விண்ணப்பத்தைக் கொடுக்கும் முன்பே நிராகரித்து உத்தரவிட்டீர்கள். இந்த நீதிமன்றத்திலிருந்து நீதியை எதிர்பார்க்க முடியாது எனும் அனுமானத்துக்கு வர நீங்கள் எங்களை நிர்ப்பந்திக்கிறீர்கள்.”

பிறகு, ‘விசாரணையை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும், வழக்கை வேறொரு நீதிமன்றத்துக்கு மாற்ற வேண்டும்’ எனும் விண்ணப்பத்தை லாகூர் உயர்நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வாய்ப்புத் தர வேண்டும் என்று கோரிக்கையும் வைத்தார்கள். நடுநிலையாக வழக்கைக் கையாள மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு முடியாத சூழ்நிலையில் இதைத் தவிர வேறொரு வழி இல்லை. தன் செயல்பாடுகள் தடுக்கப்பட்ட நிலையில் மாஜிஸ்திரேட் இந்தக் கோரிக்கையை அங்கீகரித்தார். அக்டோபர் மூன்றுவரை விசாரணையை தள்ளிவைப்பதாக அறிவித்துப் பின்வாங்கினார்.

சிறையறையில் போல்

வழக்கை மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றத்திலிருந்து லாகூர் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று பகத்சிங்குக்காக அமோலக் ராம் கபூர், அக்டோபர் 2ஆம் தேதி விண்ணப்பம் கொடுத்தார். ஆனால் விண்ணப்பத்தை உயர்நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. அக்டோபர் 4 ஆம் தேதி லாகூர் மத்திய சிறை அறையில் மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு முன்னால் மீண்டும் விசாரணை தொடங்கப்பட்டது. அன்று பிரதிவாதிகள் மாஜிஸ்திரேட்டை மீண்டும் எதிர்கொள்ள புரட்சி முழக்கங்களுடன் அந்த நாளில்

ஆயத்தம் செய்த
விண்ணப்பத்தைக்
கொடுக்கும் முன்பே
நிராகரித்து
உத்தரவிட்டீர்கள். இந்த
நீதிமன்றத்திலிருந்து
நீதியை எதிர்பார்க்க
முடியாது எனும்
அனுமானத்துக்கு வர
நீங்கள் எங்களை
நிர்ப்பந்திக்கிறீர்கள்.

‘இன்குலாப் ஜிந்தாபாத்’, ‘ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக’ முதலிய முழக்கங்கள் சிறையறைக்குள் எதிரொலித்தன. இதனால் மாஜிஸ்திரேட்டின் வெறுப்பு மனநிலை இன்னும் தீவிரமடைந்தது. அப்ரூவர்களை போலீஸ் காவலிலிருந்து விலக்கி நீதிமன்றக் காவலில் வைக்க வேண்டும் எனும் பிரதிவாதிகள் தரப்பின் கோரிக்கையை நிராகரித்து ஸீக்ஷன் இந்த வெறுப்பைக் காட்டத் தொடங்கினார். அப்ரூவர்களுடைய வாக்குமூலங்களின் அசல் நகல்கள், பிரதிவாதிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் எனும் கோரிக்கையும் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

அந்த நாட்களில்தான் அகில பஞ்சாப் மாணவர் காங்கிரஸில் கலந்துகொள்வதற்காக நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் லாகூருக்கு வந்தார். பகத்சிங் வழக்கு விசாரணையை அவர் நேரடியாகப் பார்ப்பதற்கு ஆர்வம் காட்டியதால் நீதிமன்ற அலுவலகத்திலிருந்து அனுமதிச் சீட்டு வாங்கப்பட்டது. அக்டோபர் 19 ஆம் தேதி போஸும், நண்பர் பாபா குந்தித் சிங்கும் லாகூர் சிறை வாயிலுக்கு வந்தார்கள். பரிசோதனை இல்லாமல் நுழைவு அனுமதிக்கும் அனுமதிச் சீட்டுதான் போஸிடம் இருந்தது என்றாலும், அவரை ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக வாயிலிலேயே தடுத்து நிறுத்தினார்கள். இந்த விஷயத்தை வழக்குரைஞர் அமோலக், மாஜிஸ்திரேட்டின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். “அவர்களெல்லாம் நாடகம் பார்ப்பதற்கா வருகிறார்கள்?” எனும் கேலிச் சொற்கள்தான் பதிலாகக் கிடைத்தன. ஆயினும் சற்றுநேரத்துக்குப் பிறகு போஸும் நண்பரும் நீதிமன்றத்துக்குள் வர அனுமதி கிடைத்தது. போஸ் வந்தபோது பிரதிவாதிகள் அனைவரும் எழுந்து நின்று புரட்சி முழக்கங்கள் எழுப்பினார்கள். ‘நாடகம் பார்ப்பதற்கா வருகிறார்கள்?’ என்று மாஜிஸ்திரேட் கேலியாகக் கேட்டார் என்றாலும், நீதிமன்ற அறையில் நடப்பது போலீஸ் மற்றும் மாஜிஸ்திரேட்டின் நாடகம்தான் என்று போஸுக்குத் தெளிவானது.

பெரும் தலைவரான போஸின் முன்னால் மாஜிஸ்திரேட்டைச் சற்றுக் குத்திக்காட்டவும் பகத்சிங் தீர்மானித்தார்: “போஸ் பஞ்சாபிலிருந்து வங்கத்துக்குச் செல்லும்போது அவர் மனதில் இந்த எண்ணம்தான் இருக்கும். மாஜிஸ்திரேட் போலீஸின் கைப்பாவையாகிவிடக் கூடாது.” அஜய்கோஷ் இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாகச் சொன்னார்: “இதைவிட நல்லது ஒரு காவல் அதிகாரி மாஜிஸ்திரேட்டின் நாற்காலியில் அமர்வதுதான்.” அவமானத்தின் அடியாமழம் கண்ட மாஜிஸ்திரேட்டிடம் அவை எதுவும் எந்தச் சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. எக்ஸிகியூட்டின் உத்தரவின்படிதான் பார்வையாளர்களை காவலர்கள் பரிசோதித்தார்கள் என்றும் தனக்கு

தெளிவுபடுத்தினார்.

பிறகு பிரதிவாதிகள், ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மைல்கள் பயணித்து பஞ்சாபுக்கு வந்த சுபாஷ் சந்திரபோஸுடன் பேச அனுமதிக்க வேண்டும் என்று மாஜிஸ்திரேட்டிடம் கேட்டார்கள். அதெல்லாம் சிறைக் கண்காணிப்பாளரின் முடிவுதான் என்று சொல்லி மாஜிஸ்திரேட் நிராகரித்தார். “தாங்கள் இவ்வளவு நிராதரவாகவா இருக்கிறீர்கள்?” என்று பிஜோய் குமார் சின்கா திருப்பியடித்தார். அதற்குப் பதில் சொல்லும் முகமாக மாஜிஸ்திரேட், “நீதிமன்றத்தில் சந்திப்புக்கு அனுமதிக்கக் கூடாது என்று எனக்கு உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது” என்று வெளிப்படையாக ஒத்துக்கொண்டார்.

மாஜிஸ்திரேட்டின் இந்த வெளிப்படுத்தல், வெளித் தூண்டுதல்களால்தான் நான் செயல்படுகிறேன் என்று தெளிவுபடுத்துவதாக இருந்தது. பிறகு ஸீக்ஷினின் முயற்சி, கவனமற்ற அந்தச் சொற்களால் தானே உருவாக்கிய சிக்கலிலிருந்து மீள்வதற்கானதாக இருந்தது. “சந்திப்புகளை அனுமதிப்பது சிறைக் கையேட்டின் படிதான்” என்று சொல்லிக் கழன்றுகொள்வதற்கான மாஜிஸ்திரேட்டின் நகர்வை, பக்தசிங் ஒரு வார்த்தையால் தகர்த்தார்: “இது நீதிமன்றம், சிறையல்ல. இது உங்களுடைய நீதிமன்ற அறையாகும்.” ஆனால், மாஜிஸ்திரேட்டின் நிலைப்பாட்டில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. மூன்று மணி நேரம் நீதிமன்றத்தில் இருந்த போஸ், மதியம் இரண்டு மணிக்குத் திரும்பினார். போஸுடன் பேச பக்தசிங்குக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அரிய வாய்ப்பு அவ்வாறு இழப்பானது.

அப்ரூவரை நோக்கி எறிந்தது மாஜிஸ்திரேட்டின் மீது பட்டது

அக்டோபர் 21. சாட்சிக் கூண்டிலிருந்து அப்ரூவர் ஜெய்கோபால் சாட்சியமளிக்கிறார். ஜெய்கோபாலின் சதியில் சினமடைந்த பிரேம்தத் வர்மா எனும், வயதுக்கு வராத பிரதிவாதி ஒருவர் அவரை நோக்கி செருப்பைக் கழற்றி வீசினார். உடனடியாக நீதிமன்றத்திலிருந்து அகற்றப்பட்ட பிரேம்தத்துக்கு மூன்று மாதம் தனிமைச் சிறை விதிக்கப்பட்டது. முதுகில் குத்திய பழைய நண்பன் மீதான கோபத்தைத்தான் பிரேம்தத் வெளிப்படுத்தினார் என்றாலும், மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு இது நீதிமன்ற அவமதிப்பாகத் தோன்றியது. இனி பிரதிவாதிகளுக்கு இரண்டு கரங்களிலும் விலங்கிட்டுத்தான் நீதிமன்றத்துக்கு அழைத்து வர வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார்.

லாகூர் மத்திய சிறையிலேயே தங்க வைக்கப்பட்டிருக்கும் பக்தசிங்கையும் பி.கே. தத்தையும் விலங்கு அணிவிக்காமல் நடக்க வைத்துத்தான் சிறை வளாகத்தில் உள்ள நீதிமன்ற அறைக்கு அழைத்து வந்திருந்தார்கள். அதற்கு அடுத்தநாள் காவலர்கள் விலங்கிட முயற்சிக்கும்போது சச்சரவு ஏற்பட்டது. விலங்குடன் நீதிமன்றத்துக்குச் செல்ல மாட்டோம் என்று இருவரும் உறுதியளித்தார்கள்.

சொன்னார்கள். மற்ற பிரதிவாதிகளும் இதே நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டார்கள். சிறையில் இருப்பவர்களுக்குப் பலவந்தமாக விலங்கிட்டு நீதிமன்றத்துக்கான லாரியில் காவலர்கள் வீசியெறிந்தார்கள். இதில் பலர் படுகாயமுற்றார்கள். நீதிமன்றத்தைச் சென்றடைந்தபோது வெளியே இறங்க அவர்கள் மறுத்தார்கள். அங்கும் காவலர்கள் மிருகத்தனமாகத் தாக்கினார்கள். தாக்குதலிலும் தடியடியிலும் பலர் மயக்கமுற்றார்கள்.

இந்த நிலையில் நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளைத் தொடர முடியாது எனும் கட்டம் வந்தது. ஆயினும் விசாரணை தொடர்ந்தது. அடுத்த நாளும் இப்படியே நடந்தது. காவலர்களின் தாக்குதலில் அஜய்கோஷும் சிவ் வர்மாவும் பிரக்ஞையற்று வீழ்ந்தார்கள். பக்தசிங்குக்கும் பி.கே. தத்துக்கும் நேராக நிற்கக்கூட முடியவில்லை. மூச்சுவிட முடியாமல் இருமித் துவண்ட இருவரையும் காவலர்கள் நீதிமன்றத்துக்குத் தூக்கிச் சென்றார்கள். பக்தசிங்கைக் கொண்டு வந்தவுடன், அடிபட்டுச் சுருண்டிருந்த பிரதிவாதிகள் பெரும் ஆவேசத்துடன் புரட்சி முழக்கங்கள் எழுப்பினார்கள். சோர்ந்துபோன பக்தசிங்கின் கோபம் முழுதும் மாஜிஸ்திரேட்டின் மீதுதான். அவர் மாஜிஸ்திரேட்டைப் பார்த்து, “எங்களை அடித்து நொறுக்க நீங்கள் தான் உத்தரவிட்டீர்களா? போலீஸைக் கட்டுப்படுத்த உங்களால் முடியவில்லையா?” என்று ஆக்ரோஷமாகக் கேட்டார். பின்னிருந்து, “வெட்கம்! வெட்கம்!” எனும் முழக்கங்கள் எழுந்தன. “ஏன் எங்களுக்கு விலங்கிட்டிருக்கிறீர்கள், இது உங்கள் உத்தரவுதானா?” என்றும் பக்தசிங் உரத்துக் கேட்டார். அப்போதுதான் மாஜிஸ்திரேட், செருப்பு எறிந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டு மேலும், “நீதிமன்ற அறைக்குள் இருப்பவர்களின் பாதுகாப்பைக் கருத்தில் கொண்டுதான் இந்த நடவடிக்கை” என்று சொன்னார். “செருப்பு எறிந்ததில் எத்தனைப் பேர் இறந்தார்கள்” என்று பக்தசிங் திருப்பிக் கேட்டார். “என்னிடம் தர்க்கம் செய்ய வேண்டாம்” என்றார் மாஜிஸ்திரேட். “பக்தசிங், உத்தரவைத் திருத்தவில்லை என்றால் உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்வோம்” என்றார். மாஜிஸ்திரேட் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. “நாங்கள் உயர்நீதிமன்றத்தை அணுகினோம் என்று நீங்கள் பதிவு செய்ய வேண்டும்” கோபத்துடன் உரத்துச் சொன்னார் பக்தசிங். மாஜிஸ்திரேட் எதுவும் பேசவில்லை. பிரச்சினை பெரிதாவதைக் கண்டு அரசுத் தரப்பு வழக்குரைஞர் கார்டன் நோட் தலையிட்டார்: “அது பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.” அதன் பிறகு, தான் ஒரு வாக்குமூலம் எழுதித்தர இருப்பதாகச் சொன்னார் பக்தசிங். அதற்காக தன் ஒருமை விலங்கைக் கழற்ற உத்தரவிட வேண்டும் என்று மாஜிஸ்திரேட்டிடம் கூறினார். “இப்போது அது என்னால் முடியாது” என்றார் மாஜிஸ்திரேட். மீண்டும் நீதிமன்ற அறையில் மோதல் தொடர்ந்தது.

நீதிமன்ற அறையில் வேட்டை

அடுத்த நாள் விஷயங்களுக்கு லேசான மாற்றம் ஏற்பட்டது. கைதிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக,

ஒரு கையில் மட்டும் விலங்கை மாட்டினார்கள். அன்று விசாரணை நடக்க வேண்டியது அரசுத் தரப்புக்கு அவசியமாக இருந்தது. அரசுத் தரப்பின் வெடிபொருள் நிபுணர் டாக்டர் ரோப்சன், உடனே லண்டனுக்குத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. பிரதிவாதிகள் இல்லாமல் அவரது விசாரணை சாத்தியமல்ல. பிரதிவாதிகளுக்குச் சற்று இணங்காவிட்டால் காரியங்கள் முன்னேறாது என்று அறிந்தவுடன், சமரசம் எனும் நிலையில் தான், விலங்கை ஒரு கையில் மட்டும் அணிவித்தார்கள். இரண்டு நாட்கள் அப்படிக்கடந்து சென்றன. அக்டோபர் 25இல் விஷயங்கள் மீண்டும் தலைகீழாயின. ஆத்திரமூட்டும்படி பிரதிவாதிகள் நடந்துகொள்ளாத நிலையில், பிரதிவாதிகளின் இரு கரங்களிலும் விலங்கு மாட்டி நீதிமன்றத்துக்கு அழைத்து வரும்படி மாஜிஸ்திரேட் உத்தரவிட்டார். மறுத்த கைதிகளை முதலில் சிறையறைகளுக்குத் திரும்ப அனுமதித்தார்கள். பிறகு பலாத்காரமாக சிறையின் வாசலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். 300 க்கும் மேற்பட்ட போலீஸ்காரர்களும் சிறைக் காவலர்களும்லத்திகளுடன் அங்கே காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் கைதிகளின் மீது ஆவேசமாகப் பாய்ந்தார்கள். அந்தரங்க உறுப்புகள் சிதையும்படியான படுமூர்க்கமான அந்தத் தாக்குதலில் படுகாயமுற்ற ஏறத்தாழ எல்லோரும் தரையில் வீழ்ந்தார்கள். காவலர்கள் அங்கேயே மிதித்துவைத்தார்கள். காட்டுமிரண்டித்தனமான இந்தத் தாக்குதல் ஒரு மணி நேரம் நீடித்தது. காயமுற்றவர்களையும் ரத்தம் பெருகுபவர்களையும் மயக்கமுற்றவர்களையெல்லாம் நீதிமன்ற அறைக்குத் தூக்கிவந்தார்கள். வேண்டுமென்றே மோதலை உருவாக்கி விசாரணையைத் தாமதப்படுத்தவும், அதன் பேரில் வழக்கைப் புதியதொரு தீர்ப்பாயத்துக்குக் கைமாற்றுவதற்குமான ரகசிய நகர்வு தொடங்கியிருந்தது. இதற்கிடையில் பொது விசாரணை என்பதிலிருந்து மாறுபட்டு பார்வையாளர்களையும் ஊடகங்களையும் நீதிமன்ற அறையிலிருந்து வெற்றிகரமாக அப்புறப்படுத்தவும் செய்தார்கள்.

மாஸ்கோவுக்குத் தந்தி

இதற்கிடையில், 1930 ஜனவரி 24 இல் நீதிமன்ற அறையில் சுவாரஸ்யமான ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அன்று கைதிகள் கழுத்தில் சிவப்புக் கைக்குட்டை கட்டிக்கொண்டு நீதிமன்றத்துக்கு வந்தார்கள். அன்று லெனின் தினம். “லெனின் நீதிபதி வாழ்க!” எனும் முழக்கத்தை அவர்கள் எழுப்பினார்கள். மாஜிஸ்திரேட்டிடம் ஒரு தந்தியைக் கொடுத்த பக்தசிங், அதை மாஸ்கோவுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். மூன்றாவது கம்ப்யூனிஸ்ட் அகிலத்தின் தலைவருக்கானது அந்தத் தந்தி. அதில், வெற்றிகரமான சோவியத் பரிசோதனைக்கான வாழ்த்துகளும் பாராட்டுகளும் இருந்தன. தொடர்ந்து புரட்சி இயக்கத்துடன் ஒத்துழைக்க விரும்புவதாகவும் பக்தசிங் தெரிவித்திருந்தார். “தொழிலாளி வர்க்க அரசுக்கு வெற்றி! முதலாளித்துவம் ஒழிக! ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக!”

பக்தசிங்கிடமிருந்து தந்தியை வாங்கிய மாஜிஸ்திரேட், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் கொடுப்பதாகவும் மேல் நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும் உறுதியளித்தார். “அனுப்புவிர்களா மாட்டீர்களா” என்று தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்று பக்தசிங் கோரினார். மேலும் அவர், “அனுப்புவதற்கான பணத்தை நாங்கள் கட்டுகிறோம்” என்றும் சொன்னார். தந்தியை என்ன செய்வார்கள் என்று உறுதியாக அறிந்திருந்த பக்தசிங், பிரித்தானிய அரசை ஏளனம் செய்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்.

இர்வினின் தலையீடு, தூக்கிலிடுபவரின் தீர்ப்பாயம்

மாதக்கணக்காக விசாரணை நடந்தது. பெரும்பாலும் கைதிகள் எதிர்ப்புக் காட்டி விசாரணையைப் புறக்கணித்தார்கள், உண்ணாநோன்பிருந்தார்கள், காவலர்களின் தாக்குதலுக்கு ஆட்பட்டார்கள். பிரதிவாதிகளின் உண்ணாநோன்பைத் தொடர்ந்து 1930 பிப்ரவரி 8 முதல் மார்ச் 8 வரை விசாரணை தடைப்பட்டது. பிறகான இரண்டு மாதங்கள் பெரிய பிரச்சினைகள் ஏதும் இல்லாமல் கடந்து சென்றன. திடீரென்று மே 1 ஆம் தேதி, லாகூர் சதி வழக்கைப் பரிசீலிப்பதற்காக வைஸ்ராய் இர்வினுடைய அவசரச் சட்டத்தின் (Ordinance) மூலம் புதியதொரு தீர்ப்பாயம் அறிவிக்கப்பட்டது. அதுவரை நிலவிவந்த சகல சட்டங்களையும் முன்னுதாரணங்களையும் தாறுமாறாக்கியபடி வந்த தீர்ப்பாயத்துக்குப் பிறகு பக்தசிங்குக்குத் தூக்கு உறுதியானது.

பிரித்தானிய இந்தியாவின் கோடைகாலத் தலைநகரான சிம்லாவிலிருந்து 1930 மே 1 ஆம் தேதி தன் அசாதாரணமான உத்தரவின் மூலம் வைஸ்ராய், மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றத்திலிருந்து வழக்கை சிறப்புத் தீர்ப்பாயத்துக்கு மாற்றினார். ‘லாகூர் ஆர்டினன்ஸ்: நம்பர் 3’ என்று இழிகுமடைந்த இந்த உத்தரவு முழுமையாகவே, வைஸ்ராயினுடைய முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தின் அப்பட்டமான துஷ்பிரயோகமாக இருந்தது.

நடைமுறையில் உள்ளதுபோல செஷன்ஸ் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு முன்னேறியிருந்தால், தீர்ப்பின் பிறகு உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். நடவடிக்கை முறைகளுக்குப் பகையுடனேனும் சட்டம் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கும். சாட்சிய சட்டங்களும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால், தீர்ப்பாயத்தில் இவை எதுவும் சாத்தியமில்லை. லாகூர் உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி நியமிக்கும் மூன்று நீதிபதிகள் தீர்ப்பாயத்தில் இருப்பார்கள். அவர்களின் தீர்ப்பு மரணமாகத்தான் இருக்கும். மேல்முறையீட்டுக்கு வாய்ப்பில்லை. சட்ட அமைப்பு ஒரு மனிதனுக்குக் கொடுக்கும் சகல பாதுகாப்பையும் இர்வின் ஒரே ஒரு கையெழுத்தால் பக்தசிங்கிடமிருந்து அப்புறப்படுத்தினார். முடிந்தவரை விரைவாக பக்தசிங்கைத் தூக்கிலிட வேண்டும் என்பது மட்டும்தான் அரசாங்கத்தின் நோக்கமாக இருந்தது.

இர்வினின் அசாதாரண உத்தரவு, மத்திய சட்டமன்றத்தினுடையவோ, இந்திய அரசியல் மேல்மன்றத்தினுடையவோ (Council of state) அங்கீகாரத்துக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. கவர்னர் ஜெனரல் எனும் ஒரே ஒரு மனிதரின் உத்தரவு மூலமாகவே அதற்கு சட்ட ஏற்புக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதனால் தான் லண்டனின் இம்பீரியல் பார்லிமென்ட் இப்படிப்பட்ட உத்தரவுக்கு இரண்டு நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவசரச் சட்டங்களுக்கு சரியான கால வரையறை இருக்க வேண்டும் என்பது முதலாவது நிபந்தனை. கால வரையறையை ஆறு மாதங்களுக்கு அப்பால் நீட்டிக்கவும் முடியாது. ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு இயல்பாகவே அவசரச் சட்டம் பொருத்தமற்றுப் போய்விடும். இந்த அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்படும் சூழ்நிலை, பிரித்தானிய இந்தியாவின் சமாதான, நல்லாட்சிக்கு பிரச்சினை ஏற்படும் நெருக்கடி கட்டமாக இருக்க வேண்டும் என்பது இரண்டாவது நிபந்தனை. இந்த இரண்டு விதிகளுக்குப் பொருத்தமற்ற வகையில் அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்க கவர்னர் ஜெனரலுக்கு முடியாது. இரண்டாவது நிபந்தனை துல்லியமாக விளங்கும்படி தெளிவுபடுத்தாமல்தான் இர்வின் அவசரச் சட்டம் பிறப்பித்தார்.

1930 மே மூன்றாம் தேதி மாஜிஸ்திரேட் ஸ்ரீகிஷனின் முன்னால் கடைசி விசாரணை. கடைசி நாளில் எழுந்து நின்ற பகத்சிங், பிரதிவாதிகளின் சார்பாக மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு நன்றி சொன்னார். விசாரணைக்கிடையில் பரஸ்பர மோதல் ஏற்பட்டது என்றாலும் தனிப்பட்ட வகையில் அவரிடம் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்று பகத்சிங் தெளிவுபடுத்தினார். தங்களிடம் என்றும் பகைமையுடன் நடந்துகொண்ட, உரிமைகளை மறுத்த மாஜிஸ்திரேட்டிடம் - விடைபெறும் மொழியில் பெருந்தன்மை காட்டினார் பகத்சிங்.

நான் நீதிபதி: கசாப்புக்காரன் அல்ல!

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மே 5 ஆம் தேதி லாகூரில் இருக்கும் அனார் கலி வளாகத்தில் உள்ள பூஞ்ச் ஹவுசில் சிறப்புத் தீர்ப்பாயம் விசாரணையைத் தொடங்கியது. அந்தத் தீர்ப்பாயத்தில் இரண்டு பிரித்தானியர்களுக்கும் ஒரு இந்தியரும் இடம் பெற்றிருந்தார்கள். தீர்ப்பாயத்தின் கண்காணிப்பாளர் ஜஸ்டிஸ் ஜான் கோல்ட் ஸ்டீமும் ஜஸ்டிஸ் ஜி.சி. ஹில்லும் தான் பிரித்தானியப் பிரதிநிதிகள். உத்தரப்பிரதேசம் ஸஹரான்பூரைச் சேர்ந்த ஸைத் ஆகா ஹைதர் இந்தியப் பிரதிநிதி. தங்களுக்கு இசைவானவர் எனும் அனுமானத்தில்தான் ஆகா ஹைதரை பிரித்தானிய அரசாங்கம் அங்கீகரித்தது.

மேல்முறையீட்டுக்கு
வாய்ப்பில்லை.
சட்ட அமைப்பு ஒரு
மனிதனுக்குக்
கொடுக்கும் சகல
பாதுகாப்பையும் இர்வின்
ஒரே ஒரு
கையெழுத்தால்
பகத்சிங்கிடமிருந்து
அப்புறப்படுத்தினார்.
முடிந்தவரை விரைவாக
பகத்சிங்கைத் தூக்கிவிட
வேண்டும் என்பது
மட்டும்தான்
அரசாங்கத்தின்
நோக்கமாக இருந்தது.

ஆனால் அது தவறான புரிதல் என்று விரைவிலேயே அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

வழக்கம்போல பகத்சிங் தலைமையில் பிரதிவாதிகள், புரட்சிப் பாடல்களுடனும் முழக்கங்களுடனும் தீர்ப்பாயத்தின் முன்னால் வந்தார்கள். அது எட்டு நிமிட நேரம் நீண்டது. நடவடிக்கை ஆரம்பித்தபோதே தீர்ப்பாயத்தின் நேர்மையைப் பிரதிவாதிகள் கேள்வி கேட்டார்கள். அதற்குச் செவிகொடுக்க தீர்ப்பாயம் தயாராக இல்லை. இந்த விஷயத்தில் துல்லியமான உத்தரவுகள் மேலிடத்திலிருந்து கிடைத்திருந்தன.

பிரச்சினைகள் ஏதும் இல்லாமல் ஒரு வாரம் விசாரணை முன்னேறியது. மே 12 இல் பகத்சிங்கும் தோழர்களும் நீதிமன்ற அறைக்கு வந்தார்கள். மூன்று நீதிபதிகளும் இருக்கைக்கு வந்திருந்தார்கள். காவலர்கள் கைதிகளின் விலங்குகளைக் கழற்றினார்கள். வழக்கப்படி

பிரதிவாதிகள் புரட்சிப் பாடல்கள் பாடத் தொடங்கினார்கள். பாடி முடிப்பதற்கு பொதுவாக நீதிபதிகள் அனுமதிப்பதுண்டு. ஆனால், ஜஸ்டிஸ் கோல்ட் ஸ்டீமும் இன்று அதை அனுமதிப்பதற்கான மனநிலையில் இல்லை. பாடல் ஆரம்பித்தபோதே சினமடைந்த அவர், எல்லோருக்கும் விலங்கிட்டு மீண்டும் சிறையறைகளுக்குக் கொண்டு செல்லும்படி காவலர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவசரச் சட்டத்தின்படி, பிரதிவாதிகளின் அண்மை இல்லாதுபோனாலும் நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளைத் தொடர்வதற்கான அதிகாரம் தீர்ப்பாயத்துக்கு உண்டு. விலங்கிட்டு திருப்பி அழைத்துச் செல்லும்படியான நீதிபதியின் உத்தரவுடன் பகத்சிங் முரண்பட்டார். அதைக் கேட்பதற்கான மனநிலையில் கோல்ட் ஸ்டீமும் இல்லை. பிரதிவாதிகளை நீதிமன்றத்திலிருந்து அழைத்துச் செல்லும்படி அவர் காவலர்களிடம் மீண்டும் உத்தரவிட்டார். காவலர்களுக்கு அவர் குறிப்புணர்த்தும் செய்தி தெளிவாக இருந்தது. 'பிரதிவாதிகளிடம் கைவரிசை காட்டுங்கள்'.

இதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல 15 கான்ஸ்டபிள்கள் நீதிமன்றத்துக்குள் இரைச்சலுடன் பாய்ந்து வந்தார்கள். பிரதிவாதிகளைக் காட்டுத்தனமாகத் தாக்கி அவர்களுக்கு விலங்கிட முயன்றார்கள். வேதனை தாங்காமல் துடிதுடித்து பலர் அலறினார்கள். காவலர்கள், மூன்று கைதிகளை உலோகவேலியின் மீது தூக்கி வீசினார்கள். அவர்கள் மயங்கித் தரையில் விழுந்தார்கள். நீதிபதிகளுக்கு எதிராக பகத்சிங் ஆவேசமாகக் கத்தினார்: "கோழைகள்! கூலிப் பட்டாளங்கள்!"

சிலர், இந்திய நீதிபதி ஆகா ஹைதரிடம் அளித்த உத்தரவு மீறாமல் செய்துவிட்டுப் போகும்படிச்

சொன்னார்கள். நிலைதடுமாறிய கோல்ட்ஸ்மிட், விசாரணையை நிறுத்திவைத்து அன்றைய நீதிமன்றத்தைக் கலைத்தார்.

அடுத்தநாள் தீர்ப்பாய அமர்வு ஆரம்பிக்கும்போதே ஜஸ்டிஸ் ஆகா ஹைதர் ஒரு அறிக்கையை வாசித்தார். நேற்று நீதிமன்றத்தில் நடந்த எதற்கும் தான் பொறுப்பு அல்ல என்றும் அதற்கான கடப்பாட்டிலிருந்து தான் விலகிக்கொள்வதாகவும் அவர் தெளிவுபடுத்தினார். அதனால் நேற்றைய நீதிமன்றக் குறிப்பில் கையெழுத்திட மாட்டேன் என்றும் அவர் அறிவித்தார்.

ஆகா ஹைதரின் அசாதாரணமான செயல்பாட்டில் கோல்ட்ஸ்மிட் ஹில்ட்டனும் அதிர்ந்துபோனார்கள். லாகூர் தலைமை நீதிபதியும் விவரம் அறிந்து ஸ்தம்பித்தார். நம்பிக்கைக்குரியவர் என்று கருதித்தான் தலைமை நீதிபதி, ஆகா ஹைதரை தீர்ப்பாயத்தில் சேர்த்தார். ஆனால், அவரை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள தலைமை நீதிபதியால் முடிந்திருக்கவில்லை என்பது பிறகு தெளிவானது. ஆக்ஸ்போர்டு பட்டதாரியான ஆகா ஹைதர், வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலின் நெருக்கமான நண்பருமாவார்.

மே 14 முதல் பிரதிவாதிகள் தீர்ப்பாயத்திற்கு முன்னால் ஆஜராக மறுத்தார்கள். தங்களுடைய வழக்குரைஞர்களையும் விலக்கினார்கள். பிரதிவாதிகள் தரப்பின் அண்மை இல்லாமலேயே நடவடிக்கைகளைத் தொடர தீர்ப்பாயத்துக்கு அவசரச் சட்டம் மூலம் அதிகாரமுள்ளதால் வேறு பிரச்சினைகள் ஒன்றுமில்லை. அடுத்த ஆறு வாரங்கள் அப்படிக்கடந்தன. ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் ஜெயிலர் ஆஜராகி, பிரதிவாதிகள் நீதிமன்றத்துக்கு வர மறுக்கிறார்கள் என்று அறிவிப்பார். பிரதிவாதிகளும் வழக்குரைஞர்களும் இல்லாதபோதும் சாட்சிகள் மற்றும் அப்பரவர்களின் விசாரணை தொடர்ந்தது. வாக்குமூலங்கள் எல்லாம் எதிர்ப்பில்லாமல் பதிவு செய்யப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தன.

இந்தக் கட்டத்தில்தான் ஆகா ஹைதரின் அடுத்த தலையீடு ஏற்படுகிறது. அவர், அப்பரவர்களையும் சாட்சிகளையும் நேரடியாகக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தார். கேள்விகள் கூர்மையாக இருந்தன. அரசுத் தரப்பின் உட்கூடான வாதுக்கள் தகர்ந்து விழத் தொடங்கின. சாண்டர்ஸின் கொலைக்குப் பின்னால் பக்தசிங் இருந்தாலும், அவரைச் சிக்கவைப்பதற்கான ஆதாரங்கள் குறைவாக இருந்தன. அதனாலேயே அரசுத்தரப்பு பெரும்பாலும், பொய் சாட்சிகளையும் போலீஸ் சொல்லிக்கொடுத்த அப்பரவர்களையும் தான் சார்ந்திருந்தது. அப்படித்தான் ஆகா ஹைதரின் இடையீடு தீர்ப்பாயத்துக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்தியது. ஆகா ஹைதரின் குறுக்கு விசாரணை முடிந்தபோது ஏழில் ஆறு நேரடி சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்கள் வீழ்ந்தன. அத்துடன் ஆகா ஹைதர் தீர்ப்பாயத்தில் வகித்த பதவிக்கு முடிவு குறிக்கப்பட்டது.

ஜூன் 20 இல் அவரின் கடைசி அமர்வு. தீர்ப்பாயம் மறு அமைப்புச் செய்யப்பட்டதாக லாகூரிலிருந்து வரும் 'தி டி.பி.என்' பத்திரிகை 22

இல் அறிக்கை செய்தது. பத்திரிகை அறிக்கைப்படி தீர்ப்பாயத்தின் தலைமை கண்காணிப்பாளர் கோல்ட்ஸ்மிட்டின்மையும் ஆகா ஹைதரையும் விலக்கிவிட்டு, ஜஸ்டிஸ் டாப்பையும் ஜஸ்டிஸ் அப்துல்காதரையும் நியமித்திருக்கிறார்கள். இந்த விவரம் பல நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அதிகாரப்பூர்வமாக உறுதி செய்யப்பட்டது. உடல் நலக் காரணங்களால் இருவரும் விலகுகிறார்கள் என்பதுதான் அதிகாரப்பூர்வமான விளக்கம்.

பிரதிவாதிகளுக்குச் சினமூட்டி பிரச்சினைகள் ஏற்படுத்தியதுதான் கோல்ட்ஸ்மிட் அகற்றுவதற்கான காரணம். எப்படியானாலும் ஆகா ஹைதரை அகற்றுவதற்கு, அவர் தூங்கினார் எனும் காரணம்கூடப் போதும்.

தீர்ப்பாய அமர்வில் அரசுத் தரப்பு சாட்சிகளை வெட்டி வீழ்த்தி முன்னேறிய ஆகா ஹைதரைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு, அரசுத் தரப்பு வழக்குரைஞர் கார்டன் நோட் ஒரு நாள் இரவு அவர் வீட்டுக்குச் சென்று சந்தித்தார். ஆகா ஹைதரிடமிருந்து, "நான் ஒரு நீதிபதி, கசாப்புக்காரன் அல்ல!" எனும் உறுதியான பதில்தான் கிடைத்தது. இதன் பிறகுதான் அவரை விலக்கிவிட்டு உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள்.

கடைசித் தடையும் தீர்ந்த பிறகு மின்னல் வேகத்தில் சாட்சி விசாரணை முன்னேறியது. ஆகஸ்ட் 26 இல் தீர்ப்பாய அமர்வு நடந்துகொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று எழுந்த அரசுத் தரப்பு வழக்குரைஞர் கார்டன் நோட் அனைவரும் அதிர்ச்சியடையும்படி ஒரு விஷயத்தை அறிவித்தார்:

"அரசுத் தரப்புக்காக வழக்கு விசாரணை முடித்துக்கொள்ளப்படுகிறது!"

இன்னும் 256 சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட இருக்கும்போதுதான் கார்டன் நோட் இப்படி அறிவித்தார். தீர்ப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று முன்பே முடிவு செய்த நிலையில், இந்த சாட்சிகளை விசாரித்தால் என்ன, விசாரிக்காவிட்டால் என்ன. வைஸ்ராயின் அவசரச் சட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடைமுறைக்கு வந்த தீர்ப்பாயத்தின் ஆறு மாத காலக்கெடு அக்டோபர் 31 இல் முடிவடைய இருக்கிறது. அதற்கு முன்பு தீர்ப்பு சொல்வதற்கான சூழ்நிலையை ஆயத்தம் செய்கிறார்கள்.

நாடே காத்திருந்த அந்தத் தீர்ப்பு, 1930 அக்டோபர் 7 ஆம் தேதி வந்தது. 15 பிரதிவாதிகளில் 12 பேர் குற்றவாளிகள். அஜய்கோஷ் உட்பட மூவரை வெறுமனே விட்டுவிட்டார்கள். ஏழு பேருக்கு ஆயுள் தண்டனை. ஒருவருக்கு 5 வருடமும் மற்றொருவருக்கு 7 வருடமும் கடுஞ்சிறை. பக்தசிங், சுகதேவ், ராஜகுரு ஆகியோருக்கு மரண தண்டனை.

பக்தசிங்கின் பாதுகாப்புக் குழு (Defence committee), தீர்ப்பாயத் தீர்ப்புக்கு எதிராக லண்டன் ப்ரிவி கவுன்சிலில் மேல்முறையீடு செய்யத் தீர்மானித்தது. இடது சகபயணியும் புகழ்பெற்ற வழக்குரைஞருமான டெனிஸ் நோவல் பிட் எனும் டி.என்.பிட்டைத்தான் இதற்காக நியமித்தார்கள். பிட் தன் சகல திறமையையும் பயன்படுத்தி ப்ரிவி கவுன்சிலில் வாதிட்டார் என்றாலும், பக்தசிங்கைத் தூக்கிலேற்ற

வேண்டும் எனும் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் பிடிவாதத்தின் சார்பாகத்தான் ப்ரிவி கவுன்சிலும் இருந்தது. தீர்ப்பாயம் உருவாக்கிய அவசரச் சட்டத்தைக் குறித்து கேள்வி எழுப்பியும் பயன் எதுவும் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் எதையும் அனுமதிக்கவில்லை.

அவ்வாறு 1931 மார்ச் 23 இல் பக்தசிங்கையும் சுகதேவையும் ராஜகுருவையும் தூக்கிலேற்றினார்கள். உண்மையில் 24 ஆம் தேதி அதிகாலையில் தான் தூக்கிலிட நிச்சயித்திருந்தார்கள். கடைசி இரவைக்கூட பக்தசிங்குக்கு மறுத்து, முதல்நாள் முன்னிரவிலேயே தூக்குத் தண்டனையை நிறைவேற்றினார்கள்.

என்ன காரியம் செய்துவிட்டீர்கள், அப்பா!

விசாரணையின் பல கட்டங்களிலும் நீதிமன்றத்துக்கு வந்து மகனது கொடுமையான நிலையில் இதயம் உடைந்த பக்தசிங்கின் அப்பா, எல்லாம் போய்விடும் என்று உறுதியான நிலையில், தகாத சிறு காரியம் ஒன்றைச் செய்தார். லாகூரில் காவல் அதிகாரி கொல்லப்பட்ட நாளில் தன் மகன் ஊரில் இல்லை என்றும் கல்கத்தாவில் இருந்ததாகவும் சொல்லி தீர்ப்பாயத்தில் ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்தார். 'அலிபி' உண்டாக்குவதற்காக அவர் பொய்யான கொஞ்சம் ஆதாரங்களையும் உண்டாக்கினார். அவர் இப்படியெல்லாம் செய்தது பக்தசிங்குக்குத் தெரியாது.

விவரமறிந்த பக்தசிங் கொந்தளித்தார். தன் அப்பாவைக் கடுமையாக விமர்சித்து ஒரு கடிதம் எழுதினார். விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் மிகவும் உணர்ச்சிகரமான கடிதங்களில் அதுவும் ஒன்று. அது இப்படியிருந்தது:

"என்னைக் காப்பதற்காக தாங்கள் சிறப்புத் தீர்ப்பாய உறுப்பினர்களிடம் விண்ணப்பம் கொடுத்தீர்கள் என்று அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்தேன். அது என் மன அமைதியைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் இப்படியொரு விண்ணப்பம் கொடுத்ததன் பொருத்தப்பாடு என்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஒரு தந்தையின் எல்லா உணர்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் அங்கீகரித்தாலும், என்னிடம் ஆலோசிக்காமல் இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்ய உங்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? அப்பா, எனக்கு மிகவும் மனக் கலக்கத்தையும் துயரத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டீர்கள். உங்களிடமான என் மொழியும் பாணியும் முரட்டுத்தனமாகிவிடுமோ என்றும் நான் அஞ்சுகிறேன். நான் ஒரு விஷயத்தை உண்மையாகச் சொல்கிறேன், என்னை முதுகில் குத்தியதுபோல்தான் எனக்குத் தோன்றியது. மற்ற யாராவது இதைச் செய்திருந்தார்கள் என்றால், இதை ஒரு சதியாக மட்டுமே நான் பார்த்திருப்பேன். உங்களைப் பற்றிய விஷயத்தில் இது ஒரு பலவீனம் என்று நான் சொல்கிறேன். மிகவும் இழிவான பலவீனம். இது தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் பொதுமக்கள் அறிய வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். இந்தக் கடிதத்தைப்

பிரசுரிக்கும்படி உங்களிடம் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்".

பிறகு...

லாகூர் சதி வழக்கு விசாரணைகளிலிருந்து தலை நிமிர்ந்து திரும்பிய ஜஸ்டிஸ் ஆகா ஹைதர் 1947 பிப்ரவரியில் இறந்தார். அவருக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. வரலாற்றாசிரியர் இர்பான் ஹாபீப் அவருக்குத் தூரத்து உறவு. அல்லாமா இப்பாலுடன் அவருக்கு நெருக்கமான தொடர்பு இருந்தது. நீதிமன்றத்தில் பக்தசிங்கைக் காத்து வாதிட்ட ஒரே ஒரு நீதிபதியாக இருந்தும் அவருக்கு வரலாற்றில் தகுதியான ஒரு இடம் கிடைக்கவில்லை.

நீதிமன்றத்தில் பக்தசிங்கையும் அவரது தோழர்களையும் காட்டிக்கொடுத்த அனைவருக்கும் பெரிய பரிசுகள் கிடைத்தன. நான்கு முக்கியமான அப்ரூவர்களில் ஹன்ஸ் ராஜ் வோஹ்ராதான் புத்திசாலி. பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் பணத்தை மறுத்த வோஹ்ரா, பிரிட்டனில் மேற்படிப்புக்கான ஸ்பான்சர்ஷிப் பெற்றார். பல வருடங்களுக்குப் பிறகு இந்தியாவுக்குத் திரும்பி ஊடகச் செயல்பாட்டாளர் ஆனார். பிறகு அமெரிக்காவில் குடியேறினார். அங்கே, 1995 இல் இறந்தார்.

முக்கியமான அப்ரூவரான ஜெய்கோபாலுக்கு 20,000/- ரூபாய் கிடைத்தது. மன்மோகன் பானர்ஜிக்கும் பணீந்த்ரநாத் கோஷுக்கும் பீகாரில் உள்ள அவர்களின் பிரதேசமான சம்பாரனில் தலா 50 ஏக்கர் நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. போலீஸ் சொல்லிக்கொடுத்த பொய்க் கதைகளை நீதிமன்றத்தில் சொன்ன ஜெய்கோபாலும் பணீந்த்ரநாத் கோஷும் தங்கள் முன்னாள் தோழர்களிடமிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை. ஜல்காவில் வைத்து நடந்த கொலை முயற்சியில் ஜெய்கோபால் மயிரிழையில் தப்பித்தார். பணீந்த்ரநாத் பிறகு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

லாகூர் சிறை சூப்பிரண்டாக இருந்த பி.டி. சோப்ராவுக்கு, பக்தசிங்கின் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட இரண்டாம் நாள் பஞ்சாபில் சிறை டி.ஐ.ஐ. ஆக பதவி உயர்வு கிடைத்தது. தூக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்படும்போது அமுதுவிட்ட டெபுடி சிறை சூப்பிரண்ட் கான்சாகிப் முகம்மது அக்பர்கான், கண்காணிக்கப்படும் நபராக அப்போதே மாறியிருந்தார். தூக்குத் தண்டனைக்குப் பிறகு அவர் சஸ்பென்ட் செய்யப்பட்டார். பிறகு மீண்டும் பணியில் சேர்ந்தார் என்றாலும் 'கான் சாகிப்' எனும் பதவிப் பெயர் திரும்பப் பெறப்பட்டது. பாகிஸ்தானில் பிரபல ஆராச்சார் குடும்பத்தின் உறுப்பினரான காலா மஸீஹ்தான் பக்தசிங்கின் தூக்குத் தண்டனையை நிறைவேற்றினார். காலா மஸீஹின் பேரன் தாரா மஸீஹ், 1979 இல் பாகிஸ்தானின் முன்னாள் பிரதமர் ஸுல்பிக்கர் அலி புட்டோவைத் தூக்கிலிட்டார்.

நன்றி: மாத்யமம்
மலையாள வார இதழ், ஜூலை 12, 2021

நெடுவழி நினைவுகள்

ஓர் அறச்சீற்ற நெஞ்சில் உயிர்த்தெழும் வெதும்பல்

சாட்சி -1

பெரியார் இல்லாத மண்ணில், பெரியார் உயிருடனிருந்த காலத்தில் பெரியார் தன்னிடம் பேசியது போல் கால் நுழைக்கிறார் அ.ச. ஞானசம்பந்தம் என்ற தமிழறிஞர்.

கிபார்த்திபராஜாசென்னைப்பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மாணவர். தமிழ்த்துறை கருத்தரங்கத்திற்கு அ.ச.ஞானசம்பந்தனை அழைத்து வருவதும் அவரது சிறப்புரை முடிந்தபின் இல்லத்தில் போய்ச் சேர்ப்பதுமான பொறுப்பு கிபார்த்திபராஜாவிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. தமிழ்ப் புலமையே உருத்திரண்டது போல் திசையெல்லாம் வியந்து நோக்கும் ஒருவரை அழைத்துச் சென்று வரப் போகிறோம் என பார்த்திபராஜாவுக்கு பெருமிதம்.

சிறப்புரையில் ஞானசம்பந்தம் தனக்கும் தந்தை பெரியாருக்குமான தொடர்பைக் குறித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“நானும் என்னோட மனைவியும் பெரியாரைக் பார்க்கப் போனோம். சாஷ்டாங்கமாக அவர் பாதங்களில் விழுந்து தான் நமஸ்காரம் பண்ணுவோம்; மற்றவர்கள்னா தடுப்பார்கள். பெரியார் எங்களைத் தடுக்க மாட்டார்; நாங்க விழுந்து வணங்கினதும் எங்களோட தலையில் இரண்டு கைகளையும் வைத்து வைஷ்ணவ முறைப்படி ஆசீர்வாதம் பண்ணுவார்.

பெரியார் அப்படி வைஷ்ணவ முறையில் ஆசீர்வாதம் பண்ணதை பல முறை பார்த்திருக்கேன். அவருக்கு அந்த சாஸ்த்திர முறைகளில் நம்பிக்கை இருந்ததுங்கிறதோட அடையாளம்தான் அது..... யாராக இருந்தாலும் நம்மோட சாஸ்த்திர முறைகளை மீற முடியாதுங்கிறதுக்கு பெரியார் சாட்சி.”

(நெடுவழி நினைவுகள் - பக்: 60)

இப்படி நீட்டி முழுக்கிப்பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, அரங்கில் அமர்ந்துகேட்டுக் கொண்டிருந்த பார்த்திபராஜாவிடமும் மற்ற மாணவர்களிடமும் என்ன பேசறாரு இவரு? என்று சலசலப்பு உண்டாயிற்று. குரலை லேசாக உயர்த்தி “பெரியார் உயிரோடு இருக்கும் போது எங்கயாவது பேசியிருக்கிறாரா இவரு? வைஷ்ணவ முறையில் ஆசீர்வாதம் பண்ணீங்க, உங்களுக்கு சாஸ்த்திரத்துல நம்பிக்கையிருக்கான்னு பெரியார் கிட்ட

சொன்னதுண்டா? அப்போ பேசாம இப்போ பேசவேண்டிய அவசியம் என்ன? பெரியாரைப் பத்தி என்ன வேன்னாலும் பேசிடலாமா?”

லேசாகக் குரல் உயர்த்திக் கேட்டார் கி. பார்த்திபராஜா. காதைக் கூர்மையாக்கி பார்த்திபராஜா பேசியதை எள்வாங்கிக் கொண்டார் அ.ச.ஞா.

“அரங்கம் முடிவுற்ற பின்னர், எங்கள் பேராசிரியர் அறையில் பேசிக்கொண்டிருந்த அவரை அழைத்துப் போக காத்திருப்பதாக தகவல் அனுப்பினேன். உள்ளே சென்று தகவல் தெரிவித்தவர் என்னிடம் திரும்பி வந்து சொன்னார்” தம்பி ஐயாவோட வேற யாரோ போறாங்களாம். “என்னை அழைத்து வந்திருந்த பையனை மறுபடியும் கொண்டுவிட அனுப்ப வேண்டாம்” என்று அ.ச.ஞா.வே சொன்னதாக பின்னர் அறிந்தேன்” என்கிறார் கிபா. (பக்கம் -63)

“அறிஞர்கள் அறிஞர்களே” என ஒற்றை எள்ளல் தொனியுடன் முடிக்கிறார் கிபா. எள்ளல், சினம், சீற்றம், சலிப்பு, போல பல அம்புகள் பல அறிஞர்களை நோக்கியும் பாய்ந்திருப்பதை நூலில் ஆங்காங்கு காண முடிகிறது .

சாட்சி- 2

“இந்தியப் பழங்குடிப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும்” என்ற தலைப்பில் வேலூர் மாவட்டம் திருப்பத்தூர் தூய நெஞ்சக் கல்லூரியில் இரு நாள் கருத்தரங்கம், அக்கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் அதன் ஏற்பாட்டாளர்களில் ஒருவரான பார்த்திபராஜா பேசுகிறார்.

“ஒருவனுக்கு ஒருத்தி தமிழ்ப் பண்பாடு என்கிறோம்; உண்மையில் அப்படி ஒரு பண்பாடு தமிழகத்தில் இருந்ததில்லை. வரலாறு நெடுகிலும் பார்க்கிறபோது இந்த முடிவுக்கு வரமுடியும். வேண்டுமானால் ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பது தமிழ் சமூகத்தில் இருந்திருக்கிறது... நம் காலத்தில் கூட நம் தலைவர்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவிகளைத் தானே கொண்டிருக்கிறார்கள்”

அவை ஆரவாரித்து வரவேற்றது. சிறப்புரையாற்ற அழைக்கப்பட்டிருந்த தமிழறிஞர் வா.மு. சேதுராமன், ஆஜானுபாகுவான தோற்றமுடைய அவர் முன்வரிசையில் எழுந்து நின்றபோது, அரங்கமே அவரைக் கவனித்தது.

அவர் இப்படி ஆரம்பித்தார்” நீ எல்லாம் ஒரு தமிழ் வாத்தியாரா?”

“தமிழ்ப் பண்பாட்டை குறை சொல்லிப் பேசற நீ, என்னத்தைப் பாட்டு சொல்லிக் கொடுப்பே பசங்களுக்கு? ஒருவனுக்கு ஒருத்திங்கிறது தமிழ்ப் பண்பாடு இல்லேங்கிற?”

கி.பா “நா என்னோட கருத்தைத் தான் சொல்லிருக்கேன், அதுக்கு ஆதாரங்களையும் காட்டியிருக்கேன். ... நா இருக்கிறதைத் தான் சொல்றேன், இல்லேன்ன ஆதாரம் கொடுங்க”

“தவறான கருத்தை எல்லோருக்கும் முன்னாடி பேசிக்கிட்டு இருக்கிறீங்க, கேட்டுக்கிட்டு இருக்க முடியுமா?”

கைகளை நீட்டி நீட்டிப் பேசினார் வா.மு.சே. கைவிரல்களில் அவர் போட்டிருந்த வண்ண வண்ண மோதிரங்கள் மின்னின.

இவர்கள் நெஞ்சுக்குள் ஒரு கூடு இருக்கிறது. தமிழ்மொழி, தமிழினம், தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றி புகழரைக்கும் ஒற்றைப் பாவனையில் பேசக்கற்றுக் கொடுத்த தயாரிப்புக் கிளிகள் அதற்குள். இற்றைச் சமகாலத்தில் ஒரு படையெடுப்புப் போல் தாக்கியிருக்கும் நவீனக் கருத்தியல்கள் பற்றி இக்கிளிகள் கிஞ்சித்தும் கவனம் கொள்ளமாட்டா.

(சங்ககாலம், அதன் இலக்கியங்கள் சான்றாக நிற்கின்றன. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது உண்மையானால் பரத்தையர் சேரி, பரத்தையர் ஒழுக்கம் எனத் தனித்தனி இருப்பிடங்கள், ஒழுக்க அளவுகள் ஏன் தோன்றின போன்ற பல விடையில்லாக் கேள்விகள் முளைக்கின்றன: “வாயில் வேண்டலும் வாயில் மறுத்தலும் - தமிழர் வாழ்வியலில் பரத்தையர்.” க.இராமசுப்பிரமணியன், காக்கைச் சிறகினிலே, ஆகஸ்டு, 2021).

“இதோ பாருங்க என் கட்டுரை தப்புன்னு இதோ இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிற மானுடவியல் அறிஞர் பக்தவத்சல பாரதி சொல்லட்டும். நாட்டார் வழக்கவாற்றியல் துறைப் பேராசிரியர் தனஞ்செயன் இங்கே இருக்காரு. அவர் சொல்லட்டும். நான் மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டு மேடையை விட்டு இறங்குடுறேன்”

உணவு இடைவேளை; அப்போது முதல்வர் பொறுப்பில் இருந்த மரியசுசை ஓடி வருகிறார். “உணவுக்கு நேரமாயிடுச்சி, இதை நாம அறங்கத்துக்கு

வெளியே விவாதிக்கலாம்’ என்று அரங்கை முடித்து வைத்து கூட்டிச் செல்கிறார். மதிய உணவில் வா.மு. சேவின் அருகிலிருந்த பக்தவத்சல பாரதி, தனஞ்செயன், சோளகர் தொட்பி நாவலாசிரியர் ச.பாலமுருகன் ஆகியோர் பிடிபிடி என்று பிடித்தார்கள்.

“இருக்குங்க, நா இல்லேன்னு சொல்லலே, அதுக்காக அதை மேடையிலேயா சொல்றது” என்று ஏதேதோ சமாதானம் சொல்கிறார். இவர்கள் தான் நம் தமிழறிஞர்கள் என்று முழுக்க கட்டம் கட்டிவிடக் கூடாது. இவர்கள் ஒருவகை.

வா.மு. சே. க்கு தெளிவூட்டிய பக்தவத்சல பாரதியும் தனஞ்செயனும் பாலமுருகனும் இதில் சேரமாட்டார்கள்.

சாட்சி- 3

உலகம் முழுதுமான நாடுகள் காலனியாதிக்கத்தின் காலடிகளிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. காலனியக் கருவறைக்குள் கர்ப்பம் ஆரோக்கியமாக இருக்குமென நினைத்திருந்த ஏகாதிபத்தியம் கர்ப்பச்சிதைவு நிகழுமென நினைக்கவில்லை. தனது மரணத்தை ஏகாதிபத்தியம் தானே கண்டுகொண்டிருந்த காலமிது.

ருசியப் புரட்சி வெற்றி பெறுகிறது; வேறொரு தத்துவத்தின் செயல் வீச்சு உலகெங்கும் தன் கண்ணெதிரிலேயே உருவாகி மேலெழுந்து வருவதைக் கண்ட ஏகாதிபத்தியம் பொங்கிப் பொசு பொசுத்தது. உடம்பெல்லாம் அரிப்பும் ஊரலும் மெடுத்த நிலையில் சோப்புப் போடுவதற்கு ஒரு தத்துவம் அதற்குத் தேவைப்பட்டது. சாத்வீகக் கோட்பாடுகள், அதன் போராட்ட நடைமுறைகள் என்னும் காந்தீயம் பிறப்பெடுத்த போது தடவிக் கொடுத்துத் தாங்கியது ஏகாதிபத்திய மூளை; காந்தியப் போராட்டங்களை பல்லைக் கடித்துப் பொறுத்துக் கொண்டது.

கருத்து நிலையில் நின்ற காந்தீயம், தனக்கெனத் திட்டவாட்டமான, பருண்மையான செயல் வடிவம் கொண்டிருக்கவில்லை. தம் கைவசப்பட்ட அரசை வடிவமைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என அறியாத திகைமூட்டமாய் நின்றது இந்தியத் தலைமை. காந்தியை செயல் அறியாத முட்டுச் சந்தில் நிறுத்தியது இந்திய அரசியல் விடுதலை.

இன்றைக்கும் நடப்பில் வெகுமக்களை முன்னேற்றும் எந்தவொரு உயிர்ப்பான நடைமுறையையும் காந்தீயம் கொண்டிருக்கவில்லை.

விடுதலைக்குப் பின்னான தோல்வியை கண்ணெதிரில் கண்டிருக்கும் ஒரு இளைய தலைமுறை கண்ணில் கனலோடும் தொண்டையில் கூக்குரலோடும் எழும் தான். அவர்களின் கோபத்தின் வடிவம் - வெதும்பலின் வடிகால் “காந்தீயம் எதுக்குத் தேவை? தோத்துப் போன ஒரு தத்துவம் எதுக்காக இன்னிக்கு?” என பார்த்திபராஜாவின் கேள்வியாக வெளிப்படும் தாம்.

காந்தியவாதியான எழுத்தாளர் சி.சு. செல்லப்பா காந்தியப் பத்தி கொறை சொல்றேளே.... உம்ம

நாக்கு அழுகிப் போயிடும், இளைஞர்கள் நீங்க வெளங்க மாட்டேள்உருப்பட மாட்டேள், நாசமாத்தான் போவேன்” (பக்-24) என்ற ரூபமெடுத்து, செயல்முறையற்ற தத்துவத்தின் தாங்குகவராக ”நானும் என் எழுத்தும்” என்ற அரங்கிலேயே தன்னை வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டியதில்லை.

காட்சி -4

உலகநாடுகள் அனைத்தும் துணை நிற்க, குறிப்பாக இந்தியா ஆயுதங்களும் போர்த் தொழில்நுட்பங்களும் அளித்துப் பங்கேற்க முன்ளி வாய்க்கால் படுகொலையை சிங்களப் பேரின அரசு நடத்தி முடித்த நாள் 2009, மே 17.

கொழும்பில் வெள்ளவத்தையில் வாழ்ந்து வந்த தமிழறிஞர் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தெரிவித்தார், ”இந்தியா எங்கள் முதுகில் குத்திவிட்டது. இனிமேல் நாங்கள் உலகின் எந்த நாட்டுக்கும் போவோம். ஆனால் இந்தியாவுக்கு மட்டும் போகமாட்டோம் “ என்று அவர் சொன்னது ஏறக்குறைய அனைத்து செய்தித் தாள்களிலும் வெளியானது.

படுகொலைகளின் இரத்தக் கவுச்சி வாடை கூட மாறவில்லை. உலகத் தமிழ் மாநாட்டை தன் ஆட்சிக்காலத்திலேயே நடத்தி முடித்துவிட வேண்டுமென்பதில் கலைஞர் மு.கருணாநிதி முனைப்பாக இருந்தார். இனப் படுகொலையைத் தடுத்து நிறுத்தும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தும், முதல்வர் பதவி நலன்களுக்காக அந்த ஆற்றலைப் பயன்படுத்தாத கலைஞரை பேரா.சிவத்தம்பி போலவே நாமும் அடையாளம் கண்டோம்; இனத்தை அழித்து விட்டு அந்த இனம் பேசும் மொழியை வளர்ப்பது எவ்வாறு என்று மனச்சாட்சியுடன் நம்மில் பெரும்பாலோர் கேள்வி எழுப்பினோம்.

உலகத்தமிழ் மாநாடு நடத்த போதுமான கால அவகாசமில்லை என அதன் தலைவர் நொபுரு குரோஷிமா மறுத்துவிட்டார். மாநாட்டை நடத்துவது என்னும் நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக இருந்ததால், பெயரை மாற்றி முதலாவது செம்மொழித் தமிழ் மாநாடு கோவையில் 2010 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 23 முதல் 27 வரை நடைபெறும் என முதல்வர் கலைஞர் அறிவித்தார்.

’ பேரா.கா.சிவத்தம்பி மாநாட்டைத் தொடங்கி வைக்க வருகிறார் ’ என்ற செய்தியும் கூடவே வந்தது. ஆனால் இந்த மாநாட்டுக்கு அவர் வரமாட்டார் என்று தான் பார்த்திப ராஜாவும் நண்பர்களும் நினைத்தார்கள். ஏனெனில் சிவத்தம்பி வருகை தரு பேராசிரியராக சென்னையில் இருந்த போது, மெரினா கடற்கரையில் திருவள்ளூர் சிலைக்கு எதிரில் சென்னைப் பல்கலைக் கழக அரசினர் விருந்தினர் விடுதியில் ஒன்றரை ஆண்டுகள் அவருடைய உதவியாளராகப் பணியாற்றியவர்தான் பார்த்திபராஜா. அப்போது முனைவர் பட்ட ஆய்வு மாணவர் கி.பா. அவரை சிவத்தம்பி “பெறா மகன்” என்றே அழைத்தார். (பக்கம்- 211)

கா.சிவத்தம்பியின் நிலைப்பாடு தொடக்கத்தில் வேறொன்றாக இருந்தது. “மாநாடு நடப்பதற்குள் கலந்து கொள்ளப்படுகிறது.

கொள்வேனா என்ற கேள்வி இப்போது எழவில்லை. இப்போதைய கேள்வி என்ன வென்றால் இலங்கைத் தமிழர் பேரவலத்தைத் தீர்க்க கலைஞர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பது தான். இந்த வினாவுக்கு கலைஞர் சரியான முறையில் பதிலளிப்பார் என்று நம்புகிறேன்” (அக்டோபர் 19, 2009 தமிழ் ஓசை). அவருடைய கேள்விக்கு எந்த நேர் பதிலும் இல்லை.

ஆனால் “கலைஞர் கருணாநிதி போன்ற ஒரு நல்ல தமிழறிஞர் தலைமையில் நடைபெறுகிற மாநாட்டை” வரவேற்பதாக கா. சிவத்தம்பியின் இரண்டாவது கட்ட நிலைப்பாடு அமைந்தது. மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதில் அவர் உறுதியாய் இருந்ததால், பங்கேற்க தமிழகம் வந்திறங்கிய அவரை கி.பாத்திபராஜா போன்றோர் சந்திக்கவே செல்லவில்லை. சிலநாட்கள் சென்னையிலிருந்தார். கோவை சென்றுவிட்டு மறுபடியும் சென்னை வந்துதான் கொழும்பு புறப்படுகிறார் என அறிந்தும் செல்லவில்லை. தமிழறிஞர் தொ.ப, பாவலர் இன்குலாப், எழுத்தாளர்கள் இராசேந்திர சோழன், பா.செயப்பிரகாசம் போன்ற தமிழ் உணர்வாளர்கள் பலரும் மாநாட்டைப்புறக்கணித்தனர். அது பற்றி பார்த்திபராஜா எழுதுகிறார் ” இல்லை, இம்முறை நான் சிவத்தம்பி அய்யாவை சந்திக்கப் போகவில்லை. பிறகு நான் சிவத்தம்பி ஐயாவை நேரில் சந்திக்கவே இல்லை”(பக்கம் - 211).

கா.சிவத்தம்பி தம்முடைய முதல் நிலைப்பாட்டில் உறுதியாகத் தொடர்ந்திருந்தால், அவரைப் போன்ற பிற தமிழறிஞர்கள், இலக்கியவாதிகள் அவரின் தொடர்ச்சியாய் இருந்திருப்பார்கள். அவர் தன்னை உறுதிப்படுத்தியிருந்தால், தமிழ் மேதைமைகளை முறித்துக் கொண்டு மாநாட்டினை நடத்திட வேண்டுமா என்ற மீள்பரிசீலனைக்கு கருணாநிதி ஒருவேளை வந்திருக்கக்கூடும்.

நீதி வழங்கல்

இவ்விடத்தில் ஆளுமை என்பதற்கான புதிய வரையறைக்குள் நம் சிந்திப்பு நீதிமன்றம் வர வேண்டியுள்ளது.

சி.க. செல்லப்பாவின் எரிச்சலும், தமிழறிஞர் அ. ஞானசம்பந்தன் பொய்யுரையும், வா.மு. சேதுராமனின் “நீ யெல்லாம் ஒரு தமிழ் வாத்தியாரா” என்ற காரணகாரியமற்ற மறுப்பும், கா.சிவத்தம்பியின் முன்னுக்குப் பின் முரண் செயலும் - இவையெல்லாம் ஆளுமைகள் எனக் கருதப்பட்டோரின் வினையாற்றல்கள்.

இவர்களை லாவகமாகக் கையாண்ட முறை - நாசுக்கான எதிர்கொள்ளல் - பக்குவம் அடைந்த ஒரு பார்த்திபராஜாவை அடையாளம் காட்டுகின்றது. ஆளுமைகள் பற்றி அவருள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அறச்சீற்ற வேதனை அல்லது மன உளைச்சலின் நீரோடைகள், இதுபோலவே ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் கிடக்கின்றன.

ஆளுமை என்னும் சொல் இன்று பலரது நாவிலும் அடிக்கடி உதிகிறது. பாராட்டுரைப்போர் உதடுகளில் அமர்ந்து பொருளறியாத ஒன்றாய்

ஆளுமை என்பது ஒற்றை அர்த்தச் சொல் அல்ல; பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல். திறன்கள், குணவாகு என்ற இரு தூண்கள் தாங்கி நிற்கும் ஒரு மண்டபம் அது. இருதூண்களில் ஒன்று சரிந்தாலும் மற்றொரு தூணால் தாங்கிக் கொண்டுசெல்ல இயலாது. குணவாகு, மனுசம் என்பதில் கீறல், உடைவு ஏற்பட்டின் ஆளுமை என்ற தூண் வெறும் நொண்டிக்காலாக மட்டும் மிஞ்சும்.

செயல் ஆளுமை, சொல் ஆளுமை, அரசியல் ஆளுமை, அறிவுலக ஆளுமை, கலை இலக்கிய ஆளுமை போன்றன இதுவரை காலமும் திறன்களை முன்வைத்து மதிப்பிடப்பட்டன. மனுச குணவாகு என்னும் மையம் கருதப்படவில்லை. ஒரு அறிவியலாளன் மனிதகுல மேம்பாட்டிற்காக ஒரு கண்டுபிடிப்பைச் செய்கிறபோது, அந்த அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு மதிப்புப் பெறுகிறது. முதலாளியத்தின், உலகமயத்தின் நலன்களுக்காக ஆய்வுலகில் ஈடுபடும் அறிவியலாளன், மனிதநேய ஊழியத்திற்கு எதிரானவராக, உலகளாவிய உடமைச் சக்திகளின் சேவகனாகத் தன்னை முன்னிறுத்திக்கொள்கிறவனாகக் கணிக்கப்படுகிறான்.

மனிதன் - ஒரு சமுதாய உயிரி. எந்த மண்ணில் பிறக்கிறானோ, அந்த மண்ணின் குணம், பண்பாடு, பேச்சு, பழக்கவழக்கம், அரசியல், சமுதாயம் அனைத்துமாக அவன் உருவாக்கம் பெறுகிறான். அவனுக்குள் இருக்கும் மனுசனே கலைப்படைப்பாக வெளிப்படுகிறான். அந்த மனிதனுக்குள் இன்னொரு மனிதனும் வாழ்கிறான். அவன் அந்தந்த பாரம்பரிய குணங்களுடன் இயங்குவான். முன்னர் இருந்து செமித்துப் போன பண்பாட்டு அடிப்படையில் அவனைத் திசை காட்டிச் செலுத்த வல்லது பாரம்பரியம்.

ஒருவர் தன்னில் வளர்த்துக் கொண்ட ஆற்றல்களில் எத்துனை வளம், செழுப்பம், புலமை, கூர்மை கொண்டிலங்குகிறார் என்பதல்ல, அடிப்படை மனுச குணங்களுடன் வாழுகிறாரா, அடிப்படை மனுசத்தை வாழ்நாள் முழுதும் தன்னுடன் பேணிக் கொண்டுசெல்கிறாரா என்பது முக்கியம்.

இந்தப் புள்ளியிலிருந்து ஆளுமை என்ற சொல்லின் புதிய உள்ளடக்கத்தைத் பரிசீலிக்க வேண்டிய தருணமிது.

-2-

விரிவுரையாளராகத் தொடங்கிய பார்த்திப ராஜா இன்று அதே கல்லூரியில் பேராசிரியர். “நெடுவழி நினைவுகள்” நூலில் பாவலர் இன்குலாப், நாடக நெறியாளர் அ.மங்கை, பாவலர் அறிவுமதி, எட்டட் லெனின், கல்லூரி முதல்வர் அ. மரியகுசு, அழகப்பா கல்லூரி ஆங்கில ஆசிரியர் கணபதி லார், காந்தி அண்ணா, போலப் பல ஆளுமைகள்; ‘லாங் லிவ் கிலான்’ என்று குரல் உயர்த்தும் டெல்லி ஆட்டோக்காரன், புதுச்சேரி கருவடிக்குப் படியான வெட்டியான் போல சாதாரணரும் ஒவ்வொரு வகையில், முக்கியத்துவம் கொண்டவர்களே. 315 - பக்க அளவில் 28 -தலைப்புகளில் விவரித்துப் பதிவு செய்கிறார்.

” திருவல்லிக்கேணி பழைய புத்தகக் கடைக்காரனின் புராணம்” - முதல் கட்டுரை. பாரதியார் இல்லத்தில் நடந்த கி.பா.வின் முதல் புத்தக வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு திருவல்லிக்கேணி பழையபுத்தகக் கடைக்காரரை அழைத்திருக்க வேண்டும். அழைப்பில் அவர் பெயர் சேர்த்திருக்கவேண்டும். அவர் வருவது வராமல் போவது அவருடைய விருப்பம். அழைத்து அவர் வராமல் போயிருந்தாலும் பெரிய பிழை இல்லை.

மற்றொரு புத்தகக் கடைக்காரர் எத்திராஜாலு. புத்தகக் களவாணிகளைத் தொலைபேசி செய்து வரச் சொல்லிக் காத்திருப்பவர். தானுண்டு தன் தொழிலுண்டு என்று அமைதி கொள்பவர். இந்த புத்தகப் பிரியர்கள் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொள்ளுகிற ஒரு பெருந்தகை, அவர் பேராசைக்காரரல்ல. இப்படியான குணத்திர வார்ப்புகளும் பார்த்தியின் நெடுவழியில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த எத்திராஜாலும் எவரிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல், எங்குந்நார் எனத் தெரியாது காலி செய்துகொண்டு போய்விடுகிறார் ஒரு நாளில்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் பகவத் சிங்குக்கு இணையாக அவரை சந்தித்திருந்த, கி.பா.வின் மனதில் தங்கிப் போய்விட்ட சந்திர சேகர ஆஸாத்தின் நினைவுகளைச் சந்திப்பது என்ற நோக்கத்துடன் அலகாபாத் போய் இறங்குகிறார். பிப்ரவரி 27, 1931 அலகாபாத் ஆல்பிரட் பூங்காவில் சுகதேவுடன் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டிருந்த சந்திர சேகர ஆஸாத் காவல் துறையினரால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட இடம்: அங்கு இப்போது ஆஸாத்தின் சிலை. பூங்காவின் பெயரும் ஆஸாத் பூங்கா என மாற்றப்பட்டுள்ளது. மீசையை முறுக்கியபடி நின்ற ஆஸாத் சிலைக்கு முன்பு நின்றார். அவனை அணைத்துக் கொள்ளத் துடித்தது மனது என்று வைராக்கியத்துடன் சென்று நினைவு கூர்ந்த பார்த்திப ராஜா.

ஒவ்வொரு நிகழ்வுக்கும் அதன் மனப்பதிவுக்கு கால எல்லை இருக்கிறது. முன்னர் மனதில் பதிவான அழகுடன், அதே நயத்துடன் உயிர்ப்புடன் மீண்டு வருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் ஞாபக மறதி என்னும் புதைகுழிக்குள் போய்விடும் சில. நாட்குறிப்புப் பதிவில் அல்லது தனியாகவோ குறிப்பிட்டு வைத்துக் கொள்ளல் மிக முக்கியமானது. அதற்கென ஒரு காலம் வரும் வரையில் காத்திருந்து துல்லியமாய் மீட்ட முடியுமென்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சான்று.

திருவல்லிக்கேணி அயோத்திசுப்பம் வீரமணி பற்றிய விவரிப்பு, “சினிமா நடிக்கை என்னிடம் வாங்கிய ஆட்டோ கிராப்”, “நரசிம்மராவும் கி. பார்த்திப ராஜாவும்” போன்ற பதிவுகளை நீக்கியிருக்கலாம்.

“நெடுவழி நினைவுகள்”
கி.பார்த்திப ராஜா.

வெளியீடு: பரிதி பதிப்பகம். விலை ரூ. 360.
தொடர்புக்கு: பேசி - 88834 88866, 95977 44141

“எனக்காக என்றை பிள்ளை காத்துக் கிடந்திருக்கிறான்”

ஈழத் தமிழர் வாழ்வியலை பேசும் தீபச்செல்வனின் ‘நடுகல்’

தமிழகச் சூழலில் பள்ளியில் பயிலும் மாணவர்களிடம் ஆசிரியர்கள் வருங்காலத்தில் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் எனக் கேட்டால் அவர்கள் பொறியியல் படிப்பில் சேரவேண்டும். மருத்துவப் படிப்பில் சேரவேண்டும் எனத் தெரிவிப்பது போல, ஈழத்துப் போர்ச் சூழலில் ஆசிரியர்கள் வருங்காலத்தில் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் என மாணவனைப் பார்த்து கேட்டால் அவர்களில் பலரும் நான் தாயகத்தை காக்க இயக்கத்தில் இணைவேன் எனச் சொல்வது பெரும் வாடிக்கையாக இருப்பதை ஓரிடத்தில் புதிவு செய்கின்றார். ஆக தமிழீழத்தில் பிறந்த தமிழன் ஒருவனுக்கு கடந்தகால கட்டங்களில் விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்து போரிடுதல் வாழ்வியல் முறையாக வாழ்வியல் அறமாக இருந்துள்ளதை நாவல் புலப்படுத்துகின்ற இடம் நமக்கு ஒரு புதிய தரிசனமாக அமைகிறது.

ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டம் உத்தேசமாக 1950 - 60 களில் ஆரம்பித்து 1983 களில் வீரியமடைந்து 2009 இல் முள்ளிவாய்க்காலில் முடிவுற்றிருந்தாலும் இன்னும் முடிவுறாத உள்நாட்டுப் பிரச்சனையாக நீட்சியுற்றுக் கொண்டிருப்பதை அறிவோம். முழு சுதந்திரத்தோடு வாழ அனுமதிக்கப் படவில்லை. புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்களும் சொந்த நாடு வந்து குடியேறி வாழ்வதற்கான சூழல்களும் உருவாக்கப் படவில்லை. தமிழ் மக்கள் சிறுபான்மை இன மனஉணர்வோடும், அகதி, கைதிகளின் மன உணர்வோடும் தான் வாழ அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளார்கள். நிதர்சனமாக சொல்வதானால் ஏராளமான நெருக்கடிகள் அவர்களை இன்னும் துரத்திக் கொண்டிருப்பதே உண்மை.

மேலும், தமிழின அழிப்புக்கு இன சுத்திகரிப்புக்கானப் போர் என்ற ஒரு அரசியல் முகம் இருந்தாலும், அதனைத் தாண்டி தமிழின விடுதலை இயக்கங்களின் உள்முரண்கள் சார்ந்தும், மதம், சாதி, அரசியல் சார்ந்தும் வேறுபட்ட பல முகங்களும் அவை சார்ந்த அரசியல் முன்னெடுப்புகளும் ஈழத்தில் நிகழ்ந்துள்ளமை மறுப்பதற்கில்லை. இந்த வேறுபட்டப் போக்கினை புலம்பெயர்ந்ததமிழ்ப்படைப்பாளிகள் படைப்புகளின் வழியாக வெவ்வேறு கோணங்களில் பேசியுள்ளனர். அவற்றை விடுதலைப்புலிகள் அடுத்த

சிங்களவர்கள் மீதான ஆதரவு - எதிர்ப்பு, இந்திய அரசு, அமைதிப்படையின் மீதான எதிர்ப்பு - ஆதரவு, இஸ்லாமிய ஆதரவு - எதிர்ப்பு, உயர்சாதிய எதிர்ப்பு - ஆதரவு என நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

குறிப்பாக நான் வாசித்த வரையில் ஷோபாசக்தியின் - கொரியல்லா, BOX தமிழ்நதியின் - பார்த்தீனியம், தமிழ்க்கவியின் - ஊழிக்காலம், ஜீவகுமாரனின் - குதிரைவாகனம், குணாகவியழகனின் - விடமேறியகனவு, ஈழவாணியின் - கொச்சிக்கட, தீபச்செல்வனின் - நடுகல், அ.முத்துலிங்கத்தின் - உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள் உள்ளிட்ட நாவல்களிலேயே இந்த வேறுபாட்டை உணரலாம். இந்த வகையில் தீபச்செல்வனுக்கும் தனித்த ஓர் அரசியல் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதனை அவரது கவிதைகளிலும், தமிழர் பூமி, நான் எப்போது அடிமையாய் இருந்தேன் (நேர்காணல்) உள்ளிட்ட நூல்களிலும் காணமுடியும். இதனை வைத்து பலரும் அவரது நிலைப்பாட்டை விடுதலைப்புலி ஆதரவு நிலை என்பார்கள். நான் இதனை அப்படி பார்க்கவில்லை தமிழீழ விடுதலை ஆதரவாகவே பார்க்கிறேன். தமிழ் மக்களுக்கான உண்மையான நிரந்தரமானதொரு விடுதலைக்கான பயணிப்பை விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் முன்னெடுத்து இயங்குவதால் தீபச்செல்வன் அதனை ஆதரிக்கிறார். ஆனால் நோக்கம் ஈழத்தமிழர் விடுதலை

நடுகல் நாவலை வாசிக்கின்ற போது விமர்சனங்கள் பிரச்சனைகளின் அடிப்படையில் அணுக வேண்டிய ஒன்று என்பதை எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளமுடியும். ஈழத்தமிழனின் வாழ்வியல் சூழல்களோடு நடுகல்லை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தமிழ்நாட்டுத் தமிழனுக்கு இத்தகையதானவொரு அதி தீவிரத் தேவை எழவில்லை என்பதையும் புரிந்து கொள்ளலாம். மேலும் இந்தியா என்ற ஒன்றியத்தின் பகுதியான தமிழ்நாட்டில் வாழக்கூடிய ஒரு தமிழனுக்கு தமிழ்தேசியம், இந்தியதேசியம் எனும் இரு அடையாள நிலைகள் தேவைப் படுமாயினும் அடிப்படையாக அவன் தமிழ்தேசியத்தை கடந்தே இந்திய தேசியத்தை ஏற்கவேண்டிய அரசியல் தெளிவு தேவையாக உள்ளது. ஆனால் பலரிடையே இதில் மயக்கநிலைகாணப்படுவது துரதிருஷ்டமானது. ஆனால் ஈழத்தமிழர் ஒருவர் அங்கு நிலவும் மொழிசார் இனஎதிர்ப்பு சூழலில் அப்படி இருந்து விட முடியாது. இதில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பலரிடமும் பல்வேறு காரணிகளின் அடிப்படையில் மயக்கம் ஏற்படுவது வருத்தத்துக்குரியதே.

நடுகல் நாவலின் உருவாக்கம் பற்றி குறிப்பிடும் தீபச்செல்வன் 2010 - 12 கிளிநொச்சியின் நிகழ் காலத்திலும் அதற்கு முந்தைய இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் முன்னோக்கிய நினைவுகளின் பின்னணியில் இரண்டு சிறுவர்கள் பற்றிய கதையும் அவர்களை சூழவிருந்த மாந்தர்களின் கதையும் தான் நடுகல். சூழ்நடைகளின் கதை மாத்திரமல்ல சூழ்நடைகள் மொழிந்ததுமே இந்நாவல் என்று பதிவு செய்திருக்கிறார். இது நீண்ட நெடிய ஈழப்போரில் நாவல் இயங்கும் பகுதியினை / தளத்தினை வாசகன் ஒருவன் எளிதாக இனங்கண்டு பயணிக்க பேருதவியாய் அமைகிறது.

அகத்தையும், புறத்தையும், அறத்தையும், ஆற்றுப்படுத்துதலையும், இயற்கையையும், இறைவழிபாட்டையும் எடுத்தியம்பியது நமது சங்க, சங்கமருவியகால் இலக்கிய, இலக்கணங்கள். அதில் போர் சார்ந்த வாழ்வியலைப் பேசிய புற இலக்கியங்களில் முதன்மையானது புறநானூறு. அது போரில் வீரமரணமடைந்தவர்களின் நினைவாக நடுகல் நட்டு வழிபட்ட செய்தியினை பதிவு செய்திருக்கிறது. இவ்வழிபாட்டு முறை தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே இருந்துள்ளதையும் தொல்காப்பியம் புறத்தினை வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை
வாழ்த்தலென்று
இரு மூன்று மரபிற்கல்” (தொல். புறத் - 5)

“இறந்தார்க்குக் கல்நட்டு வழிபடும் முறை கி.பி 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்துள்ளது” (www.geotamil.com) என அறிஞர்கள் கண்டுள்ளனர் என பீ. பெரியசாமி புறநானூற்றில் நடுகற்கள் வழிபாடு என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுவதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆக சங்க காலத் தமிழர்களிடம் வேரூன்றிக் கிடந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளில் ஒன்றான இந்த நடுகல் வழிபாடு, ஈழத்தமிழர்கள் தமது சமூகம்

வாழ்விலும் கடைபிடித்து வருகின்ற ஒன்றாக இருக்கின்றது. சிங்களவர்களின் தமிழின அழிப்புக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்து வந்த தமிழீழ விடுதலைப்புலி அமைப்பினர் தமிழீழ விடுதலைப் போரிலே தம் அமைப்பினர் வீரச்சாவினைத் தழுவுகின்ற போது அவர்களை புதைத்த இடத்தில் நடுகல் நட்டு பாதுகாத்து வந்ததோடு மாவீரர் நானாக அதனை அனுசரித்து வழிபட்டும் வருகின்றனர். இவ்வாறாகத் தமிழர்கள் வீரத்தை பறைசாற்றி உலகுக்கு எடுத்தியம்பியுள்ளதை மையப்படுத்தி தீபச்செல்வன் “நடுகல்” எனும் பெயரின் மூலம் ஈழப்போரினால் தமிழ் மக்கள் அடைந்துள்ள வாழ்வியல் துயரத்தை தமது நாவலில் முன்வைக்கின்றார்.

“பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல் வருந்து தொடுத்த செம்புங் கண்ணியொடு
அணிமயிற் றீலிசூட்டி பெயர் பொறித்து
இனி நட்ளனரே கல்லும்...” (புறம் - 264 - 14)

எனும் பாடலை முன்வைத்து தீபச்செல்வன் நாவலுக்குள் நுழைவது தமிழின பண்பாட்டு எச்சத்தின் நீட்சியாக வாசகனை உணரச் செய்கின்றது.

நாவலில் தீபச்செல்வன் பிரசன்னா (இயக்கப் பெயர் வெள்ளையன்) வெள்ளையனின் தம்பி - வினோதன், தங்கை - ஆரணி, அம்மா - நாகப்பூசணி, அப்பா - நடராசன் எனும் ஒரு குடும்பத்தின் ஊடாகவும் இன்னும் வெவ்வேறு பாத்திரங்களின் ஊடாகவும் பயணித்து ஈழப்போரை சிங்கள இராணுவத்தின் தமிழின அழித்தொழிப்பு, குண்டுவிச்சு, படுகொலைகள் என்பவற்றோடு, தமிழ் மக்களின் இடப்பெயர்வு, விடுதலைப் போரில் தமிழீழ விடுதலைப் புலி இயக்கத்தின் அளப்பரிய பங்களிப்பு, போராளிகள், முட்கம்பி வேலிகளில் அடைக்கப்பட்டு தமிழ் மக்கள் பட்ட பாடுகள், உடமை, உறவு, கல்வி, உணவு, உடை என தமிழ் மக்கள் யாவையும் இழந்து சொந்த மண்ணில் அகதியாய் நின்றவை என பலவற்றையும் ஒரு சித்திரமாய் கண்முன் நிறுத்துகின்றார்.

வாழ்வில் மனிதர்களுக்குள்தான் எத்தனை பெரிய நம்பிக்கைகள், பிறர் மீதுகாட்டும் அந்த அன்பு, நடுபாடுகள் என நிகழும் சிலவற்றையெல்லாம்

ஒரு படைப்பின் வழி வாசித்தடைகிற போது பல நேரங்களில் மெய்சிவிர்த்துத்தான் போகிறோம். தன் நாட்டை, இனத்தை, மொழியை, தம் சொந்தங்களை காப்பாற்ற அந்நியனின் தாக்குதலுக்கு தன் மகனை பலிகொடுத்த ஒரு தாய் அதனை தாங்கிக் கொள்வதும், ஆனால் அவனின் நினைவாக அமைக்கப்பட்ட நடுகல்லுக்கு மாவீரர் நாளொன்றில் ஏற்றப்பட்ட விளக்கு அணைந்து விடாதபடி பாதுகாக்க தன் மகன் ஆரணியிடம் “காத்துக்கு விளக்கு நூரப்போகுது, சுளகை வடிவாய்ப் பிடி” (நடுகல், ப - 7) என உத்தரவு பிறப்பிப்பதை பற்றி நாம் என்ன சொல்லிவிட முடியும். இது தானே பகுத்தறிவினையும் தானடி பயணிக்கும் நம் வாழ்வு. அந்த மெல் உணர்வினை ஒரு படைப்பாளியாக காட்சிப்படுத்துவது தீபச்செல்வனின் படைப்பாளிமையன்றி வேறு என்னவாக இருக்க முடியும். மேலும் அந்த தாய் இருட்டுக்குள்ளாகவும் செம்பருத்திப் பூக்களை ஆய்ந்து மடியில் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற போது மஞ்சளும்சிவப்புமான அந்தபூக்கள் மினுமினுப்பதும், தாயானவள் அந்த விளக்கை மகனாகக் காண்பதும், அந்த விளக்கு அணைதலை தன் மகனின் அணைதலாக கருதுவதும் மனிதர்களுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நுண்ணிய நம்பிக்கைசார் உணர்வுகளைத்தானே எடுத்துரைக்கின்றது. இங்கு புதினம் பேசுகின்ற இருட்டு, மினுமினுத்தன போன்ற சொற்பயன்பாடு போர்சார் வாழ்வின் குறியீடுகளாகவும் நீட்சியடைவது கவனத்திற்குரியது.

மேலும் மாவீரர் நாளை அந்த தாய் “இது எங்கடை பிள்ளையளின்டை நான்” (நடுகல், ப - 9) என ஓரிடத்தில் மொழிவதும், இன்னொரு இடத்தில் மாவீரர் தினத்தன்று இயக்கம் வீரச்சாவடைந்தவர்களின் குடும்பங்களுக்கு மாங்கன்று, தென்னங்கன்று போன்ற மரங்களைக் கொடுப்பதும் அவர்கள் அதனை கல்லறைகளின் அருகில் நட்டு வைப்பதும் உயிர்களுக்கு ஈடாக மரங்களை பார்ப்பதும் வளர்ப்பதும் வழக்கம் என்பதை பதிவு செய்யும் தீபச்செல்வன், ஒருமுறை போர்ச்சூழலால் நீண்டநாட்களாக முள்வேலி கம்பிகளுக்குள் அடைபட்டுகிடந்த அந்ததாயானவள் வீடு திரும்பியதும் ஓடிவந்து அந்த தென்னங்கன்றைத்தான் முதலில் பார்த்தாள் என்பதாக வெள்ளையனின் தம்பி வினோதன் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார்.

இன்னொருபுறம் எதிர் பாசறையைச் சார்ந்த இராணுவத்தினர் தமிழரை அழித்தொழிப்பதோடு, அவர்களின் பண்பாட்டை, அடையாளத்தை அழித்தொழிப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தியதையும் தீபச்செல்வன் நாவலில் எடுத்துரைக்கின்றார். இராணுவத்தினர் நடுகல் வழிபாட்டை, நடுகல் அருகே நட்டு வைத்த மரங்களை, அவர்களின் வீடுகளில் மாட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் போராளிகளின் புகைப்படங்களை என அவர்கள் புனிமாக கருதும் யாவற்றையும் அழிப்பதில் கவனம் செலுத்துவதை பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் இதற்கு நாவலில் எதிர்வினையாற்றுகின்ற போது வீதியில் நகர்ந்து செல்லும் இராணுவத்தினரை பார்த்து நாகப்பூசணி “மரங்களைக் கும்பிட்டாலும் புலி உயிர்க்குமே” (ப - 10) எனச் சொல்லி வைக்கிறார்.

இன்னொரு இடத்தில் நாகப்பூசணி - ருக்குமணி உரையாடல் மூலமாக “எடி நாகப்பூசணி செத்துப் போனவங்களுக்கும் உவங்கள் பயமே? எங்கடை பிள்ளையளுக்கு நிம்மதியாய் ஒரு விளக்கு வைக்க கூட விட மாட்டாங்களாமே” (நடுகல், ப - 11) என சொல்வதும் சிங்கள அரசு எந்திரத்தின் தமிழின அடையாள அழிப்பு அல்லது எதிர்ப்பு அரசியலை வெளிச்சப்படுத்துவதோடு அவர்களின் அச்சத்தையும் அது புலப்படுத்துவதாகவே விளங்குகிறது.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் மற்றும் இன்னபிற விடுதலை இயக்கங்கள் குறித்த ஏராளமான அல்லது குறைந்த பட்ச விமர்சனங்களையேனும் முன்வைக்கும் ஈழத்து படைப்பாளிகளிடையே தீபச்செல்வன் நடுகல்லில் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் தமிழ் மக்கள் மேம்பாடு சார்ந்த வேறுபட்ட பல நற்செயல்கள் குறித்த பதிவுகளை மட்டுமே செய்திருக்கிறார். மட்டுமல்லாது போரில் பங்கெடுத்த பிற இயக்கங்கள் குறித்த எந்த ஒரு பதிவும் புதினத்தில் செய்யாமல் விடுபட செய்திருப்பதும் கூட அவரின் தமிழின நலன் சார்ந்த அரசியலாகவே விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

மேலும் விடுதலைப்புலி இயக்கத்தினரை ஒரு பிள்ளை பிடிக்காரர்களைப் போல ஷோபாசக்தி உள்ளிட்ட பல படைப்பாளிகள் விமர்சித்திருப்பதை பார்க்க முடிகிறது. குறிப்பாக பள்ளிக்குப் போன மாணவர்களை மூணைச்சலவை செய்து இயக்கத்திற்கு கடத்தி விடுவதைப் போன்ற பதிவுகளை நான் நிரம்பவே படித்திருக்கிறேன். நடுகல் அதற்கு மாற்றான கருத்தை முன்வைக்கிறது. நாவலின் முக்கியப் பாத்திரங்களில் ஒன்றான வெள்ளையன் பலமுறை பள்ளிப்பருவத்திலேயே இயக்கத்துக்குள் தம்மை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டி இயக்க முகாமுக்கே சென்று முயற்சித்தும் வெள்ளையனை இயக்கம் வயது உள்ளிட்ட காரணங்களைக் கூறி திருப்பி அனுப்பி விடுவதும், ஒருமுறை வெள்ளையனை இணைத்துக் கொள்ளும் நிலையில் தாயார் நாகப்பூசணி சென்று தன் நிலையைக் கூறி பிள்ளையை விட்டுவிடச் சொன்னவுடன் விட்டு விடுவதாகவும் பதிவு செய்திருக்கிறது.

“என்றை பிள்ளையை விடுங்கோ! தகப்பனும் இல்லாமல் பெரிய கஸ்ட்பட்டு வளர்த்த நான். எனக்கு உதவிக்கும் யாரும் இல்லை. கதறி அழுதான் அம்மா. பொறுப்பாளர் எல்லாவற்றையும் நிதானமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அம்மாவின் கைகளைப் பற்றி “அம்மா அழாதேங்கோ! எங்களுக்கு உங்கடை நிலமை தெரியும். நாங்கள் அவரைப் போகச் சொல்லிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். அவர் தான் போகமாட்டன். எண்டு அடம் பிடிக்கிறார். நீங்களே வந்து அவருட்டைக் கேளுங்கோ....”

பாசறைப் பொறுப்பாளர் அலுவலகத்துக்குள் அழைத்துச் சென்றார்.” (நடுகல், ப-60)

இவைதொடர்பாக தொடர்ந்து போராளிகளுக்கும் வெள்ளையனின் தாய் மற்றும் தம்பி தங்கையுடன் நடைபெறும் உரையாடல்களும் அந்தக் குடும்பத்தின் நலனை கருத்தில் கொண்டு வெள்ளையனை வீட்டுக்கு அனுப்புவதில் இயக்கம் முழுவீச்சாய்

செயல்படுவதை உணரமுடிகின்றது.

போரால் பாதிக்கப்பட்ட ஈழத்தமிழ் மக்களின் குடும்பங்களை தத்தெடுப்பதில் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத் தலைமையும், அதன் போராளிகளும் அதிக கவனம் செலுத்துவதை நாவல் பதிவு செய்கிறது. குறிப்பாக போரினால் சொந்த நாட்டிற்குள்ளாகவே இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு இடம்பெயர்க்கப்பட்ட பாடசாலைகளை நிறுவிக் கொடுப்பதோடு புத்தகம், உடைகளை இழந்து தவிக்கும் மாணவர்களுக்கு புத்தகம், சீருடைகளையும் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்கின்றது. அது போல போரினால் மனம் குழம்பிக் கிடக்கும் அந்த சிறுவர் சிறுமிகளை நெறிப்படுத்தி மீண்டும் பள்ளி, கல்லூரிகளில் கொண்டு சேர்ப்பதற்கான செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பதை மாணவர் அமைப்புப் போராளிகளிகாலன் பாத்திரம் உறுதிப்படுத்துகிறது. அதுபோல இடம்பெயரும் மக்களுக்குத் தோவையான புதிய குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொடுப்பதில் கவனம் செலுத்தும் தமிழீழ புனர்வாழ்வுக்கழகம், விவசாயம் சார்ந்து விதை, உரம் உள்ளிட்டவைகளை வழங்கி உதவி செய்யும் தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டுக்கழகம், தமிழீழ வன வளப்பாதுகாப்புப் பிரிவு எனப் பல்வேறு துறைகளை உருவாக்கி அவைகளின் மூலம் தமிழ் மக்கள் மேம்பாட்டில் கவனம் செலுத்துவதையும் நாவல் எடுத்துரைக்கின்றது.

தமிழகச் சூழலில் பள்ளியில் பயிலும் மாணவர்களிடம் ஆசிரியர்கள் வருங்காலத்தில் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் எனக் கேட்டால் அவர்கள் பொறியியல் படிப்பில் சேரவேண்டும். மருத்துவ படிப்பில் சேரவேண்டும் எனத் தெரிவிப்பது போல, ஈழத்து போர்ச் சூழலில் ஆசிரியர்கள் வருங்காலத்தில் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் என மாணவனைப் பார்த்து கேட்டால் அவர்களில் பலரும் நான் தாயகத்தை காக்க இயக்கத்தில் இணைவேன் எனச் சொல்வது பெரும்வாடிக்கையாக இருப்பதை ஓரிடத்தில் பதிவு செய்கின்றார். ஆக தமிழீழத்தில் பிறந்த தமிழன் ஒருவனுக்கு கடந்தகால கட்டங்களில் விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்து போரிடுதல் வாழ்வியல் முறையாக வாழ்வியல் அறமாக இருந்துள்ளதை நாவல் புலப்படுத்துகின்ற இடம் நமக்கு ஒரு புதிய தரிசனமாக அமைகிறது.

மட்டுமல்லாது சிறுவர்களின் விளையாட்டுகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் வாங்குதலிலும், கோவில்களில் நடைபெறும் நாடகங்களிலும் என யாவிலும் போரின் தாக்கம் நிறைந்திருந்ததை அறியப்படுத்துகிறது நாவல். வைரவர் கோவில் திருவிழாவில் மணியண்ணையின் இயக்கத்தில் நடைபெற்ற விடுதலை மூச்சு நாடகத்தில்,

“ஓ மரணித்த வீரனே உன் சீருடைகளை எனக்குத் தா உன் பாதணிகளை எனக்குத் தா உன் ஆயுதங்களை எனக்குத் தா எங்கள் மண்ணில் உன் பெயர் எழுதி வைக்கப்படும் நீ மடியவில்லையடா உன்கதை முடியவில்லையடா” (நடுகல், ப - 66)

என பாடப்படும் பாடல் நாவலின் மைய நோக்கத்தை எடுத்துரைப்பதாகவும்

போகாது ஒரு நம்பிக்கையை அளிப்பதாகவும் அமைகிறது. அது போலவே வெள்ளையனின் இறப்பின் போது இயக்கம் “இந்த வீரனின் புனித வித்துடல் கிளிநொச்சி மாவீரர் துயிலும் இல்லத்தில் விதைக்கப்படவுள்ளது.” (நடுகல், ப - 114) என்பதும் போராட்ட வரலாற்றில் நம்பிக்கைகளைச் சமக்கும் மாற்றுச் சொற்களாக நாவலில் பயணிக்கின்றன. ஆயினும் ஒரு கட்டத்தில் வலம்புரி பத்திரிகையில் யாழ் இராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகாவும் தீபனும் கைகுலுக்கியபடி நிற்கின்ற காட்சியை குறிப்பிட்டு அதன் மூலமாக மக்கள் சமாதானம் நிகழ்ந்துவிடும் என்பதாக எதிர் நோக்கும் இடம் நாவலின் முக்கியமான இடமாக இருக்கின்றது.

மேலும் பல்வேறு நிலையில் மனிதர்களுக்கு பிரிவுகளினால் ஏற்படும் வலி அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. வெள்ளையன் இயக்கத்திற்கு சென்ற போதும் சரி, அவன் ஒரு முறை இயக்க அனுமதியோடு சுமார் பத்து தினங்கள் வீட்டில் அம்மா தம்பி தங்கையோடு வந்து தங்கி வீட்டு பணிகளை கவனித்துவிட்டு திரும்ப இயக்கத்திற்கு செல்கிறபோதும் சரி, அவன் மரணித்த போதும் சரி தன் அண்ணனின் பிரிவினைத் தாங்க முடியாது பாடாய்படும் அவன் தம்பி வினோதனின் மனநிலை இரத்த பாசத்தின் சாட்சியங்களாய் நம்முன் நிறுத்தப்படுகிறது. ஏன் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்வில் மட்டும் வகைவகையாய் இத்தனை துயரங்கள் என்பது பிடிபடாமலேயேக் கிடப்பதோடு பெருத்த கழிவிரக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது.

வெள்ளையனின் தாய் தந்தையர்களான நாகபூசணி, நடராசன் திருமணம் காதல் திருமணமாக அமைகின்றது, தந்தை நடராசன் ஒரு நாடக நடிகராக விளங்குவதோடு குடும்பப் பொறுப்பின்றி அடிக்கடி மனைவி குழந்தைகளை விட்டு பிரிந்து போய்விடுபவராக உள்ளார். குறிப்பாக தன் இரண்டாவது மகன் பிறந்தபோது வராமல் இருப்பதும் மகன், தன் தந்தையை தனது நண்பர்களான நேசராஜன், பிரியன், பூங்குன்றனின் மூலம் அவர்களின் தந்தையர்கள் குறித்த சித்திரப்படுத்தல்களின் மூலம் தேடுவதும், முதன் முதலாக புகைப்படமாகவே அப்பாவை அம்மா ஆல்பத்தில் இருந்து எடுத்துக் காட்டி அறிமுகம் செய்வதும் அவர் வருவார் என நம்பிக்கை ஊட்டுவதும், அப்பாவின் புகைப்படத்தை அம்மா எடுத்து முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொள்வதும் என உறவின் விழுமியங்கள் அன்பெனும் உணர்வலைகளாய் நாவலில் பரவிக்கிடக்கின்றன.

மேலும் நடராசன் அடிக்கடிக் காணாமல் போய்விட அவரை விவாகரத்து செய்வது மற்றும் நாகபூசணிக்கு இரண்டாவது திருமணம் செய்து வைப்பது குறித்த கேள்விகளும் சிக்கல்களும் உருவாகிறபோது, அதனை அவன் முற்றிலும் மறுத்து விடுவதும் தமிழ் பண்பாட்டின் அடையாளமாகவே நாவலில் தீபச்சேல்வன் கட்டுகின்றார். அதுபோலவே வெள்ளையனின் இறப்பிற்கு வந்திருந்த பெரியமாமா வேலி ஓரமாக கள்ளு குடித்துக் கொண்டிருப்பவர் நிகழ்த்தும் குடிசார் பேச்சில் “நான் சண்டியன்,

நடந்தால் நான் மிதிப்பன். உவன் எங்கடை நாட்டோடை ஆரும் சோட்டைவிட்டால் வெருப்பான் ... அழக்கூடாது என்ற விராக்கியத்துடன் கள்ளைக் குடித்துக் கொண்டு பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பெரியமாமா” (நடுகல், ப - 115) இங்கு கள் ஈழத் தமிழர் வாழ்விலும் இரண்டறக் கலந்திருப்பதை உணர்த்துவதோடு, சண்டியன், போராளி குறித்த ஒரு தெளிவையும் தீபச்செல்வன் முன்வைக்கின்றார். ஆனால் சண்டியரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறபோது உணர்வுகளை ஆரும் பிழையாய் நடந்தால் நான் மிதிப்பன் என்பது தமிழகச் சூழலில் ஏற்படையதல்ல எனக் கருதுகிறேன். ஏனெனில் தமிழகச் சூழலில் பிழைசெய்ய பிறப்பெடுத்தவராகவே சண்டியர் விளங்குகின்றார்.

ஒரு முறை தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியான கிளிநொச்சி இராணுவத்தினரால் கைப்பற்ற பட்டபோது இலங்கை வானொலி கிளிநொச்சி பயங்கரவாதிகளிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டதாக செய்தி அறிவிக்கப்படுவதை நாவல் பதிவு செய்கிறது. இங்கு மொழி, இனவெறி பிடித்த சிங்கள அரசு எந்திரத்தால், தமிழ் மக்கள் பயங்கரவாதிகளாக சித்தரிக்கப்படுவது உணர்த்தப்படுகிறது.

நாவலில் தேவைக்கேற்ப மண்ணின் மணம் கமழும் உவமைகள், பழமொழிகளை பயன்படுத்தியிருப்பதும் நாவலை வாசகனிடம் எளிதாக கொண்டு சேர்க்கின்ற பணியினை செய்கிறதென்றால் மிகையல்ல. முட்கம்பிக்குள் சிறைவைக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கு இராணுவம் பாதுகாப்பு எனும் பெயரில் துயரினை அழித்து வருவதை “கரும்புத் தோட்டத்துக்கு காட்டாணை பாதுகாப்பாம்” (நடுகல், ப - 150) எனும் பழமொழியினைக் கொண்டு விவரிப்பதும், இன்னோரிடத்தில் தேக்குமரக் காட்டினை காட்சிப்படுத்துவதற்கு “துப்பாக்கி ஏந்திய போராளிகளின் வலிய கரங்கள் போல வரவேற்றது தேக்குமரக்காடு” (நடுகல், ப - 181) எனும் உவமையினை பயன்படுத்துவதையும் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

இன்னோரிடத்தில் தமிழ் மக்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதலால் உள்நாட்டுக்குள்ளேயே இடம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களில் பலரும் தம் சொந்த நிலங்களை, அதன் விளைச்சல்களை இழந்து வறுமையுற்றிருப்பதை நாவல் விவரிக்கையில் கிளிநொச்சியிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து இருக்கின்ற ஒரு குடும்பமாக ருக்குமணியின் குடும்பம் காட்டப்படுகிறது. அவர்களின் நான்கு பிள்ளைகளும் பட்டினியால் துடிக்க இராணுவத்தால் கையகப்படுத்தப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தம் சொந்த நிலத்திற்குள் பலரைப் போல ருக்குமணியின் கணவன் ஆன்றவியும் மகன் பிரியதர்சனும் சென்று அங்கு விளைந்து கிடக்கின்ற தேங்காய் உள்ளிட்ட பொருட்களை யாருக்கும் தெரியாமல் பிடுங்கி வர முயற்சிக்கையில் அங்கு வரும் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்படுகிறார்கள். இராணுவம் அவர்களை விடுதலைப்புவிகளாக சித்தரித்து கொடுமையாக தாக்குதல் நடத்துகின்றது. இறுதியாக இராணுவ முகாமுக்கு அழைத்து வரப்பட்டு சித்தரிக்கப்பட்டு கெடிய சிந்தனையினால் ஆன்றவியின் தன்மை

மகனுக்குத் தெரியாமலே வெட்டி பொதிந்து மகளின் கையில் கொடுத்து அனுப்பிவிடப்படுவது. சிங்கள இராணுவத்தின் கொடிய செயலுக்கு சாட்சியாக அமைகிறது.

தமிழீழ விடுதலைப் போரில் இயக்கரீதியாக வேறுபடும் பாத்திரங்களை தீபச்செல்வன் நடுகல்லில் பதிவு செய்யவில்லையாயினும் தாயகத்தின் மீது பற்றில்லாது காட்டிக் கொடுக்கின்ற சயநலவாதியாக கருணா போன்று பலர் இருப்பதை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக நேசராஜ் இனங்காட்டப்படுகின்றார். நேசராஜைப் பற்றி தீபச்செல்வன் பயன்படுத்தும் உவமை கூட அருவருக்கத் தக்கது “மச்சான் எங்கடை நேசராஜ் இப்ப ஆமியோட ஈயும் பீயும் மாதிரி” (நடுகல், ப - 151) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் நாவலின் இறுதிப்பகுதியில் வினோதனுக்கும் நேசராஜீக்கும் இடையே நிகழ்த்தப்படும் உரையாடல்களும் முக்கியமானதாக அமைகிறது. முள்வேலி முகாம்களுக்கு வருபவர்களிடையே நேசராஜ் நல்லவன் போல் நடத்து “இயக்கம் செய்ததெல்லாம் அநியாயம். இனியும் இனவாதம் பேச ஏலாது. சிங்கள மக்களோடே நல்லிணக்கம் ஆக வேணும்... இலங்கை ஒரு பல்லின நாடு” (நடுகல், ப - 155) எனப் பேசித்திரிவது சுட்டப்படுவதோடு, சிறு வயது முதலே அவனின் அரசியல் தன்ம சார்ந்த சயநலம் மிக்க குணாதிசயங்கள் நாவலில் சித்தரிக்கப்படுகிறது. “இலட்சியங்களை விடவும் இவனுக்கு வசதிகள், வாய்ப்புகள், பாதுகாப்புகள் செல்வாக்குகளே தேவையாய் இருந்தன” (நடுகல், ப - 158) மேலும், இராணுவம் இவனை கிளிநொச்சி அமைப்பாளராக நியமித்ததைப் பற்றி வினோதனும் அன்பழகனும் பேசிக் கொள்கிறபோது “குருட்டுநாய்க்கு வறட்டு மலம் கிடைத்த மாதிரி தான் என்பதாகவும், அடையாளப்படுத்தப்படுகிறான்.

ஆக, புதினத்தில் தீபச்செல்வன் இன வெறியும், மொழி வெறியும் அதிகார வெறியும் பிடித்த சிங்கள அரசினால் மகிழ்வாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டிய ஈழத்தமிழினம் தன் சொந்த நாட்டிலேயே சந்தித்திருக்கின்ற கொடுந்துயரினை வேறுபட்ட களங்களின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கின்றார். ஒரு மனிதனுக்குள் மனிதத்துக்கு விரோதமாக புழுந்து கொள்கின்ற “வெறி” எனும் அந்த சொல்லும், அதன் செயலும் கோடான கோடி மக்களின் வாழ்வை சிதைத்துப் போட்டுவிட்டு இன்று அமைதியாக வேடிக்கைப் பார்க்கிறது. காலத்தால் இதற்கு பதில் சொல்ல இயலவில்லை. தொப்புள் கொடி உறவுகளாலோ, அண்டை நாடுகளாலோ, ஐக்கிய நாட்டு சபையினர்களாலோ இந்த கொடுந்துயரை தடுத்துவிட இயலவில்லை. எங்கும் அரசியல், எதிலும் அரசியல் மானுடம் தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதேயே நாவலை படிக்கிற போது மீண்டும் மீண்டும் உணரமுடிகிறது. நேசராஜ் களால் உலகம் இன்று கட்டமைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

கட்டுரையாளர்: இணைப்பேராசிரியர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

சித்த மருத்துவத்தை உலகறியச் செய்ய ஏழு செயல் திட்டம்

கலைஞர் அவர்களின் ஆட்சிகாலத்தில், பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்கள், தமிழர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகள் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதப்பட்டு வெளியிடப்படாமல் இருப்பது கண்டு, அதற்கான நிதியுதவிகளைக் கொடுத்து, பல மருத்துவச் சுவடிகளைப் புத்தகமாக வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். அப்படித்தான், பழனியில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த, முருகனின் சீடரான போகர் சித்தரின் பாரம்பரிய மருத்துவச் சுவடிகளில் பல முதன்முதலில் புத்தக வடிவில் வெளிவந்தன. அவை மறுபதிப்பு செய்யப்படாததால், அப்படியான புத்தகங்கள் இருந்ததே நம்மில் பலருக்கும் தெரியாமல் இருக்கிறது. இன்னமும், பல சித்த மருத்துவச் சுவடிகள், கேட்பாரற்று மடங்களிலும், நூலகங்களிலும், மருத்துவச் சங்கங்களிலும், அருங்காட்சியகங்களிலும், பதிப்பாளர்களிடமும், மருத்துவர்களிடமும் புத்திரமாக பூட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கலைஞரின் அந்த தொண்டு தொடர்ந்து செயல்படுத்தப்பட்டு, அரிய சுவடிகள், நூல் வடிவில் வெளிவர வேண்டும் என்பது ஒட்டுமொத்த தமிழர்களின் எதிர்பார்ப்பு ஆகும்.

தமிழ்நாடு சித்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர் பேராசிரியர். தொ. பரமசிவன் அவர்கள், தமிழர்களுக்கும் சித்த மருத்துவத்திற்கும் இடையே உள்ள பண்பாட்டுப் பிணைப்புகளைப் பற்றி தீவிர ஆய்வு செய்து, சித்த மருத்துவத்தை முன்னிலைப்படுத்துவது மட்டும்தான், தமிழுக்கு அறிவியல் மொழி என்ற அடையாளம் வாங்கித்தரும் என்று தீர்க்கமாக எண்ணினார். பாளையங்கோட்டையில், தனது வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த அரசு சித்த மருத்துவக்கல்லூரி மாணவர்களின் பல போராட்டங்களிலும் துணை நின்றிருக்கிறார். தமிழர்களின் அறிவியல் சொத்தான சித்த மருத்துவத்தை பயிற்றுவிக்கும் முதல் சித்த மருத்துவக்கல்லூரி அது என்ற பாசமும் அவருக்கு

இந்த கல்லூரி மீது உண்டு. குஜராத் மாநிலத்தில் ஆயுர்வேதத்திற்கு என்று தனிப்பல்கலைக்கழகம் இருப்பதைப் போன்று தமிழ்நாட்டில் சித்த மருத்துவப்பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதும், அகத்தியர் சித்த மருத்துவத்தை வளர்த்தெடுத்த பொதிகைமலை அமைந்த திருநெல்வேலியில் அந்தப் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் அவரது கனவு. அதற்காக அவர், பல தன்னலமற்ற சித்த மருத்துவர்களையும், மாணவர்களையும் கலந்தாலோசித்து, 'நெல்லை சித்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்திற்கான மக்கள் இயக்கம்' ஒன்றை ஆரம்பித்து, அரசை தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தார். அந்த மாணவர் குழுவை வழிநடத்தி வந்த சித்த மருத்துவர் விஜய் விசுரமன் அவர்களுடன், நானும் தொ. ப அவர்களின் இல்லத்தில், அவரைச் சந்தித்து உரையாடிய நாட்கள் உண்டு.

இதே கோரிக்கையை முன்னிலைப்படுத்திப் போராடிய மாணவர்கள், உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கும் தொடுத்தனர். உயர் நீதிமன்றமும் திருநெல்வேலியில் சித்த மருத்துவப்பல்கலைக்கழகம் அமைக்க வேண்டும் என்று சாதகமான தீர்ப்பு வழங்கியது. ஆனால் உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பை அப்போதிருந்த அரசு நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. பின்னர் பேராசிரியர். தொ.ப வின் வழிகாட்டுதலின் படி உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டு அதிலும் சாதகமான தீர்ப்பு வந்தது. அதன்பிறகும் பல்கலைக்கழகம் தொடர்பாக அரசிடமிருந்து எந்த அறிவிப்பும் வரவில்லை. இந்தக் காலகட்டத்தில் பேராசிரியர். தொ. ப உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டு இருந்த நிலையில் அவரது வழிகாட்டுதலின்படி சித்த மருத்துவக்கல்லூரியின் முன்னாள் மாணவர்களும், திருநெல்வேலி அரசு மருத்துவக்கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் நவீன மருத்துவர் இராமகுருவும் அப்போதைய முதல்வரைச் சந்தித்து கோரிக்கை மனுவை அளித்தனர்.

இயக்கத் தொடர்புகள் மூலமாக, தி.மு.க உயர்மட்டத் தலைவர்களிடம் அவர்களை சந்திக்க வைத்தார். நெல்லையில் சித்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் அமைவதற்கான தேவை எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இதை ஏற்று, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தனது நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்றத் தேர்தல் வாக்குறுதிகள் இரண்டிலும் சித்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்போம் என்று அறிவித்திருந்தது.

திரு. ஸ்டாலின் அவர்களின் தலைமையில், தி.மு.க ஆட்சி அமைத்து, மாநில திட்டக்குழு உருவாக்கப்பட்டு, அந்தக் குழுவில் சித்த மருத்துவரும் பிரபலமான பாரம்பரிய உணவுப் பேச்சாளருமான கு.சிவராமன் ஒரு உறுப்பினராகக்கப்பட்டார். முதல் சட்டமன்ற பட்ஜெட் உரையிலேயே சித்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதற்காக 2 கோடி நிதியும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் முதலமைச்சர் திரு. ஸ்டாலின் அவர்கள், தனது தேர்தல் அறிக்கையையும், பேராசிரியர் தொ.ப.வின் இறுதிக் கோரிக்கையையும் ஒருசேர நிறைவேற்றியுள்ளார். இதற்காக ஒட்டுமொத்த சித்த மருத்துவர்கள் சமூகமும், தமிழக மக்களும் அரசுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறார்கள்.

சித்தமருத்துவ அமைச்சகம்

மத்திய அரசு, இந்தியாவின் எல்லா பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளுக்காகவும் சேர்த்து, ஆயுஷ் அமைச்சகத்தை உருவாக்கி, அதற்காக தனி அமைச்சரையும் அமர்த்தி, சிறப்பாக ஆயுர்வேதத்தை நாடறிய, உலகறியச் செய்து வருவது எல்லாரும் அறிந்ததே. இதைப்போல, ஒவ்வொரு மாநிலங்களிலும் ஆயுர்வேதம், யோகா, யுனானி மற்றும் ஹோமியோபதி மருத்துவ முறைகளுக்கென சிறப்பான திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டு, அதன் மூலம், வேலைவாய்ப்புகளும், தொழில்களும், பெருகி அரசுக்கு வருமானமும் ஈட்டித்தருகின்றன. அந்த வகையில், தமிழகம் தவிர எந்த மாநிலத்திலும், சித்த மருத்துவத்திற்கான இடம் கிடைக்கவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அண்டை மாநிலங்களான, கேரளா மற்றும் பாண்டிச்சேரியிலும் கூட சித்த மருத்துவம் மற்ற பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளைக் காட்டிலும், இரண்டாம் பட்சமாகவே இருக்கிறது. எனவே, தமிழுக்கு தமிழகத்தை விட்டால் எப்படி வேறு கதியில்லையோ, அதைப் போலவே, தமிழ் மருத்துவமாம் சித்த மருத்துவத்துக்கும் வேறு கதியில்லாமல் இருக்கிறது என்ற உண்மையை ஒத்துக்கொள்வதில் எந்த சங்கடமும் இல்லை. எனவே, தமிழக அரசு சித்த மருத்துவத்துக்கென தனி அமைச்சகம் உருவாக்க வேண்டும். மற்ற பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளும் இந்த அமைச்சகத்தின் கீழ் இருப்பதில் தவறல்ல. செர்ந்த வீட்டிலாவது, சித்த மருத்துவத்துக்கு உரிய அங்கீகாரம் கிடைக்கச்செய்ய வேண்டியது தமிழக அரசின் கடமையாகிறது. சித்த மருத்துவம், தனது மணம் மாறாமல், அறிவியல் கலந்து, அடுத்த தலைமுறையினருக்கும், கிடைக்கச்செய்வதே, தமிழன்னைக்கு முதல்வர் ஆற்றும் தொண்டாக இருக்கும்.

மாவட்டத்துக்கு ஒரு சித்த மருத்துவ கல்லூரி

இந்தியாவில் சுகாதாரத்துறையில் என்றுமே தமிழகம் முன்னோடிதான். மாவட்டத்துக்கு ஒரு நவீன மருத்துவக் கல்லூரி என்ற இலக்கை நாம் எட்டிப்பிடிக்கும் நிலையில் இருக்கும் போது, மாவட்டத்துக்கு ஒரு சித்த மருத்துவக் கல்லூரியை அடுத்த இலக்காகக் கொள்ள வேண்டும். இந்த கல்லூரிகள், அரசின் நவீன மருத்துவக் கல்லூரிகளுடன் இணைந்து செயல்பட்டால் சிறப்பு. ஆசிரியர்கள், கூட்டிடங்கள், மருத்துவமனைப் படுக்கைகள், ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள், நோய்கணிப்புக் கருவிகள், என அத்தனையும் இரண்டு

மருத்துவக் கல்லூரிகளும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு இருக்க வேண்டும். இதனால், அரசுக்கு செலவுகள் வெகுவாகக் குறையும். மக்களுக்கும் தேவையான மருத்துவ வசதி தேவைப்பட்ட போது கிடைக்கும். இவ்வாறான ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறை (Integrative Medicine Approach) தற்போது உலக அளவில் மிகப்பிரபலமாகி வருகிறது. இந்தியாவில், தமிழகம் இதற்கு முன்னோடியாக அடிபெடுத்து வைக்க அருமையான வாய்ப்பாகும்.

ஏன் இத்தனை கல்லூரிகள் என்று கேட்கலாம். சித்த மருத்துவம் ஒரு வாழ்வியல் முறை, நம் பாரம்பரிய வாழ்வியல் அறிவு. நம் முன்னோர்கள் நோய் வராமல் காப்பதற்காக உருவாக்கிய வாழ்வியல் முறையைக் கடைபிடிப்பதன் மூலம், அதிக செலவில்லாத ஆரோக்கியத்தை மக்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். மேலும், பணம் பெற்றுக்கொள்ளும் படுக்கை அறைகளும் இங்கு உருவாக்கினால், வெளி மாநில, வெளி நாட்டு நோயாளிகளையும் நாம் மருத்துவ சுற்றுலாவுக்காக கவரலாம், இது அரசுக்கு வருமானம். அதே கல்லூரியில், சித்த மருத்துவம் மட்டுமல்லாது, செவிலியர்கள், மருந்தாளர்கள், யோகா, வர்மம், உணவு முறைகள், தாவரவியல், கவன்சிவிய், நோய் வருமுன் தடுப்பது, துணை மருத்துவப் படிப்புகள், மூலிகையியல், மூலிகை வணிகம், மூலிகை உயிரித் தொழில்நுட்பம், மூலிகை மருந்து ஆராய்ச்சி என ஏகப்பட்ட படிப்புகளை ஆரம்பிக்கலாம். ஒவ்வொரு நோய்க்கும் Integrative Medicine கூட்டு மருத்துவ முறை சிகிச்சைப் படிப்புகளை ஆரம்பித்தால், உலகெங்கும் உள்ள நவீன மருத்துவர்கள், மருத்துவ உதவியாளர்கள் என பலரும் இங்கு வந்து படித்துச் செல்லலாம். இது multipurpose and integrated campus ஆக இருக்கும் போது, குறைந்த செலவில், பல பயன்களை மக்கள் பெறச் செய்யலாம்.

மாவட்டத்துக்கு ஒரு ஒருங்கிணைந்த மூலிகைப் பண்ணை

இந்த சித்த மருத்துவக் கல்லூரியின் கீழ் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும், குறைந்தது 25 ஏக்கர் நிலத்தில், ஒருங்கிணைந்த மூலிகைப் பண்ணை (Integrated herbal forest/farm) ஒன்றை அரசு அமைக்கலாம். அங்கு செடிகள், அதன் விதைகள், அதில் மதிப்பு கூடப்பட்ட பொருட்கள், மூலிகைப் பொருட்கள், சித்த மருந்துகள் தயாரித்து விற்கலாம். மாணவர்கள், தொழில் முனைவோர், சிறுதொழில் தொங்குவோர், பொதுமக்கள் என அனைவருக்கும் பயிற்சி அளிக்கலாம். அந்தப் பண்ணையுடன், வனத்துறை, தாவரவியல், மூலிகை ஆராய்ச்சித்துறை, தோட்டக்கலை, மூலிகை விவசாயம், பயிற்சி மையம் என அனைத்து வகையான படிப்புகளையும் இணைத்துவிட்டால், மாணவர்களுக்கும் இது பயன்படும். பொதுமக்களுக்கு நல்ல சுற்றுலாத் தலமாகவும், நடைப்பயிற்சி மேற்கொள்ளும் இடமாகவும் பயன்படும். பள்ளி மற்றும் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு மூலிகைகளைப் பார்த்துப் படிப்பதற்கும், ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும் இது பயன்படும். அங்கேயே சித்த மருத்துவமனையும் அமையும்போது இயற்கை மூலிகைச் சாறுகளைப் பயன்படுத்தி செய்யப்படும் மருந்துகளைச் செய்யலாம். இது வெளிநாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகளையும் கவரும்.

தமிழகத்தில் பல்வேறு மண்வளங்களைக் கொண்ட, பல்வேறு காலநிலைகளைக் கொண்ட பகுதிகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு நிலப்பரப்பிலும் உள்ள மூலிகைகளை வணிகத்துக்காகப் பயிரிடலாம் என்ற விவரத்துடன், அந்த மூலிகைகளிலிருந்து மதிப்புக் கூட்டி பொருட்கள் தயாரித்தல் என்ற பயிற்சியும் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும்.

உதாரணமாக, வறண்டில்த் தாவரங்களான, வெள்ளை எருக்கு, திருகு கள்ளி, கருவேல், வெள்வேல், பனைமரம், என தமிழகத்தின் எல்லா நிலங்களிலும் வளர்க்கச் செய்யுமாறு மக்களைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும்.

சற்றுலாப் பயணிகளுக்கும், பள்ளி மாணவர்களுக்கும், பொது மக்களுக்கும் நமது பாரம்பரிய அறிவைத் தரும்படியான அருங்காட்சியகம், நூலகம் மற்றும் புத்தக சாலைகள் மக்களுக்குக் கண்டிப்பாகப் பயன்படும். கொரியா மற்றும் சீனா போன்ற நாடுகளில் அவர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவத்துக்கென்றே உலகத்தரம் வாங்காத அருங்காட்சியகம் உள்ளதை நான் பார்த்துள்ளேன். தமிழகத்தில் அப்படி இன்று வரை நாம் யோசிக்கவே இல்லை. நமது மருத்துவ ஓலைச் சுவடிகளையும், மருந்துகள் மற்றும் மூலிகைகளையும், மருந்து செய்யும் கருவிகளையும் இன்னும் பல அம்சங்களையும் உள்ளடக்கி அருங்காட்சியகம் அமைக்கலாம். இந்த ஒருங்கிணைந்த மூலிகைப் பண்ணையுடன் இணைந்த அருங்காட்சியகமானது, பண்ணை முறைகள், சுற்றுச்சூழல், பாரம்பரிய விவசாயம், தேனீ வளர்ப்பு, பட்டுப்புழு வளர்ப்பு, மண்புழு வளர்ப்பு, பனை காடுகளும் அதன் பொருட்களும், தமிழ்த்துறை, ஓலைச் சுவடியியல், தொல்லியல், மானுடவியல் (anthropology) என இன்னும் பல படிப்புகளை உள்ளடக்கிய கல்லூரி வளாகமாக அமைய வேண்டும். அங்கு நம் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் மட்டுமல்லாது, வெளி மாநிலத்தவரும் மற்றும் வெளி நாட்டினர் வந்து படித்துச் செல்வர். இதனால், பல புதிய தொழில் தரும் படிப்புகள் தமிழக மக்களுக்குக் கிடைக்கும். இப்படிப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த மூலிகைப் பண்ணைகள் மாவட்டம் தோறும் அமைக்கப்பட்டால், பலவகைகளில் மக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும், ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும், அரசுக்கும் நலன் பயக்கும்.

ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறை

இன்றைய சூழ்நிலையில், ஒரு குறிப்பிட்ட நோய்க்கு, ஒரு மருத்துவ முறையில் தீர்வு இருப்பதில்லை, ஆனால், இதை மருத்துவர்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. விவரம் அறிந்த நோயாளிகள், ஒரே நோய்க்கு, பல மருத்துவ முறைகளை அவர்களாகவே எடுத்துக்கொள்கின்றனர். உதாரணமாக, நீரிழிவு உள்ள நோயாளி, அலோபதி மாத்திரையும் சாப்பிடுவார், அலோபதி மருத்துவருக்கு தெரியாமல், சித்த மருத்தும் உண்பார். இருவருக்கும் தெரியாமல் கைவைத்தியமும் செய்வார். இதில் நன்மைகளும் உண்டு, தீமைகளும் உண்டு. எனவே, இதைபற்றிய ஆராய்ச்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், இதை நவீன மருத்துவர்களோ அல்லது சித்த மருத்துவர்களோ தனியாகச் செய்ய முடியாது. நவீன மருத்துவத்தையும் சித்த மருத்துவத்தையும் ஒருசேரப் படித்த ஒருவரால் மட்டுமே, இந்த ஆராய்ச்சிகளைத் திறம்படச் செய்ய முடியும். சில சித்த மருத்துவர்கள் BSMS, MBBS என இரண்டு படிப்புகளையும் படித்து இருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் BSMS அல்லது MD க்குப் பிறகு MSc. Medical Pharmacology, Biochemistry, Physiology, biotechnology, microbiology, biostatistics, epidemiology, genetics and molecular biology என பல நவீன மருத்துவ அறிவியல் சார்ந்த படிப்புகளை படித்து விட்டு, ஆராய்ச்சியாளர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களை interdisciplinary Siddha doctors என்று அழைப்பார். இவர்களையும், நவீன மருத்துவர்களையும், சித்த மருத்துவர்களையும், மருத்துவத்துறை அதிகாரிகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும். இதில் இருக்கும் நவீன மருத்துவரும், சித்த மருத்துவரும் கண்டிப்பாக சிறப்பு மருத்துவராக இருக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக, புற்று நோய், குழந்தையின்மை, ஆட்டிசம், கல்லீரல் நோய்கள், தோல் நோய்கள் என எந்த நோய்க்கான ஒருங்கிணைந்த சிகிச்சை முறையை முன்னெடுக்க வேண்டுமோ, அந்த துறைசார்ந்த மருத்துவர்களும், மேற்சொன்ன interdisciplinary Siddha doctors களும் இணைந்த குழுவை உருவாக்கி, அவர்கள் மூலம் இந்த ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறையை தமிழக அரசு செயல்படுத்தலாம். ஒன்றிய அரசு இந்த முறையைச் செயல்படுத்த கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக முயற்சித்து வந்தாலும், சரியான குழு அமைக்கப்படாததால், எப்படி ஆரம்பிப்பது என்பது கேள்விக்குறியாக உள்ளது. மேலும், ஒன்றிய அரசு, பல்வேறு மருத்துவ முறைகளை ஒருங்கிணைக்க வேண்டியுள்ளதால், அது மேலும் சிக்கலான விஷயமாக இருக்கிறது. அப்படியே முனைந்தாலும் சித்த மருத்துவத்துக்கு அங்கு இடம் கிடைக்குமா என்பது குதிரைகொம்புதான். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, நவீன மருத்துவம் மற்றும் சித்த மருத்துவம் இரண்டையும் இணைத்து ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறையை உருவாக்குவது எளிது. யோகா, வர்மம், உணவு மருத்துவம் என ஏகப்பட்ட முறைகள் சித்தாவிருள்ளேயே பொதிந்துள்ளது. ஏற்கனவே, காலஞ்சென்ற நவீன மருத்துவர் சே.நெ.தெய்வ நாயகம் அவர்கள் AIDS என்ற கொடிய நோய்க்கு ரசகந்தி மெழுகு, அமுக்கரா சூரணம் மற்றும் நெல்லிக்காய் லேகியம் என்ற மூன்று சித்த மருந்துக் கலவைகளைக் கொண்டு ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறை மூலம். தாம்பரம் சாண்டோரியத்தில் பல எயிட்ஸ் நோயாளிகளைப் பிழைக்க வைத்து ஒருங்கிணைந்த மருத்துவம் தமிழகத்தில் சாத்தியமே என்று நிரூபித்திருக்கிறார். அவரின் காலத்திற்கு பிறகு, அந்த ஆராய்ச்சியை எவரும் தொடராதது மிகவும் வருத்தம் அளிக்கிறது. இந்த கூட்டுச் சிகிச்சை மூலம், மருத்துவச் செலவுகள் குறையும்; நாட்பட்ட நோய்களை எளிதில் கட்டுக்குள் வைக்க முடியும். சித்த மருத்துவத்தையும் நவீன மருந்தியல் துறைகளில் மேற்படிப்புகளையும் நான் படித்திருப்பதால், ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ ஆராய்ச்சியை கடந்த 13 ஆண்டுகளாக மணிப்பால் பல்கலைக்கழகத்தில் செய்து வருகிறேன். எனவே, இந்த ஒருங்கிணைந்த சித்த-அலோபதி மருத்துவ முறை தமிழகத்தில் சாத்தியமான ஒன்றுதான் என்னும் நம்பிக்கையை உலகுக்கு உரக்கச் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சித்த மருத்துவ ஆரோக்கிய சுற்றுலா (Siddha wellness Tourism) திட்டம்

கேரளா ஆயுர்வேத றீரிசம், மக்களை உலகம் முழுவதும்

மாநில அரசின் கணிசமான வருவாய் ஈட்டுத் துறையாக இருக்கிறது. அதைப் போலவே தமிழகத்திலும், மக்கள் அதிகம் கூடக்கூடிய கோவில்கள், திருத்தலங்கள், சுற்றுலாத் தலங்களில் உலகத்தரம் வாய்ந்த படுக்கை வசதிகள் கொண்ட தனி அறைகள் அமைத்து, அங்கே வெளிநாட்டினர்கள் வந்து தங்கி சிகிச்சை பெற வசதி செய்ய வேண்டும். இதை தமிழ்நாடு சுற்றுலாத் துறையினருடன் இணைந்து செய்ய வேண்டும். இந்தியாவில் ஆண்டுதோறும் தமிழ் நாட்டுக்குத்தான் அதிகமாக சுற்றுலாப் பயணிகள் வெளிநாடுகளில் இருந்து வருகிறார்கள். அவர்களை நமது சித்த மருத்துவ மையங்களில் மருத்துவம் பார்க்க வரவழைத்தால், மருத்துவச் சுற்றுலாவும் (Medical tourism) அதிகரிக்கும், தமிழக அரசுக்கு வருமானமும் கிடைக்கும். வெளிநாட்டில் வசிக்கும் தமிழர்கள் ஆண்டு தோறும் ஒரு முறையாவது குடும்பத்துடன் தாய்நாடு வந்து செல்கிறார்கள். இன்றைய சூழலில் அவர்கள் பாரம்பரிய மருத்துவம் தேடி கேரளா செல்கின்றனர். அவர்கள் ஆண்டிற்கு ஒரு முறை தமிழ்நாட்டின் சித்த மருத்துவத்தைப் பெற இங்கு வந்து சென்றாலே, அதுவே போதுமான வருமானத்தை அரசுக்கு ஈட்டித் தரும். மருத்துவம் பார்க்கவேண்டும் என்பதற்காகவே தமிழ் மண்ணை அடிக்கடி நம் மக்கள் எட்டிப் பாப்பர்.

இன்றுவரை, தமிழக உணவு, தங்கும் விடுதிகளில், கேரள ஆயுர்வேத மசாஜ் மற்றும் பஞ்சகர்மாதான் இருக்கிறது. தவிர, சித்த வர்ம மசாஜ் இல்லை என்பதிலிருந்தே நாம் இந்த துறையில் இன்னமும் கவனம் செலுத்தவில்லை என்பது தெரிகிறது. இந்த மருத்துவச் சுற்றுலா, உலகத் தமிழர்களை இணைக்கும் பாலமாக அமையும். வெளிநாட்டு நோயாளிக்கு, இந்தியாவில் தரமான பாரம்பரிய மருத்துவம், பல மருத்துவம் மற்றும் நவீன மருத்துவக் கூட்டுச் சிகிச்சையும் குறைந்த விலையில் கிடைப்பது மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதம் ஆகும். இப்படி ஒருங்கிணைந்த மருத்துவம் நம்மால் கொடுக்க முடியுமானால், உலக நோயாளிகளைக் கவரவும், அரசுக்கு பணம் ஈட்டவும் வேறென்ன வேண்டும் நமக்கு? தமிழ்நாடு அரசின், தங்கும் விடுதிகள் இந்தியா முழுவதும் பல மாநிலங்களில் இருக்கிறது. அங்கெல்லாம், கண்டிப்பாக ஒரு சித்த மருத்துவப் பிரிவு ஆரம்பிக்க வேண்டும், அதன் வழியாக தமிழ் மருத்துவ மணத்தை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். இந்தத் திட்டத்துக்கு, தனியார் நிறுவனங்கள் மற்றும் கோவில் நிர்வாகத்தின் பங்களிப்பு கண்டிப்பாக இருக்கும்.

மருத்துவச் சுற்றுலாவை ஊக்குவிக்க, தமிழ்நாட்டின் எல்லா ரெயில் நிலையங்களிலும், விமான நிலையங்களிலும், அந்தந்த ஊரில் உள்ள சித்த மருத்துவக் கல்லூரிகளை/மையங்களைப் பற்றி விளம்பரம் வைக்கலாம். இன்றளவும் எவ்வளவோ விமான நிலையங்களை இந்தியாவிலும், வெளிநாடுகளிலும் கட்டுத்து செல்கிறோன். பல நாட்டு அரசுகள் அவர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளைப் பற்றியும், சிகிச்சை நிலையங்களைப் பற்றியும் விழிப்புணர்வு வீடியோ மற்றும் பதாகைகள் வைத்து பயணிகளை ஈர்க்கின்றனர். அண்டை மாநிலமான கேரளாவில் கூட ஆயுர்வேதம் மற்றும் பஞ்ச கர்மா வைத்திய முறைகளுக்கு அரசே விளம்பரம் தருகிறார்கள். இதைப் போல, தமிழக அரசும் சித்த மருத்துவம் பற்றிய விழிப்புணர்வும், விளம்பரமும், செய்தால் அது ஒரு சிறந்த முயற்சி ஆகும்.

இந்த மையங்களில், மூலிகைத் தோட்டங்கள், காய்கறித் தோட்டங்கள், நாட்டு மாடு/ஆடு/கோழி/காடைபண்ணைகள், இயற்கை விவசாயம், நடைபாதை அமைக்கலாம். அங்கு விளைவிக்கப்படும் காய்கறிகள், பால், போன்றவைகளை வாடிக்கையாளர்கள் முன்னிலையிலேயே உணவாகத் தயார் செய்யலாம். இயற்கை மர செக்கு ஒன்று வைத்துக்

கொள்ளலாம். அவர்களையும் உடன் அழைத்துச் சென்று புதியதாக மூலிகைகள் பறித்து, மூலிகைத் தேநீர் தயாரித்துக் கொடுக்கலாம். குளிக்கும் மூலிகைத் தண்ணீரில் இருந்து, பல்பொடி, கோரை/ பனை ஓலைப்பாய் வரையிலும், அனைத்திலும் தமிழனின் பாரம்பரியம் கமழ வேண்டும். வீட்டு மருத்துவத்தில் எவ்வாறு மூலிகைகளைப் பயன்படுத்துவது என்பது குறித்து விளக்கம் அளிக்கலாம். நமது பாரம்பரிய முறைப்படி கட்டிய ஓட்டு வீடுகள், குடிசைகள், செட்டிநாடு அமைப்பில் கட்டிய வீடுகள் என இந்த மையத்தை அமைத்துக் கொள்ளலாம். சுற்றுலாப் பயணிகள் இதனுடன் சேர்த்து நமது பாரம்பரிய விளையாட்டுகள் (கபடி, உறி அடித்தல், காளை அடக்குதல், சிலம்பம்), நாட்டியம், நடனங்கள், வில்லுப்பாட்டு, கோவில் திருவிழாக்கள், பொங்கல், போன்ற தமிழர் கலாச்சாரம் குறித்த நிகழ்வுகளையும் கண்டு களிக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். சிலவேளை, அவர்கள் விருப்பப்பட்டால், நமது மையத்துக்கே அந்தந்த கலைஞர்களை வரவழைத்தும் நிகழ்சிகள் நடத்தலாம். இந்த சித்த மருத்துவ ஆரோக்கிய சுற்றுலா மையங்கள் நன்றாகச் செயல்பட்டால், தமிழக கிராமியக் கலைஞர்களின் வாழ்வில் இது ஒளிபெற்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சித்த மருத்துவ இருக்கைகள்

பாரம்பரிய மருத்துவத்துக்கென்று ஒவ்வொரு நாட்டிலும், தனி நிறுவனங்களோ அல்லது தனித் துறைகளோ அமைக்கப்பட்டு, ஒருங்கிணைந்த கூட்டு மருத்துவ (Integrative Medicine) சிகிச்சை முறையாக செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், சித்த மருத்துவம் இன்றளவும், தமிழ் நாட்டை விட்டு தாண்டவில்லை. இந்திய ஒன்றிய அரசு, இந்தியா முழுவதும் உள்ள AIIMS மற்றும் மருத்துவப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆயுர்வேதத்தை வெகுவாகப் பரப்பி, அதற்கென தனிச் சந்தையை உருவாக்கி உள்ளது. உலகத்தின் பல நாடுகளின் பல்கலைக் கழகங்களில் இந்திய பாரம்பரிய மருத்துவங்களின் இருக்கைகள் அமைய வழிவகை செய்கிறது, அதற்கான மூன்று வருடச் செலவையும் இந்திய அரசே ஏற்கிறது. அதன்படி, பல ஆயுர்வேத மற்றும் யோகா இருக்கைகள் அமைத்து, அதன் மூலமாக பல ஆராய்ச்சிகள், மாநாடுகள் மற்றும் பரப்புரைகளைச் செய்து வருகின்றனர். இன்றுவரையிலும், ஒன்றிய அரசு ஒரு சித்த மருத்துவ இருக்கை அமைப்பதற்கான சிறிய முயற்சி கூட மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில், இந்த சீரிய முயற்சியை தமிழக அரசு எடுத்து செயல்படுத்த வேண்டும்.

வெளிநாடுகளில் ஒவ்வொரு மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழும் பாரம்பரிய சித்த மருத்துவ இருக்கைகள் அமைக்க வேண்டியது அவசியம் ஆகும். இந்தப் பணிகள் செவ்வனே நிறைவேறும் போது, அமெரிக்காவில் உள்ள தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்ல, அமெரிக்கர்கள் கூட தமிழர்களின் மருத்துவத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வழிவகுக்கும். அவர்களின் நோய்களை சித்த மருத்துவம் போக்கும் பட்சத்தில், தமிழ் பெயர் கொண்ட சித்த மருந்துகளையும், மூலிகைகளையும், உணவுகளையும் அவர்கள் நாவு மந்திரமென உச்சரித்து கிடக்கும். தமிழுக்கும் அறிவியல் மொழி என்ற பெயர் கிடைக்கும். அதற்கு அப்புறம், சித்த மருத்துவத்தைப் படிக்க வேண்டுமானால், தமிழை தானாகப் படிக்க வருவார்கள்.

பல நாடுகளில், சித்த மருத்துவ இருக்கைகளை அமைப்பதில் சட்டச் சிக்கல் இருக்கலாம், செலவும் அதிகம் ஆகலாம். ஆனால், இந்தியாவுக்குள் உள்ள மாநிலங்களில் சித்த மருத்துவ இருக்கை அமைப்பதில் எந்தச் சிக்கலும்

இருக்காது. முதலில் இந்தியாவின் தலைசிறந்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகங்களைத் தெரிந்தெடுத்து, அங்கு சித்த மருத்துவ இருக்கைகளை/ துறையை அமைக்க வேண்டும். அதன் மூலம், தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் மற்ற மொழிகளுக்கு மாற்றம் செய்தல், சித்த மருத்துவத்தைப் பரப்பதல், ஆராய்ச்சிகள் செய்தல் எனப் பல உச்சகட்ட வேலைகளைச் செய்யலாம். எங்கெல்லாம் சித்த மருத்துவத்துக்கு சந்தைகளை உருவாக்குகிறோமோ, அங்கெல்லாம் தமிழைப் பற்றிய சிறந்த புரிதல்கள் வரும், மாநிலங்களுக்கிடையே ஒற்றுமை வளரும். அந்த இருக்கைகள், சித்த மருத்துவப் பணியோடு, தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் செயலையும் செய்யலாம், தமிழகத்தின் ஒரு பரப்புரை மையமாக அது இயங்கும். இந்தியாவின் ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் ஒன்று அல்லது இரண்டு என்ற விகிதத்தில் இதைச் செய்தாலே போதும். அத்தனை செலவுகளையும் மத்திய அரசே ஏற்றுக்கொள்ள தமிழக அரசு வலியுறுத்தலாம், அல்லது தமிழக அரசு அந்தச் செலவில் சில பகுதியை அளிக்கலாம். பிற்காலத்தில், இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு சித்த மருத்துவக் கல்லூரிகளாக மாற்றப்பட வேண்டிய அளவில், அடித்தளமிட்டு ஆரம்பம் முதலே தொலைநோக்குச் சிந்தனையுடன் இதை செயல்படுத்த வேண்டியது அவசியம்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, தமிழ்நாடு, புதுச்சேரி மற்றும் கேரள மாநிலங்களில் மட்டுமே சித்த மருத்துவம் பரவலாக பழக்கத்தில் இருக்கிறது. அண்டை மாநிலமான கர்நாடக மாநிலத்தில், சித்த மருத்துவத்தை பாரம்பரிய மருத்துவங்களோ அல்லது பட்டம்பெற்ற சித்த மருத்துவங்களோ பயிற்சி செய்வதற்கு அங்கீகாரம் இல்லாமல் இருந்தது. ஆக தமிழ்நாட்டின் அண்டை மாநிலங்களிலேயே சித்த மருத்துவத்தை அறிமுகம் செய்வதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில், கர்நாடகாவில் உள்ள மணிப்பால் பல்கலைக்கழகம் கடந்த 5 வருடங்களாக சட்டப்படி பெரும்முயற்சிகள் செய்து, 2020 ஆம் ஆண்டுதான் தமிழரின் சித்த மருத்துவம் கர்நாடகத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாரம்பரிய மருத்துவ முறையாக அரசு இணைத்துள்ளது. உலகத்தரம் வாய்ந்த ஆராய்ச்சிகூடங்கள், 53 க்கும் மேற்பட்ட நாடுகளிலிருந்து படிக்க வரும் மாணவர்கள், அதிகத் தமிழர்கள் (இந்தியா மற்றும் வெளிநாடுகளில் இருந்து) வந்து படிக்கும் பல்கலைக்கழகம், என சித்த இந்தியாவின் முன்னணிப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு பிகப்பெரும் வரலாறு உண்டு. இத்துடன் நமக்காகப் போராடி சித்த மருத்துவத்துக்கு கர்நாடகத்தில் அரசு அங்கீகாரம் வாங்கித்தந்த பல்கலைக்கழகம் என்ற பெருமையும் இதற்கு உண்டு. இத்துடன் நிலலாது, சித்த மருத்துவத்தை ஆராய்ச்சிகளுக்கு உட்படுத்தி, PhD பட்டமும் வழங்கி வருவது நம்பில் பலருக்கும் தெரியாது. உலகத்திலேயே முதல் முறையாக, சித்த மருத்துவத்தை நவீன மருத்துவத்துடன் இணைத்து புற்றுநோய், சோரியாசிஸ் என்ற தோல்நோய், குழந்தைப்பேறின்மை என பல நோய்களுக்கு ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ முறையை முன்னெடுக்கும் முதல் பல்கலைக்கழகம் இதுதான். அதற்கு கைமாறாக தமிழ் சமூகம் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த அமெரிக்கத் தமிழர்கள், இணைந்து Global Center for Siddha Medicine and Research என்ற அமைப்பை North Carolina வில் ஆரம்பித்து, முதல் சித்த மருத்துவ இருக்கையை இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் அமைப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்த ஒட்டு மொத்த பணியில் நானும் ஈடுபட்டுள்ளேன் என்பதால், உண்மை பிரளாமல் இங்கு உரைக்க முடியும். இந்தியாவின் பல மாநிலங்களிலும், பல வெளிநாடுகளிலும் தனது மருத்துவக் கல்லூரிகளையும் ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களையும் இந்தப் பல்கலைக்கழகம் கொண்டுள்ளது. உலக நாடுகளின் முன்னணி மருத்துவ ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக்கழகங்களுடன் கூட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்

மேற்கொள்ளும் இந்த மணிப்பால் பல்கலைக்கழகத்தில் சித்த மருத்துவ இருக்கை அமைவதன் மூலம், சித்த மருத்துவம் இந்திய அளவில் மட்டுமல்லாது, உலக அளவிலும் பரவ வழிவகுக்கும்.

திருவள்ளூர் சிலையை கர்நாடகத்தில் நிறுவியது போல, இந்த சித்த மருத்துவ இருக்கையும், கர்நாடக மக்களுக்கு தமிழ் மீது சரியான புரிதலை ஏற்படுத்தும். இந்தப் பல்கலைக்கழகம் அமைந்துள்ள உடுப்பி என்ற இடமானது 1956 வரைக்கும் சென்னை மாகாணத்தின் ஒரு பாகமாக இருந்து வந்துள்ளது. அக்காலத்தின் தமிழக முதல்வர் காமராசர் இந்த மருத்துவக் கல்லூரியின் கட்டிடங்களைத் திறந்து வைத்த கல்வெட்டு இன்னமும் இங்குண்டு. கண்ணகி, கேரளா வழியாக இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தாக மக்கள் நம்புகின்றனர். தமிழ் நாட்டின் கண்ணகியை இங்கு மங்களா தேவி என்று கோயில்கள் வைத்து வணங்குகின்றனர், அதனால் தான் மங்களா என்ற பெயரும் வந்தது. முருகனுக்கு, சுப்பிரமணியன் என்ற பெயரில் பல கோவில்கள் இங்குண்டு. தமிழின் பிள்ளையான துளு மொழியின் பிறப்பிடமும் இந்த மன்தான், இதற்கு துளுநாடு என்று ஒரு பெயருண்டு. இங்கு இன்னமும் துளு பேசும் மக்கள், தமிழுக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பை பற்றிப் பெருமையோடு பேசுகிறார்கள். துளு மொழியின்/ மக்களின் கலாச்சாரத்திற்கும், அவர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவத்துக்கும், நமது சித்த மருத்துவத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஒற்றுமைகள் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது, இங்கு சித்த மருத்துவம் அதிகாரபூர்வமாக இல்லாததால், துளு மருத்துவ முறைகள் ஆயுர்வேத மருத்துவமாக மாற்றப்படுவது நடக்கிறது, இங்கு சித்த மருத்துவ இருக்கை அமைந்தால், நம் சகோதர துளுவையும் நம்முடன் இணைக்க முடியும். தமிழர்களை குறிப்பிடத்தகுந்த எண்ணிக்கையை கொண்ட கர்நாடகத்தில், சித்த மருத்துவம் வளர்வதற்கான அனைத்து முயற்சிகளையும் தமிழக அரசு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகிறது. இந்த மணிப்பால் பல்கலைக்கழகம், ஏற்கனவே பல சித்த மருத்துவத்தை ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தி அறிவியல் தரவுகளை வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பதோடு, சித்த மருத்துவ இருக்கை அமைந்தால், அதற்கென தானும் நிதியுதவி செய்வதாக இப் பல்கலைக்கழகம் உறுதியளித்துள்ளது நமக்குப் பெருமையே. போதிய நிதியின்மையால், முழுவிசில் இன்னமும் இது செயல்படவில்லை. இந்த இருக்கைக்காக, தமிழக அரசு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யுமானால், முதல் சித்த மருத்துவ இருக்கையை தமிழகம் தான், நம்மால் இங்கு நிறுவ முடியும். இதே போன்று இந்தியாவின் தலைசிறந்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகங்களில் சித்த மருத்துவ இருக்கை அமைக்க தமிழக அரசு முன்வர வேண்டும்.

இதனால் பல தமிழ் வல்லுனர்கள் மற்றும் சித்த மருத்துவர்களுக்கு உலக அளவில் வேலை கிடைக்கும். தமிழ் நாட்டில் இருந்துதான், மூலிகைகள், சிறு தானியங்கள், பனை கருப்பட்டி போன்ற சித்த மருத்துவப் பொருட்கள் எல்லாமே வெளிமாநிலங்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்னும் போது, பல தமிழர்கள் உலக அளவில் வியாபார வாய்ப்புகளைப் பெறுவதோடு மட்டுமல்லாமல், தமிழக விவசாயிகளும் கைமேல் பலன் பெறுவர். இவ்வாறெல்லாம் நாம் செய்தால் மட்டுமே நம் தமிழ் அன்னைக்கு கிடைக்க வேண்டிய உலக அங்கீகாரம் கிடைக்க முடியும். நம் தமிழ் மொழிக்கு, அறிவியல் மொழி என்ற அடையாளம் கிடைத்தால் அதைவிட பெரிய அங்கீகாரம் தமிழன்னைக்கு வேறு இல்லை. சித்த மருத்துவத்தின் வளர்ச்சியே தமிழின் வளர்ச்சி; தற்போதைய அரசு இந்த கோரிக்கைகளை பரிசீலித்து, தமிழுக்கும் சித்த மருத்துவத்துக்கும் முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டுமென்பதே ஒவ்வொரு தமிழனின் எதிர்பார்ப்பாகும்.

கவிஞர் சிற்பியின் “முகந்து தீராக் கடல்”:

முதுமையின் நடத்தையியலை வரையும் புதியதோர் அழகியல்

கவிதை இன்னும் ஏன் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது? அதை விட ஆச்சரியமான ஒன்று ஏன் இந்தக் கணினி யுகத்திலும் வாசிப்பிற்குரிய பொருளாகத் தொடர்கிறது? -இத்தகைய ஆர்வம் தரத்தக்க விசாரணைகள்தான், மொழியின் உச்சபட்ச சாதனையாகக் கொண்டாடப்படும் கவிதையின் மேன்மையை அறிந்து கொள்ளத் துணை செய்யும். ஓரிடத்தில் சல்மான் ருஷ்டி, “ஒரு கவிஞர் எழுதுகிற கவிதை, பெயற்றவைகளுக்குப் பெயரைச் சூட்டுகிறது; குரலற்றவர்களுக்குக் குரலை வழங்குகிறது; மோசடிக்காரர்களை அடையாளம் காட்டுகிறது; விவாதங்களைத் தொடங்கி வைக்கிறது; அதுவா இதுவா எது - என்ற குழப்பமான நிலை ஏற்படும்போது உடனடியாகத் தெளிவான ஒரு முடிவை எடுக்கிறது; இந்த மனித உலகம் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து போய்விடாமல் புதுப்பித்து வடிவமைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது” என்றெழுதுகிறார். இந்த அரும்பெரும் செயலை எப்படிச் சாதிக்கிறது என்றால், மனிதக் குழந்தைகளை வடிவமைக்கும் மூல ஆற்றலான மொழியின் மேல் கவிதை தொடர்ந்து வினையாற்றிக் கொண்டிருப்பதன் வழியாகத்தான்; மொழியின் வார்த்தைகளை உடைத்துக் கூட்டி வித்தியாசமான முறையில் இணைக்கிறது; வார்த்தைகளை மறுமதிப்பீட்டிற்கு உள்ளாக்குகிறது. மொழியின் கட்டிடக்கலை போன்ற இலக்கணங்களை மீறுகிறது; கூடவே சிதைக்கிறது; இவற்றின் மூலம் புதிய புதிய தொடர் அமைப்புக்களை உற்பத்தி செய்கிறது; இந்நிலையில் மொழியாலானது கவிதை என்பதைத் தலைகீழாக்கிக் கவிதையாலானது மொழி என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு மொழியைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே இருப்பதன் மூலம் கவிதையானது மனிதர்களைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே இருக்கும் ஓர் “உயிருள்ள இயந்திரமாக” மனித வாழ்வில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால்தான் இந்த அவசர உலக வாழ்விலும் கவிதை எழுதப்படுவதும் வாசிக்கப்படுவதும் அது குறித்து உரையாடப்படுவதும் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

இவ்வாறு மனித இருப்பிற்கு மகத்தான பங்களிப்பு செய்யும் இந்தக் கவிதையோடு கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாத் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் கவிஞர் சிற்பி (1936...). ஏறத்தாழ 85 நூல்களை வழங்கியுள்ள கவிஞர், கவிதைத் தொகுப்பாக மட்டுமே 21-நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். அயராது இந்த எழுத்துப் பயணத்தில் தனது 85-ஆவது வயதில் கூட ஓய்ந்துவிடாமல் “முகந்து தீராக் கடல்” என்றொரு புதுக் கவிதைத் தொகுப்பைத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். அவருக்குள் திரண்டு கூடிக் கிடக்கும் ஆதித் தொல்தமிழும் இன்றைய நவீனத் தமிழும் அவரை ஆட்டிப் படைப்பதால் கவிதைகள் சிண்டு, சிடுக்கு என்று எதுவும் இல்லாமல் இயல்பாக,

எளிமையாகப் பிறந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இப்படிக்கருவுற்றுக் கனிவதை நவீன ஊடகமான முகநூலில் நாளும் ஒரு கவிதை என்ற முறைமையில் எழுதியுள்ளார்; அவைகளைத்தான் இந்தத் தொகுப்பின் மூலமாக வழங்கியுள்ளார்; 160 பக்கங்களில் மொத்தம் 77 கவிதைத் தலைப்புகள் உள்ளன. அத்தனையும் அருமை என்றாலும் '85' - வயதான ஒரு மன அமைப்பு, எவ்வாறு அத்தொகுப்பில் புலப்படுகிறது என்பதை ஒரு வாசகர் எளிதாகக் கண்டு கொள்ள முடியும்; அவற்றை இனிக் காணலாம்.

முதுமை கொண்டு வரும் எத்தனையோ மாற்றங்களில் பெரிதும் பொதுவான ஒன்று மறதி; இந்த மறதியைக் குறித்து நமது சமூக வெளியில் நடமாடும் மொழியாடல்களும் சிரிப்புக்களும் ஏராளம்; கவிஞர் சிற்பியும் இதைப் பதிவு பண்ணுகிறார்; வீட்டுச்சாவியை எங்கே வைத்தோம்? நினைவு தப்பி விட்டது. அலுவலகத்திலா? கைப்பைக்குள்ளா? சாப்பாட்டுப் பையிலா? வண்டியிலா? பதறிப் போய் 'விதியை' நொந்தபடி வீட்டை அடைந்தால் பகல் முழுக்கக் கதவிலேயே தொங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது; "கைதட்டிச் சிரித்தபடி" என்கிறார்; கூடவே அதனோடு கை கோர்த்தபடி அலமாரிச் சாவியும் தொங்கிக் கொண்டு கிடக்கிறது - என்கும்போது அந்தச் சூழலில் ஏற்படும் பதட்டம் கவிதையை வாசிக்கிற நமக்குள்ளும் பரவி விடுகிறது; மற்றொரு நயத்தையும் இந்த எளிய கவிதைக்குள் செருகி வைத்துள்ளார் கவிஞர். சாவி, அலுவலகத்திலா, வண்டியிலா என்று கேட்டுக் கொண்டே வரும்போது பக்கத்து வீட்டில் ஒருவேளை கொடுத்திருப்போமோ என்றொரு நினைவும் வருகிறது; அதற்கு வாய்ப்பில்லையாம்; ஏனென்றால், நேற்றுதான் குழாயிடிக்கிட்டுள்ளோம்.

பக்கத்து வீட்டம்மா "முறுக்குச் சுட்டதாம்". - என்று எழுதும்போது பக்கத்திலிருப்பவர்களுடனான நம்முடைய உறவுமுறை இங்கே எந்நிலட்சணத்தில் இருக்கிறது என்கிற விமர்சனத்தையும் கவிதை முன் மொழிந்து விடுவதோடு அடிப்படைத் தேவையான தண்ணீருக்குக் கூட இங்கே என்ன பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது என்கிற சமூகவிமர்சனத்தையும் கவிதை சொல்லிவிடுகிறது. எளிமையாகத் தோன்றும் மொழிக்குள்தான் அழகும் நுட்பமும் அதிகமாக இருக்கும். சிற்பியின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் அப்படிப்பட்டவை; ஆரவாரமான மொழி விளையாட்டைப் பார்ப்பதரிது.

முதுமையானவர்கள் எதிர்கொள்ளும் மற்றொரு சிக்கல் வீடும் சமூகமும் தன்னைப் புறக்கணிப்பதை எண்ணி நறையும் மனநிலை, "வயசாயிட்டா, சும்மா மூலையில் முடங்கிக் கெடக்கணும்", "கிழம், செத்துத் தொலைய மாட்டேங்குதே" - இப்படியான குரலோசைகள் கிராமம் முழுக்க ஒலிப்பதைச் சின்ன வயதில் இருந்தே கேட்டிருக்கிறேன். சிற்பியின் கவிதையில் ஒரு முதியவர் காலை நடை புறப்படுகிறார்; கழண்டுபோன முழங்கால்களுக்கு மட்டுமல்ல, "சோம்பல் கயிறாய்ச் சுருண்டு கிடக்கும்" குட்டி நாய்களுக்கும் கூட முதியவர் என்றால் ஓர் இளக்காரம்தான்; "ஓட முடியாத முதுமையில் நாய்களின் ஓலத்தைச் சிலுவாய்ச் சுமந்து எப்படியோ நடையை முடித்து வீடிருக்கும் சந்தில் திரும்புகிறார்; அங்கே குவிந்து கிடக்கும் மணலுக்குள் இருந்து ஒரு நாய் குரைத்து மிரட்டுகிறது; பாய்ந்து வரும் அந்த நாய்... "தே... சும்மா கிட" என்ற ஒரு பெண்குரல் ஒலியில் "உறையும் ஓவியமாக" அடங்கிவிட்டதாம்; நாய்ச் சத்தம் கேட்டு வீட்டு வாசலில் எட்டிப்பார்த்த தன் மருமகளின் பார்வையிலும் 'தே... சும்மா கிட' என்ற அதே குரல் ஒலித்ததாம்; "வயசான காலத்தில் என்ன கால் நடை வேண்டிக்கிடக்கு", "நாயி கீயி கடிச்சுக் கிடந்தா யாரு பாக்கிறது" - என்றெல்லாம் அந்தப் பார்வை, வீட்டிற்குள் போன பிறகு குரலாக நீட்சி பெறும் என்பது கவிதையில் சொல்லாமல் விட்டுப் பட்டிருக்கிறது; இப்படி விடப்பட்டிருப்பதனாலேயே அது கவிதையாகி நமக்குள்ளே பரவிப் பாய்கிறது. கவித்துவத்தின் நுண்ணலகுகளை அறிந்தவர் சிற்பி. இதைத்தான் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஒரு பாட்டில், "சொல்லாத சொல்லுக்கு விலையேதும் இல்லை" என்கிறாரோ!

இதுபோலவே "இன்று அவர் வரவில்லை" என்ற கவிதையும் காலை நடை செல்லும் ஒரு முதியவரின் கதைதான்; அவர் நடந்து செல்லும் "ஆசாத் தெருவின்" சந்திப்பில் ஒரு பால் கடை; இளம்பெண் பொறுப்பில் நடந்தது. ஒரு நாள் கொலை செய்யப்பட்டுச் சாக்கடையோரம் கிடக்கிறார்; காவல்துறை அந்தத் தெருவின் குழந்தைகளையும் பிடித்து விசாரித்தது; அந்தத் தெருவில் காலை நடைக்குச் செல்லும் முதியவரையும் பிடித்தது; அறைந்தது; குண்டாந்தடியில் தாக்கியது; முழங்கை மடக்கி முதுகைப் பிளந்தது; விசாரணை மறுநாள் இரவுவரைத் தொடர்ந்தது.

"விடியற்காலையில் கிழவர் குப்புறக் கிடந்தார்; இரத்தம் சிவந்தது" கவிதை இப்படி முடிகிறது.

“இனி அவரை விசாரிக்க முடியாது
இரட்டைக் கொலையில்
ஒரு கொலைக்கு மட்டும் துப்புக் கிடைத்தது!
ஆசாத் தெருவில்
ஆறுமணி வந்தது; கிழவர் வரவில்லை” (ப.84)

சமூக வெளியில் முதியவர்களின் இடம் என்னவாக இங்கே இருக்கிறது என்பதை இதைவிட அழுத்தமாக யாரும் பதிவு செய்துவிட முடியாது; பால்காரி, இளம் குமரி; அவள் சாவுக்கான துப்புத்துலக்குதல் தீவிரமாக நடக்கிறது; ஆனால் முதியவர்தானே! யாரும் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை; ஒரு பக்கம் காவல்துறையின் அதிகாரம் கொடிசட்டிப் பறக்கிறது என்பதை இந்தக் கவிதை புலப்படுத்துகிறது என்றால், மறுபக்கம் கிழம்தானே, இனித் துப்புத்துலக்கிப் போராடி என்ன ஆகப் போகிறது என்ற உறவுக்காரர்களின், பிள்ளைகளின் புறக்கணிப்பும் கவிதைக்குள்ளிருந்து வெளிப்படுகிறது.

முதுமையின் மற்றொரு அனுபவமாக அமைவது மரணம் குறித்த நினைவு அலைகள்; மரணத்திற்காகக் காத்திருக்கும் அவஸ்தைகள்; “இனி என்ன? வாழ்ந்து நல்லது கெட்டது எல்லாம் பார்த்தாச்சு; இனி எதுக்கு இந்த உயிர் கிடக்க வேண்டும்” என்று புலம்புகிற மன நிலையிலிருந்து தப்பிப்பது அரிது; கவிஞர்களுள்ளும் இந்த மனநிலை வந்து போகிறது.

“உறக்கத்தைத்
தாறுமாறாய்க் கிழித்துத்
தொங்க விடுகின்றன
கனவுகள்” (ப.37)

என்று முதுமைக் காலக் கனவுகள் குறித்துப் பேசுவது போலத் தொடங்கும் அந்தக் கவிதை.

கண்கள் செருகும்
ஒவ்வொரு இரவிலும்
ஒரு முயலைப் போல
வேட்டைக்கு இரையாகக்
காத்துக் காத்து
வருத்தத்திலும்
எதிர்பார்ப்போடு... (ப.38)

என்று முடிகிறது; மரணத்திற்குக் காத்திருக்கும் அவஸ்தையைத்தான் இந்தக் கவிதை பேசுவதாக உணர்கிறேன். இதுபோல பாடகர் எஸ்.பி. பாலசுப்பிரமணியம் மறைந்தபோது எழுதிய “மரணம் நமது தோழன்” (பக்.76-77) என்ற கவிதையும் மரணம் குறித்த முதுமையின் வெளிப்பாடு என்றே கருதுகிறேன். இந்தக் கவிதையில் இளம் வயதில் எதிர்பாராமல் மறைந்து போன தன் ஆருயிர்ப் புதல்வன் நினைவும் வந்து முதுமையை அலைக்கழிக்கும் காட்சியைக் காண முடிகிறது.

முதுமைக்காலத்தில் நெஞ்சமெல்லாம் வந்து நிறைந்து ததும்புவது இளமைக்காலத்து நினைவுகளே; இந்தத் தொகுப்பில் அத்தகைய நினைவுகளின் ஊர்வலம் அடர்த்தியாய்ப் புறப்பட்டு வந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. “ஈசன் மேல் விழுந்த அடி எல்லார் மேலும் விழுந்த அடி”, ஆனால் பள்ளிப் பருவத்தில் ஆசிரியர்கள் அடிபடுவது போல அடிபடுக்கரி, சாம்பல், திருநீறு என்று ஏதாவது

மட்டும் விழுந்த அடி”. ஆனாலும் முதுமையில், அந்த அடிகள் எல்லாம் “பிரம்படி அல்லவாம்; பிறகென்ன?”, “பொன்னடி, பூவடி, இன்று வரை நினைவிலிருக்கும் கரும்படி!” என்கிறது கவிதை. (ப.101) “பள்ளிக்காலம்” (59) என்பதும் அப்படி ஒரு கவிதை. முதுமை, பழைய வலிகளை எல்லாம் இரசனைப் பொருளாக மாற்றி விந்தை புரிவதைப் பார்க்கிறோம்.

இதேபோல் ‘பட்டிக்காடு’ (ப.94) என்ற கவிதை எத்தனை வகையான பழங்களை, விதவிதமாய்த் தின்று மகிழ்ந்த இளம் நினைவுகளைப் பகிர்ந்துகொள்கிறது; நமக்குள் தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றினாரின் அந்தப் புறப்படல் வந்து போகிறது; மேலும் முதுமைக்கும் சாய்வு நாற்காலிக்குமுள்ள காதல் உறவு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது (ப.118) இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட நாளன்று காசிதக் கொடியை ஏந்தி ஊர்வலம் போனபோது, மழைபெய்யவே கொடி கரைந்து போனதற்குக் கதறி அழுத நினைவுகள்; (ப.123) மருதூர் இளங்கண்ணன் இப்போது இல்லை; இளங்காலத்துத் தோழன்; அந்தத் தோழனை இந்த முதுமையில் நினைத்து, அவர் மூலம் மருதூர் அன்னையைப் பார்த்துப் பரவசம் அடைந்த அனுபவத்தை அசை போடுகிறது “மருதூர் அன்னை” என்ற கவிதை (ப.128). “அபத்தம்” (ப.156) என்ற கவிதை முதுமையின் நடத்தையியலை அப்படியே பட்டியலிட்டுப் படைக்கிறது; நடையின் போது முணு முணுத்துத் தனக்குள் தானே பேசிக் கொள்வது; குளியல் அறையில் குழாயைத் திறந்துவிட்டு வெறித்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பது; நண்பர்களோடு உரையாடும்போது தொடர்பு அறுந்துபோய் சம்பந்தமில்லாமல் பேசுவது; சாப்பிடும்போது ஊறுகாய்க்குப் பதிலாக ஒதுக்கி வைத்த கறிவேப்பிலையைச் சுவைப்பது; வெங்காயத்திற்குப் பதில் பெருங்காயத்தை வாங்கி வந்து மனைவியிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வது என்று நீள்கிறது அந்தப் பட்டியல்; இப்படி நடப்பது “மறதி அல்ல; அபத்தம்; மனதின் தற்காலிக மரணம்” என்கிறார் கவிஞர்; முதுமை, மனிதரை அலங்கோலப்படுத்தும் அழகு இவை!

நாம் வாழ்ந்து கனித்த பூர்வீக வீடு பற்றி நினைவு அலைகள் இல்லாத முதுமை யாருக்கும் இல்லை என்றே சொல்லிவிடலாம்; ஏனென்றால், ‘வீடு’ என்பது வெறுமனே ஓர் இடம் மட்டும் அல்ல; மனித உணர்ச்சிகளின் விளையாட்டு மைதானம்; பிஞ்சு மனத்தில் இந்தப் பிடிபடாத பிரபஞ்சத்தின் ஒரு துணுக்கை நமக்குள் விதைத்து வளர்ப்பது வீடு; அத்தகைய வீட்டின் நினைவுகள் வாழ்வின் இறுதிப் பருவத்தில் மனமெல்லாம் நிறைவது தவிர்க்க முடியாதது; கவிஞர்களுள்ளும் அது நிகழ்த்திய லீலைகளைப் “பூர்வீக வீடு” (ப.19) என்ற கவிதையில் படம் பிடிக்கிறார். பாறாங்கற்களும் பாம்புகளும் நிறைந்த காட்டிற்கு நடுவில் குடிசை வீடு! படுக்க அம்மிக்கல் மெத்த குழவிக்கல் தலையணை; இரவில் கூரையில் எலி பிடிக்க பாம்பு துரத்தும் சத்தம்! தாலையில் பல் தேய்க்கக் கருவேலங்குச்சி, அடிபடுக்கரி, சாம்பல், திருநீறு என்று ஏதாவது

இருக்கும். கள்ளிச் சொட்டுப் பாலில் அம்மா போடும் காபி! என்ன மாதிரியான வாழ்க்கை பாருங்கள்! அப்பாதான் அந்தவர் நீதிபதி; வீட்டுவாசல்தான் நீதிமன்றம்; இரண்டு தென்னை மரம்தான் காவல்; நினைவுகள் இறுதியில் துக்கமாக முடிகிறது; இன்று அந்தப் பூர்வீக வீடும் இல்லை; வீடு என்றால் அம்மாதானே! அந்த அம்மாவும் இல்லை.

ஆசையோடு பார்த்த
அம்மா முகம்
அவர் சாம்பலான
ஆற்றங்கரையோரம்
சலசலக்கும் நதியில் (ப.21)

என்று முடிகிறது அந்தக் கவிதை.

இதேபோன்ற ஒரு கவிதைதான் 'நாணயம்' என்றொரு நல்ல கவிதை (ப.46). சொல்லும் விதத்திலும் புத்தம் புது உத்தியோடு உதித்திருக்கிறது. "பழைய தகரப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன்" என்று தொடக்கமே முதுமையின் நினைவுக் கடலுக்குள் மூழ்கப் போகும் போக்கைப் புலப்படுத்திவிடுகிறது; அங்கே "நன்றியின் கண்ணீர்த்துளிகளென மூன்று நாணயங்கள், மின்னிக் கொண்டிருந்தன" என்கிறார். ஒன்று, பள்ளிப் பருவத்தில் ஆசிரியரோடு உடன் இருந்து உண்ண நேர்ந்த வேளையில் அவர் மனைவி காட்டிய பாகுபாட்டினால் கோபம் உச்சிக்கு ஏற, "நம்மை நம்பி வந்தவன் அவன்" என்று கர்ஜித்து, ஆசிரியர் ஆசையாய் வளர்த்த பூந்தொட்டிகளைப் போட்டு உடைத்துச் சுற்று நூறாக்கினாராம்; அன்று "என் தகரப் பெட்டியில் முதல் நாணயம் விழுந்தது" என்கிறார் கவி; மற்றொரு ஆசிரியர் வாய்மையைக் கடைப்பிடிப்பவர்; பெரியவர்கள் கூட மாணவர்களுக்கு எப்படிக் கெடுதல் செய்யலாம் என்று கடிதம் எழுதிக் கேட்கிறார்கள் என்று ஒரு நாள் கூறினார்; அவர் வரலாறு எழுதும் எனக்கு அந்தக் கடிதங்கள் பயன்படலாமே என்று அவர் இன்று இல்லாததால் பிள்ளையிடம் கேட்டேன்; "இறப்பதற்கு முன் கடிதங்களை எரித்து விட்டார்" என்று பதில் கிடைக்கிறது.

அன்றுதான் அந்தத் தகரப்பெட்டியில் "தீயவர்க்கும் தீமை செய்யாதே" என்ற இரண்டாவது நாணயம் விழுந்ததாம். மூன்றாவது, "தாய்மொழிக்காகவே வாழ்வது வாழ்வெனும் நாணயம் விழுந்தது" என் தகரப் பெட்டியில்; இது எப்போது என்றால் பரபரப்புக்குப் பஞ்சம் இல்லாத சென்னை, தி.நகர் தெருவில் "தாய்மொழி கண் போன்றது, மற்ற மொழிகள் கண்ணாடி போன்றவை" என்றெழுதிய வாசகத்தை வாசித்தபோது! அவர் தன் இல்லத்திற்கே 'நன்றி' என்று பெயர் வைத்தவர்; தமிழாய் வாழும் தங்க மனிதர்; சோதனைக் காலங்களில் இந்த மூன்று நாணயங்களும் தன்னை வழிநடத்தின என்று முடிக்கிறார் கவிஞர்.

இவ்வாறு நினைவுகளில் வாழும் முதுமையின், படைப்பாக்கமாகச் சிற்பியின் இந்தத் தொகுப்பு, முதுமையில் வாழும் எனக்குள் எளிதாய் பரந்து விரிகிறது. ஆனாலும் அவருக்குள் இருக்கும் சமுதாய

சார்ந்த பிரக்ஞை ஒரு சிறிதும் வற்றாமல் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்குள்ளும் பாய்ந்து விரிவதையும் பார்க்க முடிகிறது. அவற்றுள் குறிப்பாக ஒன்றை மட்டும் கூறி இந்த மதிப்புரையை முடிக்கலாமென்று கருகிறேன். சிற்பியிடம் வெளிப்படும் தமிழ்த் தேசியம் சார்ந்த பார்வை இந்தத் தொகுப்பில் அழுத்தமாகப் பதிவாகியுள்ளது; மேலே குறிப்பிட்ட "தாய்மொழிக்காகவே வாழ்வது வாழ்வு" என்று ஒரு நாணயத்தை முன்மொழிவது கவிஞரின் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் வேரினைப் புலப்படுத்தி விடுகிறது. இதுபோலவே மரணத்தின் சாலையைக் களவுகாணும் 'கொடுங்கனவு' என்ற கவிதையைக் களவு மூலம் ஒரு பாடம் கற்றேன் என்று இப்படி முடிக்கிறார்:

"மறு உலகிலும் கூடக்
கஞ்சிதான் பெருவிருந்து
கவலையே சிறிதும் வேண்டாம்
தமிழ்தான் சொர்க்கத்தின் மொழி" (ப.114)

இவ்வாறு மறு உலகத்திற்கும் தமிழையே அவாவுகிறார். இதுபோலவே "என்மொழிக்கில்லாமல், எனக்கு மட்டும் சுதந்திரமா?" என்றொரு இணைஞர்களுக்கே உரிய உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் நின்று அரசியல் கவிதை படைத்துள்ளார். தமிழ், "பள்ளிக்கூட வர்சலில் கூடக் காலடி" வைக்க முடியாதென்றால், கிழித்தெறி புறப்பொருள் வெண்பா மாலையை, குறுந்தொகை, நெடுந்தொகைகளை எல்லாம் எடுத்து எறி, குப்பையில் போடு புறநானூற்றை, நாக்கு வழிக்கவா முப்பால் சுவடி? என்று கொதிக்கின்ற கவிஞர், இறுதியில் இப்படி முடிக்கிறார்:-

"இந்தி தெரிந்தால்தான் இந்தியரென்றால்
இந்தியனாகி என்ன செய்யப் போகிறேன்?
கழிசடைத் தமிழனாகவேனும்
காலம் கழிக்கிறேன் அதுவே போதும்" (ப.122)

"தாய்மொழிப் பற்று அறவே இல்லாத இந்தத் தமிழினத்தில் ஏன் பிறந்தேன் என்று பல இரவுகள் தூங்காமல் துன்புற்றுக் கிடந்திருக்கிறேன்" என்று ஒரு பயண உரையாடலில் என்னுடன் பகிர்ந்திருக்கிறார். இந்த 85- வயதிலும் அவருக்குள் கனலாய் இருக்கும் இந்தத் தாய்மொழிப் பற்று வியக்கத் தக்கது; சமீபத்தில் 2020- என்று நினைக்கிறேன்; மதுரை, பரமக்குடியிலிருந்து வரும் "தமிழர் பெருவெளி" என்ற இதழில் சிற்பியின் விரிவான ஒரு நேர்காணல் வந்துள்ளது. அந்தப் பெரிய நேர்காணலின் சாரமே "தமிழர்க்கு என்று தேசம் வேண்டும்; தமிழர்க்குத் தமிழ்ப் பற்று வேண்டும்" என்பதுதான்; கவிஞர் சிற்பியின் ஆழ்மனத்தில் தமிழ் உணர்வுதான் நிறைந்து கிடக்கிறது என்பதை இந்தத் தொகுப்பாலும் உணர முடிகிறது; உடல் முதுமை காணலாம்; ஆனால் உள்ளமும் உயிரும் இறுதி வரை இளமையாகத்தான் இருக்கும் என்பதற்கு இந்தத் தொகுப்பே சான்று.

நூல் விவரம் : சிற்பி, முகந்து தீராக் கடல், (2021)
டிஸ்கவரி புக் பேலஸ்,
சென்னை - 78. பேசு: 044 48557525 / +91
8754507070

பக்.160, விலை ரூ.150/-

Francis Galton

யூஜெனிக்ஸ் (Eugenics) சித்தாந்தம் இங்கிலாந்தில் சட்டமும் திட்டமும்

இங்கிலாந்தில் இருபத்திநாலு வாரங்களுக்கு மேல் கர்ப்பத்தில் இருக்கும் கருவை கருச்சிதைவு மூலம் அழிப்பது சட்டவிரோதமானது. விதிவிலக்காக, கருவில் இருக்கும் சிசு பிறந்த பின் அங்கவீனமான அல்லது "substantial risk" உள்ள குழந்தையாக வளரும் என்று genetic screening மற்றும் இன்னபிற மருத்துவ பரிசோதனைகள் மூலம் அறியும் பட்சத்திலோ அல்லது அந்தக்குழந்தை பிறந்த பின் இருதய அறுவைச் சிகிச்சைகள் போன்ற கணிசமான மருந்துவ தலையீடுகள் /உதவிகள் இல்லாமல் பிழைக்க மாட்டாது என்று தெரிந்தாலோ அதை 24 வாரங்கள் தாண்டிய பின் பிறக்கிற அந்தத்தருணம் வரையிலும் கருச்சிதைவு செய்து விடலாம் என்கிறது சட்டம். சில வேளைகளில் இதைக் கருச்சிதைவு என்று சொல்வதை விட சிக்கக்கொலை என்று கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது.

பொதுவாக நவீன நவதாராளத்துவ பொருளாதார குழலில் 35 வயதிற்கு மேல் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ளும் பெண்கள் மிக அதிகம். அந்தப்பெண்களுக்கு கர்ப்பம் சம்பந்தமாக நிறைய சிக்கல்கள் வருவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. 35 வயதிற்கு மேல் பிள்ளை பெறும் பெண்களின் கர்ப்பத்தில் இருக்கும் சிசுவின் வளர்ச்சியை மற்றும் மரபணுக்குறைபாடுகளை கண்டறிய genetic screening, ரத்தப்பரிசோதனை மற்றும் CVS என்ற மருத்துவப் பரிசோதனைக்குட்படுத்துகிறார்கள்.

அந்தப் பரிசோதனைகள் மூலம் கண்டறியும் குறைகளை சம்பந்தப்பட்ட கர்ப்பிணிப் பெண்களோடும் கணவர்களோடும் / இணைகளோடும் பகிர்ந்து கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல் "உங்கள் குழந்தை இன்ன பிற பிணிகள் சிக்கல்களோடு பிறக்கப்போகிறது, இந்த குழந்தை பிறந்தால் உங்கள் குடும்ப அமைதி கெடும், உங்கள் உறவில் விரிசல்கள் ஏற்படும், நீங்கள் ஆஸ்பத்திரியும் வீடுமாக அலைவீர்கள், இதை நீங்கள் முனையிலேயே கிள்ளி விடுவது நல்லது. உங்கள் நன்மைக்காகத்தான் நாங்கள் இதை உங்களுக்கு சொல்கிறோம், மீதி உங்கள் விருப்பம்.." etc. குழந்தை பிறக்கும் ஒரிரு நாட்களுக்கு முன்னரும் நீங்கள் சிசுவைக் கொல்லலாம் நாங்கள் அதற்கான வழி வகைகள் செய்வோம் என்று என் எச் எஸ் -ல் உள் கருக்கலைப்பு ஆலோசனைப்பிரிவு தொடர்ந்து ஆலோசனை வழங்கும். இத்தகைய ஆலோசனை பல வேளைகளில் அத்தமான அழுத்தமாக மாறுகிறது என்று இந்த ஆலோசனைகளை எதிர்த்து பிள்ளை பெற்றுக்கொண்ட பல ஆயிரம் பெண்கள் கூறுகிறார்கள் என்கின்றன புள்ளிவிபரங்கள்.

அந்த ஆலோசனையை மீறி பிள்ளை பெற்றுக்கொண்ட Emma Miller என்கிற பெண் தனது அனுபவத்தை

பகிரும்போது 'தான் கர்ப்பமாக இருந்த காலத்தில் கிட்டத்தட்ட பதினைந்து முறைகள் தனக்கு கருக்கலைப்பு பற்றி ஆலோசனை கிடைத்ததாகவும் பின்னர் தனது முப்பத்தெட்டாவது வாரத்திலும் தனக்கு கருக்கலைப்பை ஊக்குவிக்க ஆலோசனை வழங்கினார்கள்' என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

இங்கிலாந்தில் இருக்கும் இந்த கருக்கலைப்பு ஆலோசனை மையத்தின் பெயர் கடந்த மாதம் வரையில் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளாக Marie Stopes International (MSI) என்றழைக்கப்பட்டது பின்னர் MSI Reproductive Choices ஆக பெயர் மாற்றப்பட்டது. இந்த அமைப்பு என் எச் எஸ் -ற்கூடாக செயற்படுகிறது. மேலும் Human fertilisation and Embryology Act 1990 என்னும் சட்டத்தின் பிரகாரம்தான் இந்த விடயங்கள் அமுல்படுத்தப்படுகின்றன. இனி இந்த சட்டத்திற்கான மூலம் எங்கிருந்து வந்தது என்று கவனிக்கலாம்.

1883 ல் Eugenics அல்லது "well - born" என்ற விடயத்தை முதன் முதலில் பேசியவர் 1883 இல் பிரான்சிஸ் கால்டன் (Francis Galton) என்பவர். அவர் உயிரியல் தந்தையான சார்ள்ஸ் டார்வினின் உறவினருமாவார். இவர் உயிரியல், உளவியல் மற்றும் பல துறைகளில் கால் பதித்தவர். குறைகள் ஏதும் இல்லாத மனிதர்களை மட்டும் இனப்பெருக்கம் செய்ய அனுமதித்துவிட்டால் ஆரோக்கியமான சமுக்கத்தை கட்டி எழுப்பலாம் என்பது அவரின் Eugenics சித்தாந்தம். கிரேக்க மொழியில் Eugenics என்பதை 'சிறந்த' அல்லது ஒரியினல் என்கிறார்கள், அதாவது சிறப்பான பிறப்பை மட்டும் அனுமதிப்பது தான் Eugenics -ன் கொள்கை. Francis Galton இதைப்பற்றி எழுதிய புத்தகத்தின் பெயர் Hereditary Genius (1869).

இந்த விடயம் பின்னர் அமெரிக்காவில் Eugenics movement என்று ஓர் இயக்கமாக உருவெடுத்தது. 1920-30 களில் அமெரிக்காவில் உள்ள அனைத்து மாநிலங்களிலும் sterilisation சட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 64 ஆயிரம் பேர்கள் வரையில் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ள முடியாதபடி sterilisation என்ற விடயத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டனர் என்பது சோக வரலாறு.

அதனைத் தொடர்ந்து அமெரிக்க Eugenics இயக்கத்துடன் நட்புறவை ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஹிட்லரும் Eugenics -க்கை சட்டமாக்கி யூத இன அழிப்பை உக்கிரப்படுத்தினார் என்பதும் ஒரு தூய இனத்தை உருவாக்கும் வேட்கையில் பல்வேறு வகைப்பட்ட மனித அவலங்களை அரங்கேற்றினார் என்பதும் யாவரும் அறிந்த ஒன்று. ஹிட்லருடன் நட்புறவில் இருந்து கொண்டு Eugenics பற்றி நிறைய விடயங்களை ஹிட்லரோடு மேரி ஸ்டாப்ஸ் (Marie

Stopes) என்கிற பெண் பகிரந்து கொண்டதற்கு ஆதாரமாக இருவருக்குமிடையில் நடந்த கடிதப்பரிமாற்றங்கள் ஆதாரப்படுத்துகின்றன.

ஆகவே இந்த கருக்கலைப்பு ஆலோசனை மையத்தை Marie Stopes என்ற அந்த பெயரில் இருந்து பிரித்தெடுக்கிற நோக்கத்திலேயே மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பெயர் மாற்றம் நடந்தேறியது என்று நம்பப்படுகிறது.

மேரி ஸ்டாப்ஸ் இன்டர்நேஷனல் (Marie Stopes International) என்ற இந்த அமைப்பு கிட்டத்தட்ட 40 வருடங்களாக உலகில் உள்ள 30 நாடுகளுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் கருச்சிதைவு மற்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிய விடயங்களை போதித்தும் வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெண் குழந்தை கருக்கலைப்பு நடக்கும் நாடுகளில் இந்தக் கருக்கலைப்புக்களை ஊக்குவிக்கத் துணைபோகும் கருவியாக கர்ப்ப கால விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகள் இருக்கும் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பெண்ணியப் பார்வையில் 'ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்வதோ அல்லது அதைக் கருவிலேயே கலைத்து விடுவதோ கர்ப்பமாக இருக்கும் அந்தப்பெண்ணின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு சார்ந்த ஒன்று' என்பதாகவே பல முற்போக்கான பகுத்தறிவு உள்ள மனிதர்களால் புரிந்து கொள்ளக்கூடியது.

ஆனால் பெண்ணியப்போர்வையில் 'ஆடு நனைகிறது என்று ஓநாய் அழுத' கதையாக இந்த எம் எஸ் ஐ இனப்பெருக்க தேர்வுகள் (MSI Reproductive Choices) 35 வயதிற்கு மேல் உள்ள கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு கருக்கலைப்பு செய்வதற்கு தேவைக்கதிகமாக அழுத்தம் கொடுப்பது குடும்பங்களின் நிம்மதியை சீர்குலைக்க வழிவகுக்கிறது.

பொதுப்புத்தியில் கருக்கலைப்பை நிறுத்துவது என்பது பெண் விடுதலைக்கு எதிரான ஒன்று என்பதும் அதைப் பிற்போக்குவாதிகள் செய்ய விட மாட்டார்கள் என்பதால் நாங்கள் உங்கள் பக்கம் நிற்கிறோம் என்பதுமே MSI ன் அறிவுறுத்தல்.

ஆனால் அவர்கள் தலையீட்டின் உள்நோக்கம் Eugenic ஐ அமுலாக்கிக் கொண்டிருப்பதும் குணப்படுத்தக்கூடிய உடல் உபாதைகளோடு பிறக்கும் குழந்தைகளால் ஏற்படும் மருத்துவச் செலவைக் குறைப்பதுமேயாகும்.

இந்த விடயத்தைப்பற்றி என்னை எழுத வைத்த சம்பவங்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். என்னுடைய தோழி ஒருவர் குழந்தை பெற்றெடுக்கப் போகும் கடைசி வாரத்தில் அதை கலைத்துவிடும்படி அறிவுறுத்தப்பட்டு அதைச் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தார். அந்தக் குழந்தை பிறந்தால் அதற்கு இருதய அறுவைச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டி வரும் என்றார்களாம், நீங்கள் பின்னர் வீடும் ஆஸ்பத்திரியுமாக அலைய வேண்டி வரும் என்றார்களாம், கணவன் மனைவி உறவில் இந்தக் குழந்தையால் விசிசல் ஏற்படும் என்றார்களாம், மேலும் இறக்கப்பண்ணி பெற்றெடுத்த குழந்தையை கண்ணில் காட்டவும் இல்லை என்பதும் அவருக்கு கூடுதல் ஏக்கத்தை சோகத்தை மற்றும் மனவுளைச்சலையும் ஏற்படுத்தியது.

மற்றோர் 35 வயதைத் தாண்டிய தோழி கருவுற்று இரண்டு மாதத்திற்கு உள்ளாகவே genetic screening

செய்கிறோம் என்று ஏதோ தவறாக பண்ணி கருவை கலைத்தது ஆஸ்பத்திரி. இரண்டு பெண்களும் அடுத்த குழந்தை பெற்றுக்கொள்ளும் வரையிலும் பாரிய உளவியல் தாக்கங்களுக்கு ஆளானார்கள்.

22/12/2020 பிரசுரமாகிய Sunday Times என்ற பத்திரிகையில் டொமினிக் லாசன் (Domic Lawson) என்கிற பத்தி எழுத்தாளர் (columnist) இந்த விடயம் பற்றி "சிரமமான உண்மை: நாங்கள் யூஜெனிக்ஸ் பயிற்சி செய்கிறோம்" (The inconvenient truth : we practice eugenics) என்ற தலைப்பில் எழுதி இருந்தார். சுமார் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தன்னுடைய மகள் அவர் மனைவியின் கர்ப்பத்தில் இருந்த காலத்தில் மருத்துவப்பரிசோதனைகள் மூலம் தன் மகளுக்கு டவுன் நோய்க்குறி (Down syndrome) இருப்பதாக கண்டறிந்து அந்தக் கருவை கலைக்கும் படி வற்புறுத்தினார்கள் என்றும் அதற்கு இணங்காமல் தாங்கள் அந்தக் குழந்தையைப் பெற்று எடுத்ததாகவும் அந்தக் குழந்தை இப்பொழுது 25 வயது இளம் பெண்ணாக சுதந்திரமான மகிழ்ச்சியான ஒரு வாழ்வை வாழ்வதாகவும் கூறுகிறார், இந்த விடயம் பற்றி மேலும் அவர் கூறுகையில் American Journal of Medical Genetics என்ற அமைப்பால் 2011 ல் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிகையில் அவர்கள் 3000 டவுன் நோய்க்குறி (Down syndrome) உள்ள 12 வயதிற்கு மேற்பட்ட நபர்களிடம் கருத்து கணிப்பு செய்ததில் டவுன் நோய்க்குறி (Down syndrome) உள்ள 99 வீதமான நபர்கள் வாழ்வில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளதாகவும் மற்றும் 97 வீதமானோர் அவர்களின் புறத்தோற்றம் பற்றி மிகவும் திருப்தியாக உள்ளதாகவும் அறிந்து அறிக்கை வெளியிட்டு இருக்கிறது என்கிறார்.

இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம் இதை வாசிக்கும் நபர்கள் மத்தியில் இந்த நாட்டில் கருக்கலைப்பு பற்றி சட்டமும் அதைச் சுற்றி இருக்கும் புறவயமான தலையீடுகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதும் மட்டுமே.

ஒரு குழந்தையை பெற்றெடுப்பதோ அதை கருக்கலைப்பு செய்வதோ ஒரு பெண்ணின் தனிப்பட்ட சுதந்திரமான தேர்வின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டுமேயொழிய அதில் யார் தலையீடும் அழுத்தங்களும் இருக்கக்கூடாது, அது குடும்பமாக இருந்தாலும் சரி ஒரு அரசாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணியவாதிகள் சார்ந்த நிறுவனமாக இருந்தாலும் சரி. இருப்பினும் எந்த முடிவு எடுக்கும் போதும் சம்பந்தப்பட்ட விடயம் பற்றி அனைத்தையும் அறிந்து தெளிந்த பின் எடுப்பது முக்கியம்.

Eugenics என்ற விடயம் எல்லா நாட்டு சட்ட திட்டங்களிலும் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் அல்லது பல வடிவங்களில் இருக்கும் என்றே நம்புகிறேன். இங்கிலாந்தைப் பொறுத்தவரை Human fertilisation and Embryology Act 1990 -ற்கூடாக செயற்படுவதோடு மட்டுமன்றி வறுமைக் கோட்டின் கீழ் உள்ளவர்கள் அதிகம் பிள்ளைகள் பெற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்க Universal Credit மூலம் இரண்டு குழந்தைகளை வளர்ப்பதற்கு மட்டுமான செலவை அரசு பெற்றோர்களுக்கு வழங்குவதை Welfare Reform Act 2012 மூலம் அமுல்படுத்தி மறைமுகமாக அவர்கள் சனத்தொகைப் பெருக்கத்தை குறைக்கும் திட்டமாக வைத்திருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர், இலண்டன்

தாய்மைப் பிரபஞ்சத்தின் கருவறைச் சுவர்களில்
நீங்கள் உயிர்த்த நெருப்பு மூச்சுகளை
இந்தப் புல்லாங்குழலில் இன்று ஊதிப்பார்க்கிறேன்.
சேரிகளின் ஓலங்களில் -
வயல்வெளிகளின் புலம்பல்களில் -
ஊர்வலங்களில் -
உரிமை முழக்கங்களில் -
எந்த ராகங்களை இசைத்துச் சென்றோமோ,
அந்த ராகங்களுக்கு நான் வீணை மீட்டுகிறேன்.
உங்கள் -
இதயத் துடிப்புகள் இந்தக் கண்ணாடியில்
இன்று -
முகம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

-இன்குலாப்

கடந்த ஜூலை மாதக் 'காலச்சுவடு' இதழில் கவிஞர் சுகுமாரன் சுந்தர்லால் பகுணாவுக்காக 'வாழ்தல் இனிது' என்ற தலைப்பிலான அஞ்சலிக்கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதில், சன் டிவி குழுமத்தின் மலையாளத் தொலைக்காட்சியான சூரியா டிவியில் செய்தி ஆசிரியராகத் தான் பணியாற்றியபோது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை அவர் நினைவு கூர்ந்திருந்தார் :

"திருவனந்தபுரத்தில் 2002ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் நடைபெற்ற 'நதி வந்தனம்' என்ற நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கிவைப்பதற்காக சுந்தர்லால் பகுணா வந்திருந்தார். கேரளத்தில் ஓடும் நாற்பத்தியொரு ஆறுகளைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் குழலியல் அமைப்பு ஒன்று மாநில அளவில் நடத்திய நிகழ்ச்சி...

தொலைக்காட்சியின் நிகழ்ச்சி நிரலில் வாரம் ஒருமுறை இடம்பெற்ற 'வர்த்தமானம்' என்ற நேர்காணல் நிகழ்ச்சியும் ஒன்று. அரசியல், சமூகம், கலை, பண்பாட்டுத் துறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பங்கேற்பார்கள்...

செய்திப்பிரிவிலிருந்த எல்லோரும் கரவொலி எழுப்ப, 'மக்களின் போராளியை வரவேற்கிறோம்' என்று சொல்லியே அவரை அமரவைத்தேன்.

அறிமுகத்திற்குப் பின்னர் காமிராவைக் கொண்டு வரச்சொல்லி, அவரிடம் மெல்ல கேள்விகளை முன்வைத்தேன்...

அந்தக் குறுகிய நேர்காணல் எங்களுடைய மாலைச் செய்திகளில் இடம்பெற்றது...

பகுணாவுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்த நிமிடங்களில் உதவி ஆசிரியர்களில் ஒருவரும் ஓவியருமான சத்யதேவ் எங்கள் உரையாடல் காட்சியை வரைவதில் முனைந்திருந்தார். (அன்னம் - ஆசிரியர்களாகச் செயல்பட்டார்கள்.

வெளியீடாக வந்த சக்கரியாவின் 'இதுதான் என் பெயர்' என்ற நாவலுக்கும் 'கோடை காலக் குறிப்புகள்' பதிப்புக்கும் ஓவியங்கள் வரைந்திருக்கிறார்.) பின்னர் அவரிடம் அனுமதி பெற்று அவரைத் தனிக் கோட்டோவியமாக வரைந்தார். கையெழுத்து பெறுவதற்காகப் படத்தை நீட்டியபோது குழந்தையொன்று முதன்முதலாகக் கண்ணாடியைப் பார்க்கும் பரவசத்துடன் பகுணா ரசித்துக்கொண்டிருந்தது இன்றும் அகவாத நினைவுச் சித்திரம்."

இவ்வாறு சுகுமாரன் அந்த நினைவை ஒரு சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ளார்.

நண்பர் சுகுமாரன் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஓவியர் சத்யதேவ் அவர்களைப் பற்றியே நான் இப்போது சொல்லப்போகிறேன்:

1997ஆம் வருடம். 'ஆதவ் கிராபர்ஸ்' என்னும் ஓவியச்ச நிறுவனத்தை நடத்திவந்த என் நண்பர் ஏ. பி. எம். பாலகுருசாமி, மதுரையில் ஆடியோ தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்து, அவரிடம் யார் மூலமாகவோ வந்துசேர்ந்த, டி. வி. எஸ். பிரசாத், ஜி. ஆர். சந்தீப் என்னும் இரண்டு நண்பர்களை என்னிடம் அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். "இவர்கள் தங்கள் ஆடியோ தொழில் சார்ந்த செய்திகளை வெளியிடுவதற்காக 'ஆடியோ வேர்ல்ட்' என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையைக் கொண்டு வர விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் ஆசிரியர் பொறுப்பேற்று நடத்தித்தர வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதுவரை ஆடியோ தொழில் பற்றி நான் ஏதும் அறிந்திலேன் என்றாலும், 'பத்திரிகைதானே செய்தால் போயிற்று' என்று நான் இசைந்தேன். நண்பர் பாலகுருவும், மதுரை நண்பர்களின் நண்பரான 'சக்தி மீடியா' என்னும் விளம்பர நிறுவன உரிமையாளர் பாண்டிசெல்வனும் நிர்வாக

அப்பொழுது புற்றீசல்களாகப் புறப்பட்டுவந்த ஓலிநாடாக்களையும் இசை நிறுவனங்களையும் அறிமுகப்படுத்துவது முதன்மையான பணியாக இருந்தபோதிலும் ஈரோடு தமிழன்பன் எழுதிய மேலைநாட்டு இசை தொடர்பான 'இருண்ட ஞாயிறும் எழுச்சிமுகமும்', 'பீட்டில்ஸ் இதயம்' போன்ற படைப்புகள், நண்பர் கலைச்செல்வனின் கோட்டோவியத்துடன் பாலீகுமார் தொடர்ந்து எழுதிய மேல்நாட்டு இசைக்கலைஞர்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் ஆகியவை வாசகர்களின் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன.

அந்த வகையில் 'ஆடியோ வேர்ல்ட்' இதழில் நான் வெளியிட்ட 'எனது இசைமுகம்' என்னும் கட்டுரை வரிசையைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியே ஆக வேண்டும். இந்தக் கட்டுரை வரிசையானது, 'ஆடியோ வேர்ல்ட்' இதழைத் தொடர்ந்து, வேறொரு நிறுவனத்திலிருந்து என்னை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'மியூசிக் வேர்ல்ட்' இதழிலும் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்றது. பல்வேறு துறைகளில் தடம் பதித்த மூத்த பத்திரிகையாளர் சின்ன குத்துசி, மக்கள் கவிஞர் இன்குலாப், நடிகர் எஸ். வி. சேகர், மனநல மருத்துவர் மாந்ரபூதம், கல்வியாளர் வேங்கட சுப்ரமணியன், ஓவியர் டிராட்ஸ்கி மருது, நடிகை கௌசல்யா, பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா, ஓவியர் ஷ்யாம் போன்று பலரின் இசை குறித்த கவையான அனுபவங்கள் அதில் இடம் பெற்றிருந்தன. அவற்றுக்குக் கேலிச்சித்திரப் பாணியிலான (Caricature) படங்களை, சுகுமாரன் தமது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள ஓவியர் சத்யதேவ் தான் வரைந்து தந்தார்.

ஓவியர் சத்யாவை நான் அறிமுகம் கொண்டது ஒரு தனிக்கதை. இவ்வாறு பற்பல கதைகளால் பின்னப்பட்டது தானே நம் வாழ்க்கை!

கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் தமது நண்பரான எழுத்தாளர் செல்வ. சாமிநாதன் அவர்களை 'ஆடியோ வேர்ல்ட்' இதழில் எழுதுவதற்காக என்னிடம் அனுப்பிவைத்தார். அவரும் பாடகர் மனோவின் நேர்காணல் உள்ளிட்ட பல கட்டுரைகளை இதழில் எழுதிவந்தார். அவர்தான் ஒரு நாள் ஓவியர் சத்யாவை அழைத்துவந்து அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். அவரிடம் பேசியபோது அவர் ஒரு மலையாளக் கவிஞர் என்பதை அறிந்தேன். கவிதை, ஓவியம் என இறக்கை கட்டிக்கொண்டு வானத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த அவரை மண்ணில் கால்பாவ வைக்க நான் பெரிதும் பாடுபட்டேன். 'ஆடியோ வேர்ல்ட்', 'மியூசிக் வேர்ல்ட்' இதழ்களில் வெளிவந்த 'இசை முகம்' பகுதிக்கு அவரையே வரைய வைத்தேன். அப்போது 'குங்குமம்' பத்திரிகையின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்த கவிஞர் சுகுமாரனிடம் அவரை ஆற்றுப்படுத்தினேன். அவருக்குச் சில படங்களை வரையும் வாய்ப்பைச் சுகுமாரன் அளித்தார். அவர் சென்னையில் காலூன்ற அது போதுமானதாக இல்லை.

அந்த நேரத்தில் சன் டிவி குழுமத்தின் மலையாளத் தொலைக்காட்சியான சூர்யா டிவியின் செய்தி ஆசிரியராக, சுகுமாரன் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார்.

ஓவியர் சத்யதேவ் 'இசைமுகம்' பகுதிக்காக வரைந்த படங்களில் ஒன்று

என்பறிந்து அதற்காக அவரைப் போய்ப் பார்க்குமாறு சத்யாவிடம் சொன்னேன். அவரை சூரியா டிவி செய்திப்பிரிவில் உதவி ஆசிரியர்களில் ஒருவராக சுகுமாரன் சேர்த்துக்கொண்டார். சில மாதங்களுக்குப் பின், நான் சன் டிவியில் செய்தி ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகையில் அதே அலுவலகத்தில் மலையாளப் பிரிவில் பணியில் இருந்த சுகுமாரனையும் சத்யாவையும் சந்தித்து மகிழ்ந்ததுண்டு. உலகம் உருண்டையானது என்பது இவ்வகையிலும் நிரூபணமாயிற்று.

அப்போது என்னால் சன் டிவிக்கு அழைத்துச்செல்லப்பட்டு என்னுடனேயே ஒன்றாக வெளியேறிய ஸ்ரீகுமாரும் நானும், ஆளுக்கொரு ஊடகம் நோக்கிப் போய்விட்ட நிலையில் ஸ்ரீகுமாரின் திருமணத்தில் கலந்துகொள்ள திருவனந்தபுரம் போனபோது எங்கள் இருவரின் அன்பிற்குரிய சத்யாவை அங்குச் சந்தித்தேன். அப்போது அவர் சூரியா டிவியின் செய்திப் பிரிவில் முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்தார். விடைபெறுகையில் வாஞ்சையுடன் தொடர்வண்டிநிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பிவைத்தார்.

அதன்பின்னர் சென்னைக்கு வந்த தருணங்களில் ஓரிரு முறை என்னைக் காண வந்துசென்றார். அதன் பின் சுகுமாரன் பொறுப்பாசிரியராக இருக்கும் 'காலச்சுவடு' இதழில் சத்யாவைப் பற்றி சுகுமாரனின் வரிகளில் இப்போது வாசிக்க நேர்ந்தபோது சத்யாவை மீண்டும் கண்டதாய் உணர்ந்தேன்.

எழுத்தாளர் பாவண்ணன் " நினைவுகளை எழுதிப்பார்ப்பது என்பது எனக்கு எப்போதுமே பிடித்தமான செயல். அது கடந்துபோன பழைய கணங்களை மீண்டும் ஒருமுறை கணவுக்காட்சியென நிகழ்த்திக்காட்டும் வாய்ப்பை வழங்குகிறது" என்று அண்மையில் தனது வலைப்பதிவில் குறிப்பிட்டிருந்தது இந்தத் தருணத்தில் என் நினைவில் எழுகிறது.

கட்டுரையாளர்: பத்தியாளர்; மூத்த பத்திரிகையாளர்

சா'தீ'

“ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன்னால இப்படித்தா கலவரம் நடந்துச்சி... தண்டவாளத்துக்கு மேப்பக்கம் நம்ம ஆளுக, கீழ்பக்கம் அவங்க ஆளுக நின்னு வெட்டு குத்துன்னு ரெண்டு மூனு உயிர் போச்சு. இப்போ, நல்லவேள அந்தமாதிரி எந்த உயிரும் போகல. கடவுள் இதுவரைக்குங்காப்பத்தியிருக்காரு.” அம்மா இந்த விஷயத்தைக் கேட்டதும் இதையே திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பொழுதும் அதே தண்டவாளம் - வடக்கே ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் தொடங்கி, முனிசிபல் ஆபீஸ் கடந்து, தருவை மைதானத்தை ஒட்டி வளைந்து, புல்தோட்டம் வழியாக தெற்கே உப்பளங்களில் போய் முடிந்து - ஊரை இரண்டாகப் பிரித்தபடிதான் கிடக்கிறது.

ஆனால், இப்பொழுது முன்போலில்லை. ஊர் எவ்வளவோ வளர்ச்சியடைந்து விட்டது. எனவே, எல்லா ஜாதி ஆட்களும் ஊரின் எல்லா பகுதிகளிலும் பரவலாக குடியிருக்க ஆரம்பத்திருந்தார்கள். இருந்தாலும், தண்டவாளத்தின் கிழக்குப்பக்கத்தில் வசித்த அந்த மனிதர்கள் இன்னும் அதிகத் திரட்சியுடன் அங்கேயே அதிகமாகக் குடியிருந்தார்கள்.

மேற்குப் பகுதி மனிதர்கள் பொதுவாக பெரும்பாலும், விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில குடும்பங்கள் தவிர, தண்டவாளத்தின் மேற்குப் பகுதியே குடியிருந்தார்கள். ஊரின் வியாபாரம் மற்றும் தொழில்கள் பெரும் சதவீதம் அவர்கள் கைவசமேயிருந்தன.

பழைய துறைமுகம், சுங்கத்துறை, வங்கிகள், இன்சூரன்ஸ், பெரிய போஸ்ட் ஆபீஸ், இன்னும் பல வர்த்தகம் சம்பந்தப்பட்ட ஆபீஸ்கள் இருக்கிற கடற்கரைச் சாலையில் தொடங்கி நேர்கோடாக மேற்கே நீண்டு செல்கிற அந்த ஊரின் இரு பிரதான சாலைகளின் கிழக்குப் பகுதியில்தான் - தண்டவாளத்தின் கிழக்காகத்தான் - மேற்படியாரின்

கடைகள் மற்றும் அலுவலகங்கள் குவிந்திருந்தன.

அதனால், அவைகளெல்லாம் அடித்து நொறுக்கப்படுவதற்கும், சூரையாடப்படுவதற்கும், தீக்கிரையாக்கப்படுவதற்கும் வாய்ப்பாகிப் போய் விட்டது.....

திடீரென்று நேற்றுக் காலையில் பற்றிக் கொண்ட இந்த ஜாதிக் கலவர நெருப்பு இன்னும் அணைந்தபாடில்லை...

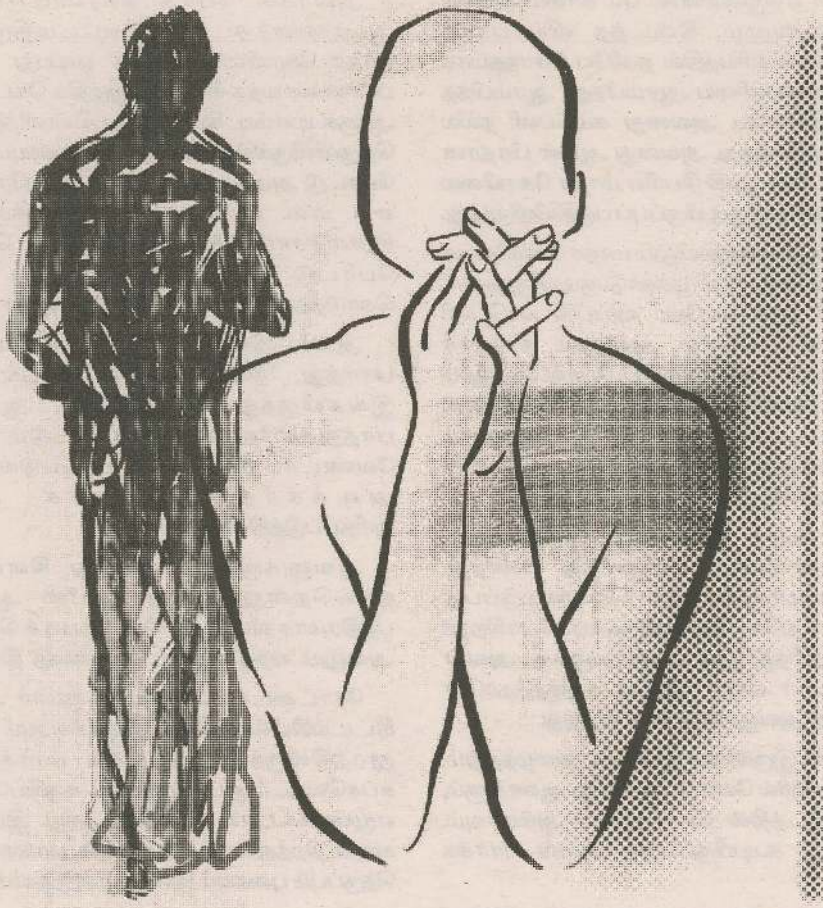
காலை ஒன்பது மணியிருக்கும். அவனுக்கு ஆபீஸிலிருந்து போன் வந்தது.

“நீங்க ஆபீஸ் பக்கம் இப்ப வரவேண்டாம். ஒரே ரகனையா இருக்கு. இந்த பெர்ணான்டெஸ் மக்கள் விக்கோரியா ரோடல இருக்கிற நாடார் ஷிப்பிங் கம்பெனிகயெல்லாத்தையும் அடிச்சி நொறுகிட்டு வர்ராங்க...ஆபீஸுக்குள்ள புகுந்து மேஜ நாற்காலி கண்ணாடியையெல்லாம் ஒடைச்சது காணாதுன்னு கம்ப்யூட்டரையெல்லாம் தெருவில் போட்டு ஒடச்சி தீ வைச்சிட்டு இருக்காங்களாம்..” பயத்திலும் அதிர்ச்சியிலும் பபடவென்று வினோத் அவனிடம் போனில் பேசினான்.

“சாரா ஏஜென்சிக்கும், அப்பெல்லோ ஷிப்பிங்கிக்கும் தான் ரொம்ப சேதமாம். அவங்கள் குறிவச்சித் தாக்கிற மாதிரியிருக்குங்கிறாங்க..”

இந்த இரண்டு கம்பெனிகளும், பலகாலம் பரதவர் கை ஒங்கியிருந்த ஷிப்பிங் ஏஜென்ஸி, ஸ்டூவ்டோரிங், கஸ்டம்ஸ் கிளியரிங் அண்டு பார்வோட்டிங் ஆகிய தொழில்களில் சம்பகாலத்தில் ஈடுபட்டு, ஆரம்பித்த சொற்ப வருடங்களிலேயே அதிவேகமாக வளர்ச்சியடைந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. அவர்களது அசுர வளர்ச்சி இந்தத் தொழில்களில் ஏற்கனவே இருக்கின்றவர்களின், குறிப்பாக பரதவ முதலாளிகளின், கண்டூறுத்தலுக்கும், பொறாமைக்கும், எரிச்சலுக்கும் காரணமாக அமைந்திருந்தது.

“கிரேட் காட்டன் ரோடல இருக்கிற நெறைய கடைகளை வேற அடிச்சி நொறுக்கிட்டு வர்ராங்களாம்..”

வினோத், தொடர்ந்து பதட்டத்துடன் போனில் பேசினான்.

அவனுக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை." நா கொஞ்ச நேரத்தில் புறப்பட்டு வர்ரேன். நீங்க வெயிட் பண்ணுங்க... லேடஸ் ஸ்டர்ஃப்ப வேண்ணா வீட்டுக்கு அனுப்பி வைச்சிருங்க.."

அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டான். போனில் அவன் பேசியதைக் கேட்டு ஏதோ பிரச்சனை என்று அம்மாவும் மனைவியும் ஊகித்திருக்க வேண்டும். என்னவென்று கேட்ட அம்மாவிடம் "ஒண்ணுமில்ல.. ஆபீஸுக்கு போய்ட்டு வந்திர்ரேன்.." விஷயத்தைச் சொன்னால் அவர்கள் அவனை வெளியே விடப்போவதில்லை என்று அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

கார் வேண்டாமென்று தோன்ற, பைக்கை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான். ஜார்ஜ் ரோடு வரை கலவரத்திற்கான எந்த சலசலப்போ, அறிகுறியோ தென்படவில்லை. எல்லாம் இயல்பு நிலையில் இருப்பதாகப் பட்டது. கலவரம் பற்றிய செய்தி இன்னும் இந்தப் பகுதியில் கசிந்து பரவவில்லை போல் தோன்றியது.

நுழைந்ததும் தான் கலவரத்திற்கான அறிகுறிகள் தென்படலாயின.

ரோடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. மனித நடமாட்டமும் வாகனப் போக்குவரத்தும் அறவே இல்லாதிருந்தது. தருவை மைதானத்தின் தெற்கு வாசலருகில் நடுரோட்டில் ஊதா கலர் ஜீப்பொன்று தலைகீழாகப் புரட்டப்பட்டு பாதி எரிந்த நிலையில் லேசான தீயோடு புகைந்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. ரோட்டின் ஓரமாகப் பைக்கை ஒடித்து நின்று பார்த்த போது அது சப்கலெக்டர் ஜீப்பென்று தெரிந்தது.

பைக்கை நகர்த்த ஆரம்பித்த நேரத்தில், சிறிது தூரத்தில், லயன்ஸ் டவுனிலிருந்து வருகிற ரோட்டிலிருந்து ஒரு ஐம்பது அறுபது பேர் கையில் கம்பு, அரிவாளுடன் கூச்சலிட்டபடி அவன் வந்து கொண்டிருந்த ரோட்டைக் கடந்து வடக்காக தருவை மைதான பிரதான வாசலிருக்கிற ரோட்டில் பிரவேசித்துக் கொண்டிருப்பதை அவன் பார்க்க நேர்ந்தது.

மனதில் லேசான பயம் படர ஆரம்பித்தது. தொடர்ந்து போகவா வேண்டாமா என்று சிறு தயக்கம். அந்த கும்பல் சிறு தொலைவு கடந்து செல்லக்

தருவை மைதானமிருக்கிற நுதூர்விகிட்டுலாஹம் அந்திருந்து அவன் ஆபீஸ் நோக்கி விரைந்தான்.

noolaham.org | aavanaham.org

அவன் சாரா ஏஜென்ஸியில் பல காலம் வேலை பார்த்த அனுபவமும், கிடைத்த வியாபாரத் தொடர்பும் தந்த தைரியத்தில் தனியே சொந்தமாக ஒரு ஷிப்பிங் கம்பெனியை ஆரம்பித்து, ஆரம்பித்த முதல் வருடத்திலேயே அவனது கம்பெனி நல்ல வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. அவனது ஆபீஸ் பிரதான வீதியிலிருந்து உள்ளடங்கி பெரிய மாதா கோயிலை ஒட்டிய தெருவில் இருந்த குடியிருப்புப் பகுதியிலிருந்தது.

அந்தக் குடியிருப்பு பகுதியிலும் மாதா கோயிலைச் சுற்றிலும் பரதவரே நூறு விழுக்காடு குடியிருந்தனர். சாரா ஏஜென்ஸி, அப்பெல்லோ ஷிப்பிங் கம்பெனி முதலாளிகளைப் போல் அவனும் நாடார் பிராட்டஸ்டண்டு. அவர்களைப் போல் அவனும் தொழிலில் வேகமாக வளர்ந்து கொண்டு வருபவனாகும்... அதனால், தனது ஆபீஸும் நிச்சயமாக அடித்து நொறுக்கப் படலாமென்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

அவன் பிறப்பால் நாடாராய் இருந்தாலும், பரதவப் பெண்ணையே காதலித்து மணந்து, இத்தனை காலமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது அவர்களுக்கு எங்கே தெரிந்திருக்கப் போகிறது! அப்படியே தெரிந்தாலும், அவர்களுக்கு அவன் பிறப்பால் நாடார் என்ற பிம்பம் உறுத்தத்தானே செய்யும் என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

அவன் ஆபீஸ் இருக்கிற சிறு சந்தில் நுழைந்ததும், ஆபீஸ் முன் ஆபீஸில் வேலை பார்க்கிற ஆண்களும், அந்த ஆபீஸ் இடத்தின் சொந்தக்கார அம்மாவும், சில பெண்களும் கூடியிருப்பதை அவன் பார்க்க நேர்ந்தது.

அவன் பைக்கை நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் போட எத்தனிக்கையில் வினோத் பதட்டத்துடன் அருகில் வந்து, "குமார் சார் வீட்டை தாக்கிட்டு அவங்க ஆபீஸ், அவுரிக்கிட்டங்கி எல்லாத்தையும் தீவைச்சிக் கொளுத்திட்டாங்களாம்.."

"ஓ...க்காட்..." அவனை அறியாமேலேயே அவன் இந்த வார்த்தைகளை உரக்க உச்சரித்தான்.

குமார் அவனுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர். சொல்லப் போனால், இந்த ஊர் பிஸினஸ் வட்டாரத்தில் அவனுக்கிருந்த ஒரே நண்பர் குமார்தான். பல தலைமுறைகளாகப் பிஸினஸில் ஈடுபட்டிருக்கும் செல்வாக்கும், மதிப்புமிக்க டிஎம்டி குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர். அவருடைய குடும்பமும், அவரது பெரியப்பா சித்தப்பா குடும்பங்களும், மொத்தமும் பரதவர் வசிக்கிற லயனஸ் டவுனிலே குடியிருந்தார்கள். அவர்களது ஆபீஸ் மற்றும் ஏற்றுமதி செய்கிற அவுரி இலைக் கிட்டங்கிகளும் அந்த பகுதியிலேயே இருந்தன. அவர்களது வீட்டிலும் கிட்டங்கிகளிலும் அந்த பரதவ மக்களே வேலையிலிருந்தார்கள். அவர்கள் வீட்டிலிருந்துதான் அந்தப் பகுதி ஏழை எளிய ஜனங்கள் தினமும் குடிதண்ணீர் பிடித்துச் செல்வார்கள் என்று ஒருதடவை அவர் பேச்சுவாக்கில் சொன்னதைக் கேட்டிருக்கிறான்.

குமார் வீடும் கிட்டங்கியும் தாக்கப்பட்டதைப் பார்த்தால் விஷயம் கைமீறிக் கொண்டு போவதாகப் பட்டது, அவனுக்கு...

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிற போது அவர்களைக் கடந்து ஒரு கூட்டம் திழுதிழுவென்று மாதா கோயிலை நோக்கி ஓடியது. கூட்டத்திற்கு பின்னால் வந்த சிலரை நிறுத்திக் கேட்டதற்கு, "நம்ம ஆளுக டிஎம்டி கிட்டங்கிய கொளித்திட்டு அடுத்த தெருவில் இருக்கிற சேட்டு ஆபீஸையும் வீட்டையும் போட்டு அடிக்காங்களாம். நம்ப டிரோஸ் அய்யாவ எம். எல். ஏ எலக்சன்ஸ் தோக்கடிச்ச அந்த சின்னச்சாமிப்பய ஜெயிச்சதுக்கு பெரிசா மால் போட்டு சேட்டு அவம் வீட்ல வரவேற்புக் கொடுத்தாரில்ல.. அந்தமயித்துக்குதா இந்த அடி..."

அங்கே நின்ற பெண்களெல்லாம் அவனைப் பார்த்து, "நீங்க ஏ இங்க வந்தீங்க. சீக்கிரமா இங்கயிருந்து போயிருங்க. ஆபீஸ் நாங்க பாத்துக்கிறோம்... நீங்க மட்டும் இங்க நிக்க வேண்டா.. சீக்கிரமாக புறப்படுங்க.." விரட்டி அடிக்காத குறையாக அவனைத் துரிதப்படுத்தினார்கள்.

அவனுக்கும் அங்கிருந்து கிளம்புவதுதான் நல்லதென்று பட்டது. ஆபீஸ் ஆட்களையும் பத்திரமாக வீட்டிற்கு போகும்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவனும் வந்த வழியே பைக்கைத் திருப்பினான்.

ரோட்டைக் கடக்கையில் குமார் ஆபீஸ் மற்றும் கிட்டங்கியில் எறிகிற நெருப்பையும் புகையையும் தாரத்திலிருந்தே அவனால் பார்க்க முடிந்தது. சப் கலெக்டர் ஜீப் முழுவதும் கருகிப்போய் வெறும் எழும்புக்கூடாய் கருகிக்கிடந்தது. இரண்டு மூன்று ஊதா நிறத்துண்டு தகடுகளின் ஓரங்களில் லேசான நெருப்பும் புகையும் இன்னும் கசிந்தவண்ணமிருந்தன.

வீடு வருகிறவரை கண்ணில் ஒரு போலீஸ்கூட தென்படவில்லை என்பது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஊரின் ஒரு பகுதியே கலவரபூமியாக மாறிக்கொண்டிருக்கிற போது போலீஸ் எங்கே போனது?..

வீட்டிற்கு வந்து முதல் வேலையாக நண்பர் குமாருக்கு போன் செய்தான். முதல் ரிங்கிலேயே அவர் போனை எடுத்துப் பேசினார்.

"என்னாச்சி குமார்?.."

"ஒன்னும் புரியல... முப்பது வருசத்துக்கு மேலா இங்க இருக்கோம்.. தாய் பிள்ளைகள் மாதிரி அன்யோன்யமா இங்க உள்ளவங்க கிட்ட பழகிட்டிருக்கோம். ஏன் இப்படித் திடீர்ன்னு ... புரியல.."

"ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னால திடீர்ன்னு ஒரு கும்பல் வந்து கொச்சையா, அசிங்க அசிங்கமா திட்டிட்டு பூட்டியிருந்த வெளி கேட்ட கம்பாலயும் அருவாளாலேயும் அடிச்சி, கேட்டத் தொறந்து வீட்டுக்குள்ள வரப்பாத்தாங்க. சித்தப்பா பெரியப்பா வீட்டிலயும் இதே கதிதான். நல்லவேள எல்லார் வீட்டையும் வெளி கேட் பூட்டியிருந்திச்சு. எல்லாரும் வீட்டதான் இருந்தோம். பிரச்சன வந்ததும் வீட்டுக்குள்ள எல்லா கதவையும் பூட்டிக்கிட்டோம். இன்னம்கூட கொஞ்ச கூட்டம் வீட்டு முன்னால நின்னு கத்திக்கிட்டும் ஜன்னல் கண்ணாடிகள கல்ல வீட்டு எறிஞ்ச ஓடச்சிக் கிட்டும்தா இருங்காங்க.

வீடல் பொம்பளைக, கொழந்தைக எல்லா ஒரேயடியாகப் பயந்து நடுங்கிகிட்டு இருக்காங்க.. நல்லவேள இதுவரைக்கும் யாரும் உள்ள வரல. ஏதோ கடவுள் புண்ணியத்தில வீட்டுக்குள்ளே பத்திரமாத்தாயிருக்கோம். அப்புறமாத்தான் தெரிஞ்சுது இங்க நின்ன ஒரு பகுதி கூட்டம் கலஞ்சி போய் நம்ம ஆபீஸ் கிட்டங்கி எல்லாத்தையும் அடிச்சி தீவச்சிட்டாங்கன்னு..”

“போலீஸுக்கு போன் பண்ணியூச்சா?”

“அதெல்லாம் பண்ணியாச்சி. தெரிஞ்ச எம்.எல்.ஏ., எம்.பிகளையெல்லாம் வச்சி கலெக்டர், எஸ். பி, சியெம் செல்லுன்னு எல்லாயிடத்திலும் முடிஞ்ச அளவுக்குப் பிரசர் கொடுத்தாச்சு. ஊர்ல இருக்கிற போலீஸெல்லாம் அரூப்புக்கோட்டைக்கு சியெம் வர்ரதால அங்க போயிட்டாங்களாம். இங்க இருக்கிற போலீஸால பாதுகாப்பு குடுக்க முடியாம தெணறிகிட்டிருக்காங்கலாம். வீட்டுக்குள்ளையே இருங்க. நாங்க வந்து பாதுகாப்பா எங்க வேனிலேயே உங்க கூட்டிட்டுப் போய நீங்க சொல்லுற பாதுகாப்பான எடத்தில விட்டுறோம். அதுவரைக்கு கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்கன்னு ஒரேமாதிரி திரும்ப திரும்ப போன் பண்ணும் போதெல்லாம் சொல்றாங்க. எப்போ வரப்போராங்களோ.. அதுவரைக்கும் இங்க என்ன நடக்கப் போகுதோ.. தெரியல..” குமாரின் ஆதங்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

மனதிற்கு ரொம்ப கஷ்டமாக இருந்தது. குமாரும், அவர் குடும்பத்தாரும் எவ்வளவு நல்ல மனிதர்கள்? அவர்களை தாக்குவதற்கான காரணம்?... புரியவில்லை...

அம்மாவிடமும் மனைவியிடமும் நடந்ததைப் பற்றி சுருக்கமாகச் சொன்னான். இருவரும் சிறிது நேரம் பயத்திலும் நடுக்கத்திலும் உறைந்து போனதாகப்பட்டது.

“குமாரண்ணன் வீட்டிலிருந்து எல்லோரும் பத்திரமாக வெளியே வரணுமே.. நல்ல மனுஷங்களாச்சே.. அடக்கடவுளே.. அவங்களுக்கு ஏன் இந்த சோதனை..” மனைவி பரிதவித்துப் புலம்ப ஆரம்பித்தாள்.

திடீரென்று அம்மாவும் மனைவியும் ஏக காலத்தில் “ நம்ப ஆபீஸையும் அடிச்சி நொறுக்கிறவாங்களா?”, என்று கேட்டார்கள்.

இதுவரையிலும் அவன் மனதின் ஒரு ஓரத்தில் பதுங்கியிருந்த அந்த பய உணர்வு மெல்ல மேல் எழுந்து வந்தது. ஆபீஸை அடித்து நொறுக்கி சேதப்படுத்திவிட்டால்? இப்பொழுதான் பிளிளவில் முன்னேறி வருகிற தன்னால் அந்தச் சேதங்களையெல்லாம் தாக்குப் பிடிக்க இயலுமா? தனது ஆபீஸ் உள்ளடங்கி குடியிருப்புப் பகுதியில் இருப்பதால் ஒருவேளை தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்ற தெளிவான நம்பிக்கையும் அதே சமயம் அவனுள்ளே துளிர்ந்தது. கூடவே, வீட்டுக்கார அம்மான் “நீங்க போங்க. ஆபீஸ் நாங்க பத்திரமா பாத்துக்கிடுரோம்” என்று சொல்லியது ரூபகம் வந்தது. அந்த வார்த்தைகள் தந்த தெம்பினால் மனதிலிருந்த பய உணர்வு அப்போதைக்கு லேசாகத் தணிய ஆரம்பித்தது.

கொஞ்ச காலமாகவே இந்த பரதவ மக்களிடம் ஒருவித கொந்தளிப்பான சூழ்நிலை நிலவிக்கொண்டு வருவதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

காலம் காலமாக பழைய துறைமுகம் வழியாக நடந்து கொண்டிருந்த லைட்ரேஜ் ஆப்பரேஷன் - தூரத்தில் கடலில் நங்கூரமிட்டிருக்கிற கப்பல்களிலிருந்து சரக்குகளை சின்ன பாய்மரத் தோணிகளில் ஏற்றி கப்பல்களைக் கட்டுகிற தளத்திற்கு கொண்டு வருகிற வேலை - புதுத்துறைமுகத்தில் கப்பல்களைக் கட்டுகிற தளங்களின் கடல் ஆழம் அதிகரித்ததால் முற்றிலுமாக முடங்கிப் போனது. அதனால், அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த தோணிச் சொந்தக்காரர்கள், வேலையில் இருந்த தொழிலாளர்கள் என்று நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்கள் திடீரென்று பிழைப்பிற்கு வழியற்றப் போயின.

அடுத்த அடியாக, தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் சரக்குகளை கடலில் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சுமந்து சென்று கொண்டிருந்த தோணிகள், கடலில் புலிகளின் நடமாட்டம் அதிகரித்துப் போன காரணத்தால், பாதுகாப்பு கருதி, இலங்கை அரசால் அவை கொழும்பு துறைமுகத்திற்கு வரக்கூடாதென்று தடைவிதிக்கப்பட்டது. அதனால், நாற்பது ஐம்பது தோணி உரிமையாளர்கள் பெரும்பாதிப்புக்குள்ளாக நேரந்தது. வேலையிலிருந்த பல நூறு தொழிலாளர் குடும்பங்களும் வாழ்வாதாரமற்று நடுத்தெருவுக்கு வரவேண்டியதாகிவிட்டது.

இதற்கெல்லாம் மேலாக, இந்தத் தோணிகளுக்கு மாற்றாக பிராட்டஸ்டன்ட் நாடார் பிரிவைச் சார்ந்த சாரா ஏஜென்ஸி போன்றவர்கள் பெரிய பெரிய கப்பல்களை புதிய துறைமுகத்திலிருந்து கொழும்புவுக்கு இயக்க ஆரம்பித்து தோணிகள் சுமந்த சரக்குகளையெல்லாம் வாரி அள்ளிக் கொண்டு போய் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இலங்கை அரசாங்கம் விதித்த இடைக்கால தடை, நிலமை சீரானதும் விலக்கப்பட்டு தாங்கள் முன்போல தொழிலில் ஈடுபடலாமென்ற அவர்களது நம்பிக்கையில் ஒரேயடியாக மண்விழுந்து விட்டதே என்ற கோபம் வேறு அவர்களுக்கு.

இதுபோன்ற பல பொருளாதார இழப்புக்களையும் வாழ்வாதாரப் பிரச்சனைகளையும் சந்தித்த அவர்கள், இந்தமுறை எப்படியாவது தங்கள் ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் எம்.எல்.ஏ., ஆகவேண்டும் என்ற முனைப்பில், அவர்கள் ஜாதியில் அதிக வசதிபடைத்த, அரசியல் பாரம்பரியமிக்க, கௌரவமான குடும்பத்திலிருந்து வந்த டிரோஸை சுயேச்சை வேட்பாளராக நிறுத்தினார்கள்.

டிரோஸ் ரொம்ப கண்ணியமான மனிதர். ஜாதி மதம் கடந்து எல்லோராலும் மதிக்கப்படுபவர். அவனைப் போன்ற, ஏன் சாரா ஏஜென்ஸி, அப்பெல்லோ ஷிப்பிங் முதலாளிகள் உட்பட, எதிர் ஜாதியிலிருந்த பலரும் கூட டிரோஸ் போன்ற ஒருவர் ஜெயித்து வந்தால் இந்த ஊரின் வளர்ச்சிக்கு நல்லதென்ற அடிப்படையில் அவருக்கு

செய்தார்கள். துரதிரஷ்டவசமாக அவர் தோற்று முன்னால் எம்.எல்.ஏ சின்னச்சாமி மீண்டும் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்!

டி ரோஸ் தேர்தலில் தோற்றுப் போய்விட்டதான அறிவிப்பு வந்ததும், அவர் வீட்டு முன்பு கூடிருந்த ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் ஏமாற்றத்திலும், விரக்தியிலும் சின்னச்சாமியையும் அவரது ஜாதியையும் காது கேட்கக் கூடாத துர்ஷண வார்த்தைகளால் ஏசியபடி கட்டுக்கடங்காது பழைய துறைமுக ரோட்டில் ஆர்ப்பரித்தபடி வருகிற போகிற வாகனங்களையெல்லாம் சேதப்படுத்தியபடி போனதைப் பார்த்து ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறதோ என்று அவன் உள்ளூரப் பயந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அவனுக்கு அன்று பரதவ இளைஞர்கள் வெடிக்கத் தயாராகிற எரிமலையாய், ஏமாற்றத்திலும், விரக்தியிலும் கோபத்திலும் தீப்பிழம்புகளாய் உள்ளே தகித்துக் கொண்டிருப்பதாகப் பட்டது.

குமார் கூப்பிட்டார் என்பதற்காக தான் மகமை கூட்டத்திற்கு வந்திருக்கக் கூடாது என்று அவனுக்கு தோன்றிற்று. ஜாதி கூட்டத்திற்கு போகிற அவளவுக்கு தனக்கு என்னாயிற்று? ஜாதிய உணர்வு தனக்குள்ளும் மன ஆழத்தில் எங்கோ ஒளிந்து கிடக்கிறதோ ...

அந்த கல்யாண மண்டபம் கொள்ளாத அளவுக்கு ஒரே கூட்டம். பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் ஆட்கள் திரண்டு வந்திருந்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். கூட்டத்தில் கூச்சல், கூப்பாடு, வாக்குவாதம்... ஒரே களேபரம். யாரும் யாருடைய பேச்சையும் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை.

தலைவர் எஸ்கே பேசக் தொடங்கியதும் ...” நடந்தது நடந்து போச்சி ...இனிம நாம சமானத்துக்கான வழியைப் பாக்கணும். சீக்கிரமாகடைகள், ஆபீஸ்கள் திறக்க என்ன பண்ணணும்ன்னு யோசிக்கணும். இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்புறதுக்கான வழியைப் பத்தி நினைச்சிப் பாக்கணும்...” அவரைப் பேசவிடாது கூட்டத்தில் ஒரே கூச்சல். அவர் பேச்சைத் தொடரமுடியாது போயிற்று.

“தலைவரும் மத்தவனுவனும் என்ன மயிரு சமாதானத்தைப்பத்தி பேசுறானுவ...திருப்பி அடிக்கிறதவிட்டுட்டு...”

“திருப்பி அடிக்கலன்னா நம்மள தெம்மாடிண்ணு நினைச்சிருவானுவ.. விடக்கூடாது ...”

“மகமையையும் தலைவனுகளையும் நம்பி இனி புரயோஜனமில்ல... நாமளே பார்த்துக்கிட வேண்டியதுதான்...அவனுவ கட, வீடு, ஆபீஸ்ன்னு ஒண்ணுவிடாம அடிச்சி நொறுக்குவோம்...”

முடிவின்றி கூட்டம் முடிந்தது...

ஒருவிதமான இறுக்கமான, குழப்பமான சூழல் அங்கே நிலவியது. எந்தவிதக் கட்டுப்பாடுமின்றி கட்டுக்கடங்காத கோபத்திலும் அதிருப்தியிலும், ஆக்ரோஷமாகவும் கும்பல் கும்பலாக கூட்டத்திற்கு வந்தவர்கள் கலைந்து போக ஆரம்பித்தார்கள்.

கூட்டத்திலிருந்து திரும்பி வருகையில்

சமுத்திரக்கனி அண்ணாச்சியும் குமாரிடம் திரும்பத்திரும்ப அதையேதான் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்.

“இந்த ... பையல்வள சும்மா விடக்கூடாது. செவனென்னு இருந்த நம்பல உசிப்பிட்டானுவ. இப்படியேவிட்டா நம்மளப் பொட்டப்பயலுவன்னு நினைச்சிருவானுவ. நமக்கு மட்டுமே இரண்டு முனு கோடிக்கு நஷ்டம்.. மத்தவங்கயிதையும் சேர்த்தா இன்னும் பல கோடிக்கு மேல வரும் போல. சும்மா விடக்கூடாது. ஏறியடிக்கணும்... அவனுவப் பக்கம் இரண்டு முனு பேர் சாயஞ்சாக்கட ஒண்ணுமில்ல...”

சமுத்திரக்கனி அண்ணாச்சி குமார் குடும்பத்திற்கு ரொம்ப வேண்டியவர். எப்பவும் அவர்கள் கிட்டங்கியிலேயே கிடப்பார். அவரை எல்லா வேலைகளுக்கும், அடியாள் வேலை உட்பட, பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள். குமார் குடும்பத்தைத் தெரிந்தவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் அவரையும் தெரியும்.

நல்ல ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். காமராஜர் நிறமும் மீசையுமாக ஆறடி உயரத்தில் இருப்பார். வெள்ளை வேஷ்டி சட்டை. சதா வாயில் சுருட்டு புகைந்து கொண்டிருக்கும்.

குமாரச் சந்திக்கப் போகும் போதெல்லாம் பலமுறை அவர் குமாருடைய ஏசி கேபினில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறான். அந்த சூழலில் அவரது இருப்பு அங்கு ரொம்ப அந்நியமாக அவனுக்குப்படும். மேலும், குமாருக்கும் அவருக்குமிருந்த பரஸ்பர நெருக்கத்தை ஏனோ அவனால் புரிந்துகொள்ள இயலாதிருந்தது.

குமார் பெரியப்பா பையன் ரகு அவனைப் பார்த்தபடி “உங்க ஆபீஸ்க்கு எதுத்த மணல்தெருவில் இருக்கிற ஹிந்துஸ்தான் லிவர் ஸ்டாக்கிஸ்ட் ராஜசேகர் அண்ணன் குடோனிலிருந்த அவ்வளவு சோப்பு, நுத்பேஸ்ட், ஓஷேம்பு எல்லாதையும் ரோடல் போட்டு தீவச்சி எறிச்சதுங்கானாதின்னு திருடிட்டு வேற போயிட்டாங்கலாம்...” என்றான்.

“அந்த நாய்ப்பயலுவ கும்பல் ஒண்ணு போகிற போக்கில் பாத்திமாநகர் கிட்ட இருக்கிற டேவிட் அண்ணாச்சி சாராயக் கடையுமும் அடிச்சி நாசமாக்கியிருக்காங்க. அவரு எவ்வளவு பெரிய ரஷ்டி. சும்மாவுடுவாரா?...” இது சமுத்திரக்கனி அண்ணாச்சி.

தொடர்ந்து அவர் அவனைப் பார்த்து, “ஒங்க கம்பெனி மணல்தெரு கடையில்தான இருக்கு... இதுவரைக்கும் ஒன்னும் அடிபடலையா?...” என்று கேட்டார்.

அவனும் அதையேதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். இதுவரை மனதின் ஓரத்தில் சுருண்டு கிடந்த ஆபீஸ் பற்றிய பயம் மீண்டும் தலைதூக்கியது. மணல்தெருவின் உள்ளடங்கிய பகுதியிலிருந்த குடோனைத் தாக்கியவர்கள் அதிலிருந்து சற்று தொலைவிலிருந்த அவன் ஆபீஸை மட்டும் விட்டுவைக்கவா போகிறார்கள்?...

ஆனால், தாக்கப்பட்டிருந்தால் இதற்குள் தகவல்

வராமலா இருந்திருக்கும்?..

“நாங்க எப்படியும் ஆபீஸ் பத்திரமா பாத்துகிடுவோம்...” ஆபீஸ் இடத்து சொந்தக்கார அம்மாவின் அந்த ஒற்றை வாக்கியத்தில் அவனது மெலிதான நம்பிக்கை தொங்கியபடி உணசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டிற்கு வந்ததும் ஆபீஸ் இடத்துச் சொந்தக்கார அம்மா போன் பேசியதாக மனைவி சொன்னாள். பக்கத்து வீட்டிலிருந்து போன் செய்வதாக சொன்னார்கள். அவர்களும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களுமாகச் சேர்ந்து ஆபீஸ் போர்டைக் கழற்றி வைத்தும், டெலிபோன் ரிசீவரைத் தூக்கி வைத்தும், அங்கே ஆபீஸ் இருப்பது யார் கவனத்தையும் உறுத்தாதவாறு பார்த்துக் கொண்டார்களாம். பாதுகாப்பிற்காக அங்கங்கே போலீஸ் வேறு நிற்கிறார்களாம். ஒன்றும் பயமில்லை. தம்பியிடம் சொல்லவும் என்றார்களாம்.

ஆறுதலான செய்தி. மனது லேசாயிற்று. மதியச்சாப்பாட்டை மனமில்லாமல் சாப்பிட்டான். கூட்டத்திற்கு போய்விட்டு வந்ததில் ஏற்பட்ட உடற்களைப்பினாலும் மனச்சோர்வினாலும் சோபாவில் சாய்ந்தபடியே உறங்கிப் போனான்.

அம்மா, “தம்பி, தம்பி” என்று தட்டியெழுப்பியதும் அவன் பதறிப்போய் விழித்துக் கொண்டான்.

“தம்பி எழுந்திருப்பா. நம்ப ஆளுக பதிலுக்குப்பதில் திருப்பி அடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்களாம். கிழக்க இருக்கிற அவங்க ஆபீஸ் கடைகள் நாசமாக்கணும்னு ஆவேசத்தில நம்ப ஆட்கள் கத்திகம்பு, அருவானு கிழக்கு பக்கம் போனாங்களாம். நெறைய போலீஸ் அங்க குமிச்சிருக்காங்களாம். கிழக்க நம்ம ஆட்கள போகவிடாம அடிச்சி வெரடிட்டாங்களாம். அந்தக் கோவத்தில மேற்க அவங்க வீடு கடன்னு ஒன்னுவுடாம அடிச்சி நொறுக்கிட்டுவாராங்களாம்..”

“சண்முகபுரத்தில் ஆரம்பிச்சாங்களாம்.. அங்க குடியிருக்கிற அவங்க ஜாதி வீடுகளையெல்லாம் அடிச்சி நொறுக்கி, பைக் ஸ்கூட்டர் எல்லாத்தையும் தீவச்சிட்டாங்களாம்.. ஒரு பொம்பள உட்பட இரண்டு மூனு பேருக்கு லேசான அருவா வெட்டு காயமாம்...”

அம்மா மூச்சிரைக்க சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனுக்கு பகிரென்றது. வீடுகளையும் மனிதர்களையும் தாக்குவது ரொம்ப கொடுமான விஷயமாக அவனுக்குப் பட்டது. தாக்கப்பட்ட மனிதர்களுக்கு - குறிப்பாக பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் - அது எத்தனை கொடுமான அனுபவம்.. மனதை ரணமாக்கி உள்ளக்குள்ளே ஆறாத வடுவாக அவர்களுக்குள்ளேயே உறைந்துபோகிற அனுபவமாகவல்லவா அதிருக்கும்!

காமராஜர் கல்லூரிக்கு அருகிலிருந்த பகுதியில் குடியிருக்கிற அந்த ஜாதியைச் சார்ந்த சில பணக்கார வீடுகள் குறிவைத்துத் தாக்கப்பட்டனவாம். வீட்டிலிருந்த காரர்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டனவாம்.

அந்த ஜாதியில் வசதிபடைத்த பலர் சிதம்பரநகரிலும், அதற்கு அடுத்தபடியில் நல்ல

வேலைகளில் இருக்கிற பலர் பிரையண்ட்நகரிலும் இருப்பதால் அடுத்த தாக்குதல் அங்கேதான் இருக்குமென்று பேசப்பட்டது.

அவன் சிதம்பரநகரை ஓட்டியிருந்த பிரையண்ட்நகர் ஒன்றாவது தெருவில் குடியிருந்தான்.

அசோக் நகரிலிருந்து மனைவியின் சித்தப்பா பையன் ஸ்டீப்பனிடிமிருந்து அவளுக்கு போன் வந்தது.

சிதம்பரநகர் ஒன்று இரண்டு மூன்றாம் தெருக்களில் இருக்கிற அவர்கள் ஜாதி வசதிபடைத்த அத்தனைபேரின் வீடுகளும் தாக்கப்பட்டனவென்றும், பல காரர்கள் தீக்கிரையாகி எரிந்து கொண்டிருப்பதாகவும், எப்பொழுது என்ன நடக்கும் என்று பயமாகயிருப்பதால் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு அவசர அவசரமாக லயன்ஸ் டவுனுக்கு போவதாகவும் சொன்னானாம். ரோட்டில் போகிற வருகிறவர்களில் அவர்கள் ஜாதி ஆட்கள் மாதிரித் தெரிகிறவர்களையெல்லம் பிடித்து அடிக்கிறார்களாம். லயன்ஸ் டவுனுக்கு எப்படிப்போய் சேரப்போகிறோம் என்றும் தெரியவில்லை, பயமாகயிருக்கிறது என்றும் அங்கலாய்த்தானாம். நீங்களும்துக்கும் கேர்ஃபுல்லா இருங்கள் என்று வேறு எச்சரித்தானாம். மனைவி சொன்னதும் அவனுள் லேசான பய அரும்புகள் துளிர்க்க ஆரம்பித்தன.

மகமை கூட்டம் முடிந்து குமாரிடமிருந்து விடைபெற்று வருகிற போது, அவனிடம் தனியே வந்து, “ஒங்க ஆபீஸையெல்லாம் அடிக்க மாட்டாங்க. நீங்கதா பாதி அவங்க ஆளாச்சே... வீட்டில் எதுக்கும் ஜாக்கிரதையா இருங்க... நம்ம பயல்வ நெறைய பேருக்கு உங்களைப்பத்தி நல்லாத்தெரியும்...” என்று கண்ணைச்சிமிட்டி விஷமத்தனமாகச் சமுத்திரக்கனி அண்ணாச்சி சிரித்தது இப்பொழுது சட்டென்று நினைவிற்கு வந்தது.

அவர் சொன்னபோது அவனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது அவர் சொன்னதை நினைக்க நினைக்க, அழுக்க அழுக்க தண்ணீரின் அடியிலிருந்து திரும்பத்திரும்ப மேலே ஏறிவருகிற பந்தாய், பயவுணர்வு அவனது மனதில் புரண்டு எழுந்தபடியிருந்தது. அதனால், அவன் முகம் சட்டென்று வாடிற்று. அம்மாவுக்கு அது தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

“ஏம்பா... திடீர்ன்னு ஒருமாதிரி ஆயிட்ட...”

அம்மா கேட்டவுடன் அவன் முகம் இன்னும் கருத்து வாடிற்று.

சமுத்திரக்கனி அண்ணாச்சி சொன்னதைச் சொன்னான்.

அம்மா மனைவி முகங்களில் ஏக்காலத்தில் பயத்தின் ரேகை படர்ந்திற்று. சிறிது நேர இறுக்கமான மௌன இடைவெளிக்குப்பின் அம்மாதான் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

“நமக்கு ஒண்ணும் வராது தம்பி. பயப்படாதப்பா... கடவுள் நம்மக் காப்பாத்துவாரு...”

“முன்னால போய் கதையெல்லாம் நடைபெற்று, “முன்னால போய் கதையெல்லாம் நடைபெற்று, “முன்னால போய் கதையெல்லாம் நடைபெற்று...”

நல்லா பூட்டிட்டுவாம்மா” என்று மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள்.

அம்மா சொல்லியபடி பூட்டிவிட்டு வந்து, “கார்தெருவில் நிக்கேன்... என்ன செய்ய...” மனைவி தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

“வேற என்னபண்ண?... இந்த நேரத்தில் எங்கு கொண்டு உடமுடியும்?... வர்றதப் பர்த்துக்கிட வேண்டியதுதான்...” இயலாமையில் தோன்றிய எரிச்சல் அவன் குரலில் தொனித்தது.

பின்னர், ரோட்டைப் பார்த்திருக்கிற ஜன்னல்கள் அத்தனையையும் மூடிவிட்டுவரும்படி மனைவியிடம் அம்மா சொன்னார்கள். ஜன்னல்களை மூடிய பின்னர் மனைவி பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பெட்டும் கதவைச்சாத்தி வெளிப்புறமாக கொண்டியை இழுத்து மூடுவிட்டு வந்தாள். உள்ளே சத்தம்போட்டு குதூகலத்துடன் விளையாடுகிற குழந்தைகளின் குரல் சன்னமாக ஹாலுக்குள் கேட்டபடியிருந்தது.

“நமக்குக் கடவுள்தா தொண... நம்ப ஆபீஸ காப்பாத்தலியா? அதப்போல வீட்டையுங் காப்பாத்துவார்... கவலப்படவேண்டாம்...”

எங்களிடம் முழங்கால்படியிடும்படிச் சொல்லிவிட்டு, ஜெபம்பண்ண ஆரம்பித்தார்.

“கர்த்தாவே... எங்க ஆபீஸை இம்மட்டும் பத்திரமாக காத்துத்தந்தற்கு கோடானுகோடி நன்றி அய்யா. அநேக ஸ்தோத்திரம் சவாமி... இப்ப நாங்க இருக்கிற இக்கட்டான நெலம் உமக்குத் தெரியும் அய்யா... எங்களுக்கோ எங்க வீட்டுக்கோ பொருள்களுக்கோ எந்தவொரு சேதமும் வரக்கூடாது சவாமி. ஆபீஸைக்காத்ததுபோல காத்துத்தரவேண்டும் அய்யா... உமது செட்டையின்கீழ் எங்கள் அரவணைச்சி உமது சிறுகுளால் மூடி காத்தருளும்படி உம்மை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளோம் கர்த்தாவே... மேலும், இந்த பிரச்சனையில் எந்தவிதமான உயிர்சேதமும் ஏற்படாதபடி கட்டளையிட்டுக் காத்திடுங்க சவாமி...”

ஜெபத்திற்குப்பின் அங்கு நிலவிய ஒருவிதமான தர்மசங்கடமான அமைதியைக் குலைத்துப்போடுகிற வகையில், திடீரென வீட்டிற்கு முன்பாக ஒருசேரப் பல பைக்குகள் உறுமிக்கொண்டு தடதடக்கிற சத்தம் கேட்டது. ஒரே கூச்சலும், உய்யென்று தொடர்ந்த விசில் சத்தமும், சரியாய் புரிந்துகொள்ள இயலாத தூஷணவார்த்தைகளின் தெறிப்புமாக அவர்கள் காதில் வந்து விழுந்தவண்ணமிருந்தன.

வீட்டு முன்கேட்டின் மீது பெரிய பாரங்கல்லைத் தொப்பென்று போட்டு உடைக்கிற பெரும் சப்தமும், மளமளவென கற்கள் வீசப்பட்டு ஜன்னல்கண்ணாடிகள் சலசலவென நொறுங்கி விழுகிற ஓசையும், வீட்டின் பெரிய மரக்கதவின் மீது கண்ணாடிப் பாட்டில்கள் விழுந்து தெறித்துச் சிதறுகிறதையும் அவர்களால் கேட்க முடிந்தது. வெளியே நிற்கிற காரின் மீது தொப்பொப்பென்று மரக்கட்டைகளைக் கொண்டு தாக்குவதும், தாக்குதலில் கார் கண்ணாடிகள் உடைபடுகிற சப்தமும் கேட்டது.

இரண்டொருவர் வெளிகேட்டில் தாவி ஏறி வீட்டிற்குள் குதிக்கிற சப்தமும், அதைத் தொடர்ந்து பெரிய மரக்கதவை அரிவாளால் சொத்தென்று கொத்துவதும் காதில் விழுந்தது.

“ஏல கள்ளச்சாணாப்பயல... பறச்சியையா கெட்டியிருக்க...” என்பதைத் தொடர்ந்த காது கொடுத்துக் கேட்கக் கூசுகிற தூஷணவார்த்தைகளில் அவனையும் அவன் குடும்பத்தையும் ஏசிவிட்டு, மீண்டுமொரு முறை அருவாளால் கதவை மீண்டும் கொத்துவது கேட்டது.

சிறு அமைதியான இடைவெளிக்குப் பின்னர் பைக்குகள் மறுபடியும் உறுமிக்கொண்டு தடதடத்துப் போகிற சத்தம் கேட்டது.

தெருவில் ஆளரவமும் பேச்சு குரல்களும் கேட்க ஆரம்பித்தன.

சிலர் அவர்களது முன்கேட்டை வேகமாக தட்டியும் அசைத்துக் குலுக்கியும், “சார்...சார்... கதவைத்திறங்க... கார் தீப்புடுச்சி எறிஞ்சுகிட்டிருக்கு...” என்று பலர் உரக்கக் கூப்பிடுவது கேட்டது.

இதுவரை பயத்திலும் அதிர்ச்சியிலும் உறைந்து செயலற்று ஸ்தம்பித்திருந்த அவன் தன்னுணர்வு பெற்று அம்மாவையும் மனைவியையும் ஏறிட்டுப்பார்த்தான். வெளியே கூப்பிடுகிறவர்கள் தெருவிலிருக்கிற தெரிந்த மனிதர்களின் குரல்கள்தான் என்று தோன்றியது.

அந்தத் தைரியத்தில் லேசாகக் கதவைத் திறந்தான். கதவை ஓட்டிய சிட்அவுட்டில் சிதறிக் கிடந்த கண்ணாடித்துண்டுகளும் சில்லுகளும் தான் முதலில் அவன் கண்ணில்பட்டன. பெட்ரோல் பாட்டில்களை வீசியிருக்க வேண்டும். கதவின் மேல் நடுப்பகுதி தீயில் கருகி கருத்துப் போயிருந்தது. அதன் நெடுக அருவாளால் கொத்திய இடங்கள் வருடுவாய் மரத்தின் நிறம் தெரிய கோரமாக காட்சியளித்தன. பரவிக்கிடந்த கண்ணாடிச் சிதறல்களில் கால் வைக்கக் கூசியது. செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

வெளியே அவனது கார் தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. சிகப்பும் மஞ்சளும் அடர்த்தியான தீ ஜுவாலைகள் உயர்த்தெழுந்தபடியிருந்தன. தெரு ஜனங்கள் மண்ணைக் கொண்டும் தண்ணீராலும் தீயை அணைக்கப் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்...

அம்மா பிரார்த்தனையின் முதல் விண்ணப்பம் நிறைவேறாது போயிற்று.

அவன் வீடு கார் போன்று எத்தனையோ பேர்களின் வீடு, கார், பைக், ஸ்கூட்டர், ஆபீஸ், குடோன், கிட்டங்கி என்று எரித்துத் தீர்த்த ஜாதித்தியின் ஜுவாலைகள் அடங்கித்தணிய ஒருவாரத்திற்கு மேலாயிற்று.

நல்லவேளை, கடவுள் அம்மா பிரார்த்தனையின் இரண்டாவது விண்ணப்பத்திற்கு கருணையாக செவிசாய்த்தருளினார்...

தமிழ்ப்பயிர் காத்த இளங்குமரனார்

30.01.1930 - 25.07.2021

பாவேந்தர் பாரதிதாசனிடம் சென்று தம் நூலுக்கு அணிந்துரை தருமாறு கேட்டுள்ளார். இரா.இளங்குமரனார் “எங்கே... நீ எழுதிய பாட்டு ஒன்று சொல்” என்றாராம் பாவேந்தர். ‘களிற்றாளை சுட்டங்கள்’ எனத் தொடங்கும் தம் பாடலைப் பாடிக் காண்பித்துள்ளார் இளங்குமரனார். “உன் பாடல் ‘களவழிநாற்புது’ போலவே இருக்கிறதே” என வியந்த பாவேந்தர் அறிவுரை ஒன்றையும் சொன்னாராம்:

“உனக்கொன்று சொல்வேன். இனி எவரிடமும் போய் அணிந்துரையோ முன்னுரையோ கேட்காதே! வேட்டி கட்டத் தெரிஞ்சவனுக்கு கோவணம் கட்டுவது எப்படின்னு யாரும் சொல்லித் தரத் தேவையில்லை”

பாவேந்தர் அறிவுறுத்தியபடி, தம்நூல் எதற்கும் பிறரிடம் அணிந்துரை வாங்காமலே ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார் இளங்குமரனார். ‘இலக்கண வரலாறு’ நூலுக்கு மட்டும் பதிப்பாளர் விருப்பத்தால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் மு.வை.அரவிந்தன் அவர்களின் அரிய முன்னுரை.

இ ராமு இவரின் தந்தை. இ டை வி டா ம ல் அ வ ர் படித்துக்கொண்டே இருப்பாராம். அதனால் ஊர் மக்கள் வைத்த பெயர் படிக்கராமு. தாயார் பெயர் வாழுவந்தாள். தாயை நினைவூட்டுவதாய் அ மை ந்த ஊ ரின் பெ ய ர் வாழுவந்தாள்புரம்.

பெற்றோருக்கு இவர் எட்டாவது குழந்தை. எட்டாவது குழந்தைக்கு அந்த நாளில் ‘கிருஷ்ணன்’ எனப் பெயர் வைப்பது வழக்கம். கிருஷ்ணன் என்ற பெயரை ‘இளங்குமரன்’ என இவர் மாற்றிக்கொள்ளக் காரணமாய் இருந்தது மறைமலையடிகளார், தேவநேயப் பாவாணர் வழியாகப் பெற்ற தனித்தமிழ் உணர்ச்சி.

தொடங்கிய தென்னவோ தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியராகத்தான்! ஓய்வு பெற்றதோ மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக ஆய்வு அறிஞராக! ஆசிரியப் பணியைத் தொடங்கியபோது

இவருக்குப் பதினாறு வயது. அதே வயதில் இவருக்குத் திருமணமும் ஆகிவிட்டது. வாழ்க்கைத் துணைவியாக வந்தவர் செல்வம் அம்மையார்.

ஆசிரிய வாழ்வையும் இல்லற வாழ்வையும் அடிமை இந்தியாவிலேயே தொடங்கிவிட்டார். தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியப் பணியைத் தாம் பிறந்த ஊரிலேயே 8.4.1946இல் தொடங்கினார். புலவர் பட்டம் பெற்ற பின் தமிழாசிரியப் பணியை 1951இல் கரிவலம் வந்த நல்லூரிலும் தளவாய் புரத்திலும் தொடர்ந்தார். நீண்ட காலம் பணியாற்றியது மதுரை மு.மு.மேல்நிலைப்பள்ளியில்.

தொடர்ந்து 43 ஆண்டுகள் ஆசிரியப் பணியாற்றும் வாய்ப்பை இளங்குமரனார் பெற்றதுபோல், இனியொருவர் பெறுவது அறிது. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக ஆய்வு அறிஞராகப் பணியாற்றியபோது 'தொல்காப்பியக் கலைச்சொற்களஞ்சியம்'. நான்காண்டுகால உழைப்பில் இவர் உருவாக்கியது.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள் இரண்டையும் தமிழுக்கு வாய்த்த இரு கண்கள் எனப் போற்றுவது இளங்குமரனார் வழக்கம். இருநூல்களையும் பல கோணங்களில் பார்த்து இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள நூல்களே எண்ணிக்கையில் மிகுதி.

பாவாணர், இலக்குவனார், பெருஞ்சித்திரனார் முதலிய மதிப்பிற்குரிய பலர் திருக்குறளுக்கு உரை வரைந்திருந்தாலும் இவர் மனம் அவற்றில் நிறைவடையவில்லை. "தந்தை பெரியார் எவைஎவை திருக்குறளில் பொருந்தாதன உள்ளன என்றாரோ, அவையெல்லாம் உரை கண்டவரால் நேர்ந்தவை. வள்ளுவத்தில் பொருந்தாதது எதுவும் இல்லை. நாம் திருக்குறள் முழுமைக்கும் உரை எழுதிவிட்டால் பெரியார் எண்ணத்தை நிறைவேற்றியதாகும்."

(இளங்குமரனார் தன்வரலாறு, ஒரு புல், ப.28)

இந்த நோக்கோடு இளங்குமரனார் உருவாக்கியதே திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை. ஈரோட்டில் இந்நூல் ஒருமாதகால வினாவினக்க நிகழ்ச்சியோடு அரங்கேறியது. உரையாசிரியர்களில் சொல்லாய்வு நுட்பங்களில் தேர்ந்தவர் இவர்.

திருவையாறு அரசர் கல்லூரியில் நான் பயின்ற 1971ஆம் ஆண்டு, இளங்குமரனார் நூல் தற்செயலாக அறிமுகமாகியது. கல்லூரி நூலகத்தில் எடுத்துப் படித்த 'உரையாசிரியர் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம்' தந்த ஈர்ப்புஇவரின் ஒவ்வொரு நூலையும் தேடிப் படிக்க வைத்தது.

நூலோடு நேர்ந்த பழக்கம், இவரோடு இணைந்து பல ஊர்களுக்கும் செல்லும் பொழிவு வாய்ப்பாக வளர்ந்தது. எந்த ஊரில் எந்த நேரம் எந்த நேரம்

பேசினாலும் அதனை உடனே நூலாக விரித்தெழுதும் வழக்கமுடையவர் இளங்குமரனார்.

"இவ்வளவு செய்திகளைத் திரட்டி வந்து பேசும் நீங்கள் உடனே இவற்றை நூலாக எழுதுங்கள்" என்று ஒவ்வொரு முறையும் இளங்குமரனார் இந்த அறிவுரையைத் தவறாமல் எனக்கு கூறுவார். மிக அரிதாகத்தான் அதனை என்னால் பின்பற்ற முடிந்தது.

'திரு.வி.க. இப்படித்தான் செய்வார்' எனத் தம் எழுதுமுறை முன்னோடியாக அவரைக் காட்டுவார். பேசிய உடனேயே குடிஅரசு, விடுதலை ஏடுகளுக்கு எழுதி அனுப்பும் பெரியார் வழக்கத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்.

திருவள்ளுவர், மறைமலையடிகள், திரு.வி.க., தேவநேயப் பாவாணர் நால்வரும் தந்த நூல் வெளிச்சத்தில் நடப்பதாகப் பெருமிதம் கொள்பவர் புலவர் இளங்குமரனார்.

தமக்குப் பெயர் தந்தவராக மறைமலை அடிகளாரையும் நெஞ்சம் தந்தவராகத் திரு. வி.க.வையும் தோள் தந்தோராகப் பாவாணர் இலக்குவனாரையும் துணிச்சல் தந்தவராகப் பாரதியார், பாவேந்தரையும் குறிப்பிடுவது இளங்குமரனார் வழக்கம். தம்மை வடிவமைத்த அடித்தளங்களை மறக்காத அந்த இயல்பே, இவரைப் பலரும் வழிகாட்டியாக நினைக்குமளவிற்கு உயர்த்தியது.

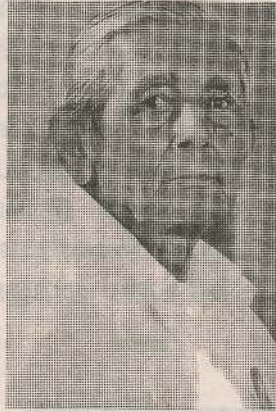
தனித்தமிழ்ச் சொல்லாய்வாளர், வரலாற்றாளர், உரையாசிரியர், படைப்பாளர், பாவலர், பதிப்பாசிரியர், பழம்நூல் மீட்பர் எனப் பல

முனைகளிலும் விரிந்த அறிவுப்பரப்பைக் காட்டுவன இவரின் நூல்கள்.

ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதிய இளங்குமரனார், அத்தனையும் கைப்பட எழுதியவை. மறைவதற்குச் சில நாள் முன்பு இவர் இறுதியாக எழுதிய எழுத்தும் மணிமணியாக உள்ளது. எழுத்து நடுக்கமும் நினைவுத் தடுமாற்றமும் வாராத பெரும்பேறு, 91 வயதிலும் இவருக்கு வாய்த்தது வியப்பு.

கருத்துப் பணியோடு நின்று விடாமல் தமிழகாக்கும் களப்பணி வீரராகவும் செயல்பட்டார். அறிஞர் சி.இலக்குவனார் உருவாக்கிய தமிழ்க் காப்புக் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளராகத் திகழ்ந்தார். பாவாணரின், 'உலகத் தமிழ்க் கழகம்' 'குறளாயம்' என இவர் பணியால் பயன்கொண்ட அமைப்புகள் பல.

தமிழ்ப் பயிற்று மொழியை வலியுறுத்திச் சென்னை வள்ளுவர் கோட்டத்தில் 25.4.1998இல்

நடந்த உயிர்துறக்கும் போராட்டத்திலும், 102 அறிஞர்க்குள் ஒருவராகத் தோள்தட்டி நின்றவர் இளங்குமரனார்.

தமிழர் வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும் தமிழை முன்னிறுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத் திருச்சிராப்பள்ளி காவிரியாற்றங்கரையில் 'திருவள்ளூர் தவச்சாலை' நிறுவினார். தமிழில் திருமணம், குடமுழுக்கு, என் வாழ்வியல் சடங்குகள் நடத்தவல்ல நூற்றுக்கணக்கானோரைப் பயிற்சி தந்து உருவாக்கினார்.

தமிழில் திருமணம் நடத்துவதை 21 வயதில் தொடங்கி, எழுபதாண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தார். நான்காயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட திருமணம் நடத்தி வைத்திருப்பதைப் பட்டியலிட்டு ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

இவரின் சொல்லாய்வுத் திறம் வியந்த தேவநேயப் பாவாணர், தமது 'செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் திட்டத்தின் சிறப்புத் தொகுப்பாளராக இணைத்துக் கொண்டார்.

தமிழுக்குக் கிடைத்த அரும்பொருள் வைப்பாகப் பாவாணர் வழங்கியுள்ளவை 58 நூல்கள்! புலமை வாய்ந்தோரே பாவாணர் நூலோடு உறவாட முடியும். பாவாணர் நூற்பரப்பு முழுமையிலும் பரவிக்கிடக்கும் வேர்ச்சொல்லாய்வு விளக்கங்களைத் திரட்டி, பாவாணர் நூல்களுக்கு நுழைவாயிலாக, 'தேவநேயம்' என 14 தொகுதிகளை வழங்கியுள்ளார் இளங்குமரனார். பாவாணர் வரலாற்றை எழுதியுள்ள இவர், பாவாணர் மடல்களைத் திரட்டி இரு தொகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்தில் மனம் தோய்ந்து மூழ்கி எழுந்த இளங்குமரனார் தொல்காப்பிய முழு நூற்பிழிவாக வழங்கியுள்ள அரிய நூல் 'தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்' தொல்காப்பியத்தில் புலமைபெற விரும்புவோர்க்கு இவர் வழங்கியுள்ள வழிகாட்டி நூல் 'தொல்காப்பியம் சொற்பொருட்களஞ்சியம்'

தமிழ்ச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பொருட்காரணம் உண்டு என்பார் தொல்காப்பியர். 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்பது நூற்பா. அதனை உறுதிப்படுத்தும் பெரு முயற்சியில் ஈடுபட்டு 'செந்தமிழ்ச் சொற்பொருட் களஞ்சியம்' எனும் பத்துத் தொகுதிகளை வழங்கியுள்ளார் இளங்குமரனார். 'அழகு' எனும் ஒரே ஒரு சொல்லுக்கு 67 பொருள் உண்டு என்று மெய்ப்பிக்கும் அழகே அழகு.

இவர் பணியைச் சென்னை தமிழ்மண் பதிப்பகம் வாயிலாக நிறைவேற்றியிருப்பவர் (அண்மையில் மறைந்த) கோ.இளவழகனார். இளங்குமரனார் எழுதியவை தமிழ்மண் பதிப்பகத்தால் உடனுக்குடன் நூலானதால் உணக்கம்பெற்ற இவர் தொடர்ச்சியாக எழுதிக் குவித்தார்.

'நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் படிப்பேன்' இப்படியொரு வாழ்க்கை முறையை இவர் அமைத்துக்கொண்டதால், எழுத்தாலும் படிப்பாலும் தமிழே இவரின் மூச்சானது. 'ஒரே ஒரு நூலை மட்டும் படித்து அறிஞராக முடியும்' என விளம்பலோடு

இளங்குமரனார் விரல் நீட்டும் நூல் 'புறத்திரட்டு'. புறத்திரட்டைப் படிக்கும் எவரும் அறிஞராவது உறுதி என்பார்.

அழிந்துபோன நூல்களாகக் கூறப்பட்ட காக்கை பாடினியம், களவியற்காரிகை முதலிய பலநூல்கள் இவரால் உயிர்பெற்றன. தமிழரின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளை விளக்கும் 'தமிழக ஒழுக்கு' எனும் அரியநூலை இவரைப் பதிப்பிக்கச் செய்து வெளியிட்டுள்ளது பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்.

அந்த நூலை எழுதிய விருதை சிவஞான யோகி 19.11.1908இல் தொடங்கிய திராவிடர் கழகமே முதல் தனித்தமிழ் அமைப்பு என இளங்குமரனார் வெளிப்படுத்தியபோது, வியந்தது தமிழுலகம்! திருவிடர்க்கழகத்தில் உறுப்பினராக இருந்த சுவாமி வேதாசலம், அங்குப் பெற்ற தனித்தமிழ் உணர்வால் 1916இல் விரிந்த அளவில் உருவாக்கியதே தனித்தமிழ் இயக்கம். தனித்தமிழ் இயக்கம் (1991), தேவநேயப் பாவாணரின் சொல்லாய்வுகள் (1985), இலக்கண வரலாறு (1990) முதலான ஆய்வு நூல்களால் ஆய்வுச் செழுமைக்கு வலிமையூட்டினார் இளங்குமரனார்.

சுவடிகள், அச்சேறிய வரலாற்றை விளக்கும் இவரின் சுவடிக்கலை (1984), சுவடிப்பதிப்பு வரலாறு (1990) நூல்கள் கடும் உழைப்பில் பிறந்தவை என்பதை அறிந்தோர் சிலரே! பழைய நூல்களைத் தேடிப்பதிப்பிப்பதில் சி.வை.தா., உ.வே.சா., வழியினராகத் திகழ்ந்தார் இளங்குமரனார். அரசஞ்சண்முகனார் வரலாற்றுக்கான செய்திகளைத் தேடிச் சோழவந்தானுக்குச் சென்றார். அங்கு அரிய புதையல்போலக் கிடைத்தது விருதை சிவஞான யோகி நடத்திய 'திருவிடர்க்கழகச் செய்தி ஆவணம். சிவஞானயோகி எழுதிய 'தமிழக ஒழுக்கு என்ற மக்கட் சட்டம்' இருபாகங்களைக் கொண்டது. ஒருபகுதி கிடைத்தும் இரண்டாம் பாகம் கிடைக்கவில்லையே எனும் ஏக்கம் இவரிடம் இருந்தது.

உயிர்துறக்கும் போராட்டத்தில் பங்கேற்று உயிர்துறக்க முன்வந்த 102 அறிஞர்களில் ஒருவராகப் போராடியும், ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் தமிழ் பயிற்று மொழியாகவில்லையே என்ற கவலை இவரை வாட்டியது.

அமெரிக்க வெள்ளை மாளிகையில் ஓபாமா அதிபராக இருந்தபோது கவிதைப் போட்டியில் வெற்றிபெற்ற தமிழ்ப் பெண் கதரினாள். "என் நாக்கு தமிழ்பேசி மூன்றாண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன." இதை ஆங்கிலத்தில் கூறி அவள் மேடையில் அழுதபோது வெள்ளை மாளிகையே அழுத்தது.

தமிழ்நாட்டிலும் அந்த நிலை வந்துவிடுமோ எனக் கூறும்போதே கண்ணீர் விடுவார் இளங்குமரனார். தமிழ்ப் படிக்காமலும் தமிழ் எழுத்ததெரியாமலும் நல்ல தமிழில் பேசவும் எழுதவும் முடியாமலும் உள்ள இளைய தலைமுறையை எண்ணிக் கலங்கினார்.

தமிழன் கண்ணீரைத் துடைக்கும் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதே இளங்குமரனாருக்கு நாம் செலுத்தும் நன்றிக் கடனாக இருக்கும்.

கட்டுரையாளர்: சமகால வரலாற்று ஆய்வாளர், சூலூர் பாவேந்தர் பேரவை நிறுவனர்

தலிபான்:

வல்லாதிக்க அரசுகளின் மாணவன்!

இசுலாமிய அடிப்படைவாத கடும்போக்காளர்களாகத் தலிபான்கள் ஒன்றும் புதிதாக உருவாகவில்லை; உருவாகிவரவில்லை. அந்த நிலத்தின் நிற்காத குருதியும், படுகொலைகளும், வெறியாட்டங்களுமே தலிபான்களை அதனின்றி கற்றுக் கொண்டவர்களாகப் பாடம் படித்தவர்களாகச் செய்திருக்கிறது.

மெல்ல வேகமெடுக்கும் அந்த அமெரிக்க விமானப் படைக்குச் சொந்தமான போர் விமானத்தில் ஏராளமான உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு மக்கள் குழுமியடித்து ஓர் நகரப் பேருந்தைப் பிடிப்பதற்கு இணையாகத் தொற்றி ஏற முயல்கிறார்கள். ஏற்கனவே அதன் வாயிலில் கட்டுக்கடங்காதக் கூட்டம் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கிறது. மூடித்திறக்க இயலாத அளவில் விமானத்தின் வாயில் மக்கள் கூட்டத்தால் நிரம்பி வழிகிறது. நகரத் தொடங்கும் அவ்விமானத்தின் ரெக்கைப் பகுதியில் சிலர் உள்ளே இடம் கிடைக்காத பேருந்தின் மேல் ஏறுவது போல அதன் அபாயம் புரியாமல் ஏறுகின்றனர். அதையெல்லாம் அவதானிக்கும் நிலையில் விமானி இல்லை. குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் அது பறந்தாக வேண்டும்.

அந்த விமானம் ஓடுதளத்திலிருந்து சர்ரர் என்று மேலெழும்புகிறது. சுமார் 15 அடி சென்றிருக்கும் மேலிருந்தவர்கள் விமானத்தின் ஓடு வேகத்தை தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் அதன் ஓடு தளத்திலேயே விழுகிறார்கள். விழுந்த வேகத்தில் பலத்த அடிபட்டு உயிர் பிழைப்பதற்கு எதுவித நேரமும் அளிக்காமல் அந்த இடத்திலேயே இறந்து போகிறார்கள். விமானம் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தும் நிலையில் இல்லை. அது மேலெழும்பி வானில் மறைகிறது.

இது ஏதோ வெளிவர இருக்கும் ஹாலிவுட் திரைப்படம் ஒன்றின் முன்பார்வைக் காட்சியல்ல. நேற்றுவரை அமெரிக்காவின் பிடியிலிருந்து இன்றைக்குத் தலிபான் ஆயுதக்குழுவின் கைக்கு மாற்றப்படும் ஆட்கள் அரசியலின் துயரம் நிறைந்த நேரடிக் குருதி சாட்சியமாகும். இறந்தவர்களைப் பொறுத்தவரை விமானத்திலிருந்து கீழே விழுந்து இறப்பதும், காபூலில் இருப்பதும் இரண்டும் ஒன்று என்று கருதியவர்கள்தாம்.

தொடங்குகிறது என்றால் அல்லது அது முடிவுக்கு வருகிறதென்றால் அதற்கு காரணம் உலகின் ஒற்றை வல்லரசான அமெரிக்காவன்றி வேறு எவருமில்லை. தொடங்கி வைப்பதும், பிறகு அதை முடித்து வைப்பதும் அமெரிக்காவின் ஆகப்பெரிய ஆயுத பேரங்களின் முழு நேர அரசியலாகும். ஓர் ஆயுதக் குழுவின் ஆயுதங்கள் எப்போது கூடப்பட வேண்டும் எப்போது மவுனிக்க வைக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்வதே அமெரிக்கா மற்றும் அதன் நேச நாடுகள் எனும் வல்லரசு கடவுள்கள்தாம்.

அந்த வகையில் தலிபான்களை உருவாக்கி வளர்த்து இன்று பதவியில் அழகு பார்த்திருப்பதும் அமெரிக்காதான். அவர்கள் பலியேற்கும் நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை. தலிபான் என்பது அமெரிக்காவின் நானைய பலியாடு என்றால் மிகையே அல்ல.

அமெரிக்கா மற்றும் அய்ரோப்பிய ராஜியங்களை தாக்கும் இசுலாமிய அடிப்படைவாத குழுக்கள் தோன்றுவதற்கும். இருக்கும் அமைப்புகளை வலுப்படுத்துவதற்கும் ஆட்கள் மண் தளமாக இருக்கக்கூடாது என்கிற பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையிலேயே அமெரிக்கப்படைகள் அங்கிருந்து சிறிது சிறிதாக பின்வாங்கத் தொடங்க, அவ்விடங்களைப் படிப்படியாக தலிபான்கள் பிடித்தெடுத்தனர். ஒருவகையில் அமெரிக்கா தோற்கடிமில்லை. தலிபான்கள் வெற்றிபெறவுமில்லை. இது ஒருவகையான சமரச ஆட்டம். தற்போது டிராவில் முடிவடைந்திருக்கிறது.

மக்களை அரசியல் ஏதிலியாக்கி அங்குமிங்கும் அலையவிட்டு இருத்தலின் வாதையை, கண்ணீரை, துயரங்களை அறுவடை செய்து கொள்ளும் அரசியலின் பிறிதொரு பகுதியாக ஆயுதங்களை சந்தைப்படுத்தி எண்ணெய் வளமிக்க நிலங்களை தொடர்ந்து தனது பிடியில் வைத்திருக்கும் உலக எண்ணெய் அரசியலின் இரக்கமற்ற நடவடிக்கைதான்

உலகின் ஒரு மூலையில் ஆயுதப் போர் இன்றைக்கு ஆட்களில் அரசு கேட்க

கொண்டிருப்பதாகும். அதாவது ஆப்கனைத் தொடர்ந்து தமது பிடியில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவே வைத்துக் கொண்டு மத்திய ஆசியாவின் எண்ணெய் வளங்களை சுரண்டுவதற்கான தளமாக பாவிப்பதாகும்.

ஆப்கன் நீண்ட பாகிஸ்தான் எல்லைப் பகுதி மற்றும் ரஷ்யாவின் பிரிந்த உட்பெஸ்கிஸ்தான், கிர்கிஸ்தான் பகுதிகள், சீனாவின் சற்றே குறுகிய எல்லை என்பவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அதன் பூகோள முக்கியத்துவமே அதன் இன்றைய அவலங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. வல்லரசு அரசியல், எண்ணெய் அரசியல் உலகெங்கும் எவற்றையெல்லாம் முடிவு செய்யுமோ அவையே ஆப்கனிலும் நடந்தது. நடக்கிறது. ஆப்கனில் வல்லரசுகளின் கதை வசனம், இயக்கம் என்பன அதன் துயர் மிகு காட்சிகளைத் தொடர்ந்து எழுதுவதாக இருக்கிறது.

புனிப் போர் காலத்தில் கம்யூனிச நாடுகளை முதலாளித்துவ நாடுகளாகவும், முதலாளித்துவ நாடுகளை கம்யூனிச நாடுகளாகவும் மாற்றும் அமெரிக்க, இரஷ்ய மறைமுகப் போரின் நவீன வடிவமே இன்றைய ஆப்கானிஸ்தான். ஆனால் சோவியத்யூனியன் சிதறல், புதிய பொருளாதார, நவதாராளவாத யுகத்தின் அரசியல் பிறிதானக் காலத்தில் ஆப்கன் அரசியலையும் தீர்மானிக்கத் தொடங்கின. அதன்படி முந்திய படை நடவடிக்கைகளுக்கான கேந்திரம் தற்போது ஆப்கன் ஓர் சந்தை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிலம். அமெரிக்கா அச்சந்தையின் ஏகபோக ஒப்பந்தக்காரன்.

காலூக்குள் நுழைந்திருக்கும் தலிபான் படைத் தலைவர், ஆப்கன் மக்கள் அமைதி காக்க வேண்டும், அச்சபட எதுவுமில்லை. நாங்கள் உங்களது சேவர்கள். நாங்கள் விரும்புவதெல்லாம் இஸ்லாமிய அடிப்படையிலான ஆட்சிதான் என்கின்றனர். நூலாஹம் | அவாஹம் |

அமைதியாக. ஆனால் அவர்களது கைகளிலிருக்கும் நவீன துவக்குகளுக்கும் அவர்கள் கொண்டுவந்த, கொண்டு வரவிருக்கும் ஆட்சிக்கும் எதுவித தொடர்புமில்லை என்கின்றனர் மேற்கத்திய அரசியலாளர்கள்.

நவீன ஆயுதங்களைக் கொண்டு கற்கால ஆட்சியை நிறுவ முயல்பவர்களாக இன்றைக்கு தலிபான்கள் சித்தரிக்கப்படுவதே ஓர் வல்லாதிக்க அரசியல்தாம். உலகெங்குமுள்ள ஆப்கன் போன்ற ஆக்கிரமிப்பு நிலங்களை விடுவிப்பது அதன் வழி இசுலாமியர்களை, இசுலாத்தை விடுவிப்பது என்ற இலக்கின் அடிப்படையில் முஜாகிதின்கள், தலிபான்களின் தோற்றம் அமைகிறது. அதாவது வல்லாதிக்க அரசியலின் பிழையினின்று தோன்றியவர்களே நேற்றைய முஜாகிதின்கள், இன்றைய தலிபான்கள் என்ற அடிப்படையிலிருந்தே ஆப்கன் அரசியல் குறித்து பேசப்பட வேண்டும்.

கம்யூனிச ஆட்சியை ஆப்கனில் வலுவில் நிறுவ முயன்ற நிறுவிய சோவித் யூனியன் தொடங்கி ஆப்கன் அரசியல் தலைமைக்கு எதிரான அரசியல் என்கிற பெயரில் சோவியத்தை எதிர்ப்பதற்கும், ஆப்கனின் கம்யூனிச ஆட்சியை வீழ்த்துவதற்கும் அமெரிக்க அய்ரோப்பிய வல்லாதிக்க அரசுகள் முன்னெடுத்த கவிழ்ப்பு அரசியலினின்றும் தலிபான்கள் தமக்கான அரசியலையும், தோற்றத்தையும் பெற்றுக் கொள்பவர்களாக வரலாற்றில் இருக்கிறார்கள்.

மெய்யாகவே தலிபான்கள் ஆப்கன் மக்களின் மீட்பர்கள் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், விடுதலை இயக்கத்தவர்கள் என்றோ மக்களினின்று தோன்றியவர்கள் என்றோ அறுதியிட இயலாது என்றாலும் சோவியத், அமெரிக்க கைப்பாவையினின்று ஆப்கன் நிலத்தை தமக்கானதாக மீட்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். நூலாஹம் | அவாஹம் |

கடும்போக்காளர்களாகத் தலிபான்கள் ஒன்றும் புதிதாக உருவாகவில்லை. உருவாகிவரவில்லை. அந்த நிலத்தின் நிற்காத குருதியும், படுகொலைகளும், வெறியாட்டங்களும் தலிபான்களை அதனின்றி கற்றுக்கொண்டவர்களாகப்பாடம்படித்தவர்களாகச் செய்திருக்கிறது.

1996 ஆம் ஆண்டில் ஆப்கனை பிடித்தெடுத்த தலிபான்கள் இறுக்கமான ஆட்சியையும், கொள்கைகளையும், இசுலாமிய ஷரியத் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்ட, சொல்லப்படாத கருத்துக்களையும் கொண்ட ஓர் இரும்புக் கோட்டையை எழுப்பிக் கொண்டதானது தமது எதிரிகளின் பொருட்டே என்பது முக்கியமானதாகும். பகை வலியிலிருந்து தன்வலியை உருவாக்கிக் கொண்ட ஓர் உளவியல் சித்திரம் தலிபான்கள்.

மறுதலையாகக் கடும்போக்கு அடிப்படைவாத இசுலாம், இசுலாமிய பயங்கரவாதம், குழு பயங்கரவாதம் என்பவற்றைச் சுட்டிக்காட்டியபடியே ஏகாதிபத்திய அரசியல் தமது அமெரிக்க, அய்ரோப்பிய மண்ணில் வெள்ளை இனவாத, நிறவாத, கிருஸ்துவ மத அரசியல் கூட்டிணைவை கட்டியெழுப்பிக் கொண்டுள்ளன. இசுலாமிய அடிப்படைவாதத்தை ஓர் எதிரியாகக் காட்டியபடியே அவர்கள் தமது இனவாத மத அடிப்படைவாதத்தை வலுப்படுத்த தொடங்கியுள்ளனர் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒருவகையில் வல்லரசுகளின் இந்த போர் நீதியானது வரலாற்றில் தொடரும் சிலுவைப் போர் என்றால் மிகையல்ல. ஆனால் அதற்கு இசுலாமிய அடிப்படைவாதம், பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போர் என்று ஈர்ப்பான நவீனப் பெயர்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆப்கனை ஆண்டுகொண்டிருந்த பிரித்தன் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ரஷ்யாவுடனான மோதல் காரணமாக ஆப்கனை ஓர் ஓயாத யுத்த பூமியாக அடையாளம் காட்டின. பிரித்தன் விலகிச் சென்ற காலங்களில் ரஷ்யா ஆப்கனுக்குள் தனது அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தத் தொடங்கிற்று.

ஆப்கன் அதிபர் தாலுத்தானை பதவியிறக்கிப் படுகொலை செய்த இரஷ்ய ஆதரவு படைகளின் ஆட்சி 1979 கள் வரை நீடித்தது. 80களில் இரஷ்யாவுக்கு எதிராக சவுதி, துருக்கி, பிரித்தன், சுவீஸ் போன்ற நாடுகளை இணைத்துக் கொண்டு அமெரிக்கா ஆப்கன் மண்ணில் உருவாக்கிய இசுலாமிய அடிப்படைவாத குழுப் படைகளான முஜாகிதீன்களைக் கொண்டு இரஷ்யாவை வீழ்த்தியதுடன் தமது சுரண்டல் அரசியலுக்கு, நலன்களுக்கு ஆதரவான பொம்மை அரசொன்றை அவர்களைக் கொண்டு நிறுவிக் கொண்டது.

முஜாகிதீன்களின் கெரில்லாத் தாக்குதலில் தாக்குப் பிடிக்க இயலாத இரஷ்ய படைகள் ஆப்கனைவிட்டுப் பலத்த இழப்புகளுடனே வெளியேறின. சுமார் 1 இலட்சம் பேர் அந்தப் போரில் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர். 50 இலட்சம் பேர் ஏதிலியாகினர். உலக ஏதிலிகளில் அன்றைக்கு அது சரிபாதி விகிதமாகும்.

முஜாகிதீன்களை வளர்த்தெடுத்த மேற்குலக நாடுகளும், அமெரிக்காவும் முஜாகிதீன் கீழ் இயங்கிய உதிரி குழுக்களை கண்டு கொள்ளவில்லை. அவை முஜாகிதீன்களுக்கு அமெரிக்கா வழங்கி எஞ்சியவைகளில் வளர்ந்தன. அதாவது உபரி நிதி, உபரி ஆயுதங்களைக் கொண்டு நன்கு வளர்ந்தன. அல்கெய்தா, தலிபான் போன்றவை அப்படி வளர்ந்தவையே.

ஆப்கன் மண்ணை வல்லாதிக்கங்களிடமிருந்து மீட்பது, இசுலாமியத்தை வலுப்படுத்துவது இந்த இரண்டும் தான் ஆப்கன் மண்ணுக்கான விடுதலையாக இருக்க முடியும் என்று அந்த குழுக்கள் கருதின. மேலும் அதைத்தாண்டி, ஆப்கனில் அவ்வாறான குழுக்கள் ஆட்சி அமையும் போது உலகெங்கும் வல்லாதிக்கங்களின் பிடியிலிருக்கும் இசுலாமிய தேசங்களை விடுவிப்பதற்கும், உதவுவதற்கும் உறுதி பூண்டன. எனவேதான் உலகெங்குமுள்ள இசுலாமிய விடுதலைக்குழுக்கள், ஆப்கன் குழுக்களிடம் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்று வந்தன. ஆப்கனை பின்தளமாகக் கொண்டன.

அமெரிக்கா போன்ற சுரண்டல் வல்லரசுகளின் முன்தளம், விடுதலைக்குழுக்களின் பின்தளமாக மாறும் அரசியலுக்கு ஆப்கன் ஓர் எடுத்துக் காட்டு. அந்த வகையில் அய்.எஸ்., கஷ்மீரின் விடுதலைக் குழுக்கள், அல்கெய்தா, என ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் குழுக்கள் ஆப்கன் மண்ணை வேராகக் கொண்டு முளைத்து வளர்ந்தன.

இன்றைக்கு மீண்டும் தலிபான் ஆப்கனை கைப்பற்றியிருப்பதன் வழி மேற்குலகு, மற்றும் அமெரிக்காவுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமையும் என்ற அடிப்படையில், அந்த ஒற்றை அரசியல் வார்த்தையில் ஆப்கன் மக்களின் வலி, வாதை, கண்ணீர் எல்லாம் புர்கா கொண்டு மறைக்கப்பட்டுவிடுகின்றன.

முன்பே சொன்னது போல தலிபானுடன் பிரித்தன், அமெரிக்கா போன்றவை தோகாவில் நடைபெற்ற முன்நிபந்தனைகள் கொண்ட பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையிலேயே பின்வாங்கிச் செல்கின்றன.

தலிபானிடமிருந்து அமெரிக்கா, பிரித்தன் உள்ளிட்ட நாடுகளுக்குப் பயங்கரவாத அச்சுறுத்தல் கூடாது. வேறு பயங்கரவாத குழுக்கள் தோன்றவும், அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து உதவும் கூடாது என்பதே அது. தன்னளவில் பெற்றுக் கொண்ட உறுதி மொழி போதுமானதா என்ற அய்யத்துடனே அமெரிக்கா மெல்ல விலகிக் கொண்டுள்ளது. எனினும் அது தேவைப்பட்டால் உடனடியாக ஆப்கனைத் தனது பிடியில் கொண்டு வரத் தயங்காது. தற்போதைக்கு ஆப்கனில் அமெரிக்காவின் படைத் தங்கலானது அதற்குப் பாரிய உயிரிழப்புக்களையும், பொருளாதாரச் செலவினங்களையும் பெருமளவில் ஏற்படுத்தியிருந்தன என்பதே மறுபக்கத்திலுள்ள மெய்மையாகும்.

தலிபானுடனான அமெரிக்க உடன்படிக்கை

ஏறக்குறைய அனுமதிக்கப்பட்ட ஆட்சிக்கு சமானமானதாகும். எனவேதான் அமெரிக்கா விலகிச் செல்கிறது.

கூடந்த சில திங்களுக்கு முன்பு வரை தலிபான்களுக்கு எதிராக அமெரிக்க தலைமையிலான நேசநாட்டுப் படைகள் தாக்குதல் நடத்திக் கொண்டுதான் இருந்தன. மேலும் அரசுப் படைகளைப் பின்ணிடுத்து இயக்கவும் செய்தன.

வல்லரசுகளின் இந்த விலகல் தற்காலிகமானதே. தலிபான்கள் ஆப்கனை மிக எளிதாக விரைந்துப் பிடிப்பதற்கு இந்த வல்லரசுகள் விலகி உதவின மறுபக்கத்தில் அரசுப் படைகளை அவை கைவிட்டிருந்தன.

இன்றைய தலிபானின் ஆட்சி அமெரிக்காவின் அனுமதிக்கப்பட்ட ஆட்சியென்றால் மிகையல்ல. தலிபான் ஆப்கனைக் கைப்பற்றியிருப்பது குறித்து வெள்ளை மாளிகையிலிருந்து தொலைக்காட்சியில் தோன்றி பேசிய அதிபர் ஜோபைடன், வேறு ஒரு நாட்டைக் கட்டியெழுப்புவது அமெரிக்காவின் வேலையல்ல என்று கூறியிருக்கிறார்.

ஆனால் கூடந்த 20 ஆண்டுகள், பல இலட்சம் டாலர் செலவு செய்து, தமது வீரர்களை மட்டுமல்லாது, கூட்டுப்படையினரையும் அந்நிய நாட்டில் பலி கொடுத்ததுடன் தற்போது அமெரிக்க அதிபர் இப்படி கூறுவது வேடிக்கையாகத் தோன்றினாலும், உள்நாட்டிலும், ஆப்கனிலும் வலுக்கும் போராட்டங்கள் அமெரிக்கா, ஆப்கன் விடயத்தில் தமக்கு ஆபத்தில்லா வகையில் விலகி நிற்க முயல்வதாகவே தோன்றுகிறது.

அமெரிக்கா மட்டுமல்ல ஆப்கனின் எல்லைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் சீனா, இரஷ்யா, போன்ற வல்லரசுகளும், தலிபான்களை அனுமதிக்கும் உடன்பாட்டு அரசியலுக்கு வந்திருக்கின்றன. அமெரிக்க வழியில் அதே போன்றதொரு நிபந்தனைகளுடன் கூடிய தலிபான் ஆட்சியை ஏற்கின்றன.

“முந்தைய அதிபர் அஷ்ரப்கனியைவிட தலிபான்கள் நன்றாக ஆட்சி நடத்தக்கூடும்” என்று ரஷ்யா தலிபான்களை ஆதரிக்கும் விதமாக பேசியிருப்பது சுவனிக்கத்தக்கதாகும். ஏற்கனவே ரஷ்யாவின் தடை செய்யப்பட்ட பயங்கரவாத அமைப்புப்பட்டியலில் தலிபான் இருந்தாலும் கூட ரஷ்யா தலிபான்களுடன் பேச்சு நடத்திக் கொண்டுள்ளது.

சீனா ஓர் பலம் வாய்ந்த வல்லரசாக இருப்பினும் கூடந்த காலங்களிலோ, ஏன் தற்போது வரை ஆப்கன் அரசியலில் அது செல்வாக்கு செலுத்த முயன்றதில்லை. அதற்கு இரஷ்யாவும், அமெரிக்காவும் முன்மாதிரியாக இருந்தார்கள். எனவே அது ஆப்கன் விடயத்தில் பட்டும் படாமலுமாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

இசுலாமிய அடிப்படைவாதச் சிக்கல்கள் சீனாவின் பல மாகாணங்களில் நீரூழ்த்த நெருப்பாகவே இருக்கின்றன. சிறுநூட்ட இரஷ்யாவின் உஸ்பெஸ்கிஸ்தான் தாண்டி

போன்ற நாடுகளில் ஒன்றுபட்ட இரஷ்யாவுக்கு கடந்த காலங்களில் இசுலாமிய அடிப்படைவாத சிக்கல்கள் ஓர் சவாலாகவே இருந்தன. தற்போது சீனாவும் அவ்வாறான சிக்கல்களை எதிர் கொண்டு வரும் நிலையில் ஆப்கன் அரசியலில் தலையிடுவது ஆபத்தில் முடியும் என்று அது கருதுகிறது.

குறிப்பாக சீனாவின் ஆப்கன் எல்லை மாகாணங்கள் சிலவற்றில் வீகர் இன இசுலாமியர்களின் போராட்டம் தலிபான் ஆட்சியில் புத்துயிர் பெறக்கூடும் என்ற அடிப்படையில் சீனா தலிபானிடம் இணங்கிப் போக விரும்புகிறது. அதனடிப்படையில் காபூலில் சீன வெளியுறவு அமைச்சர், தலிபான் தலைவர்கள் சந்தித்துப் பேசியுள்ளார்கள். கிழக்கு துர்கஸ்தான் இஸ்லாமிய இயக்கம் (ஈ.டி.எம்.) ஆப்கனிலிருந்து செயற்பட தடைவிதிக்குமாறு அப்பேச்சுக்களில் சீனா வலியுறுத்தியதாகத் தெரிகிறது. இசுலாமியர்கள் செறிந்த ஜின் ஜியாங் மாகாணத்தின் அமைதியின்மைக்கு இவ்விடயக்கத்தின் செயற்பாடுகளை காரணம் என்று சீனா குற்றம்சாட்டி வருகிறது. எனவே சீனா தனது மாகாணங்களின் அமைதிக்கு ஒரு வகையிலான இணக்கத்தை தலிபான்களுடன் பேணிக் கொள்ள விரும்புகிறது. தலிபான்கள் ஆப்கனைக் கைப்பற்றியதும் “நாம் எந்த ஒரு நாட்டுக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருக்க மாட்டோம்” என்று தலிபான் தலைவர் பொதுவாக்ககூறியிருப்பது அந்த அடிப்படையில்தாம்.

ஆயுதங்களும், நிதியும் அளித்து ஊட்டி வளர்த்த பாகிஸ்தானும் தற்போது தன் பங்குக்குக் கடந்த கால கசப்புகளை மறந்து தலிபானை வரவேற்றுக் கொண்டுள்ளது. பால் குடித்த மார்பில் கடித்துவைத்த தலிபான் குழந்தையை அது பரிதவிப்புடன் பார்க்கிறது. அன்றைக்குத் தலிபானால் பாகிஸ்தானில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பின்லாடனை பாகிஸ்தானுக்குத் தெரியாமல் அந்நாட்டினுள் புகுந்து தாக்கிக் கொன்றது ஓபாமா தலைமையிலான அமெரிக்க அரசு. செப்டம்பர் பதினொன்று தாக்குதலை அடுத்து உடனடியாக ஆப்கானிஸ்தான் மேல் பறந்துத் தலிபான்கள் மேல் தாக்குதல் தொடுத்த அமெரிக்கா மற்றும் அதன் நேசநாட்டுப் படைகள் பாகிஸ்தான் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் தலிபான் மற்றும் அல்கெய்தா நிலைகள் மீது தாக்குதல் தொடுக்க பாகிஸ்தானை ஓர் துணைப் படையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

பாகிஸ்தானின் இருதலைக் கொள்ளி நிலைப்பாட்டைத் தற்போது அந்நாட்டுப் பிரதமர் இம்ரான்கான் தலிபான்களுக்கு அளித்திருக்கும் வரவேற்பின் வழி தலிபானும் மறந்து மன்னித்து விட்டதாகக் கருதலாம். “அடிமைத்தனத்தின் சங்கிலிகளைத் தலிபான்கள் அடித்து நொறுக்கிவிட்டார்கள்” என்று முன்னதாக இம்ரான்கான் தெரிவித்திருந்தார்.

இசுலாமிய மண்ணை, நிலத்தை, பண்பாட்டை, உலகை ஆக்கிரமிக்க வருவோருக்கு, அடிமைப்படுத்த

கதாநாயகன். அந்த வகையில், இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தானுக்கு, காஷ்மீருக்கு வரும் அச்சுறுத்தலுக்கு தலிபானின் இருத்தலை, வெற்றியை முக்கியமானதாகக் கருதுகிறது பாகிஸ்தான்.

தலிபான் ஆப்கனைக் கைப்பற்றியிருப்பது குறித்து இந்தியா என்ன செய்யப்போகிறது என்ற கேள்விகள் அடுத்தடுத்து தற்போது எழுத்தொடங்கியுள்ளன. இந்தியா அதை ஆதரிக்கிறதா அல்லது எதிர்க்கிறதா, "நீங்கள் எங்களுடன் இல்லையென்றால் பயங்கரவாதிகளுடன் இருக்கிறீர்கள்!" என்று செப்டம்பர் தாக்குதலின் போது மவுனம் காத்தவர்களைப் பார்த்து கேட்டார் அன்நாஸய அமெரிக்க அதிபர் புஷ். அமெரிக்காவே இன்றைக்கு எந்த பக்கம் இருக்கிறது என்ற குழப்பம் நீடிக்கும் நிலையில் இந்தியாவின் மவுனம் பரிதாபமானதாக மாறியிருக்கிறது.

அஷ்ரப் கனி அரசின் காலத்தில் இன்றைக்கு தலிபான்கள் ஆக்கிரமித்துக் கைப்பற்றியிருக்கும் ஆப்கன் நாடாளுமன்றம் தொடங்கி இந்தியாவின் இந்தியப் பெரு முதலாளிகளின் பல நிறுவனங்கள் ஆப்கன் மண்ணில் முதலீடு செய்திருக்கின்றன. முதலீடு செய்த பல உலக நாடுகளைப் போன்றே அவற்றைக் கைவிட்டு இந்தியாவும் தற்போது வேறு வழியின்றி வெளியேறிக் கொண்டுள்ளது. இந்த நிலையில் தலிபான்களுடன் எந்தவிதமான உறவை இந்தியா மேற்கொள்ளப் போகிறது என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளதானது தவிர்க்கவியலாததே.

முந்தய ஆட்சியாளர்களுடனும், தலிபான்களின் ஆகப்பெரிய உள்நாட்டு எதிரியான வடக்குக் கூட்டணியினருடனும் நேசக்கரம் நீட்டி வந்த இந்தியா, அமெரிக்கா மற்றும் நேசநாடுகளின் துணையுடன் இதுவரை ஆட்சியில் இருந்து வந்த அரசுகளுடன் இணக்கமான உறவைப் பேணி வந்ததன் வழி அது அமெரிக்கா தலைமையிலான நாடுகளுக்கே ஆதரவு தந்து வந்தது என்று ஒருவாறு புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஏற்கனவே இந்தியாவுக்கும் தலிபானுக்கும் குறிப்பிடத் தகுந்த எந்த ஒரு ஓட்டும், உறவுமில்லை. தலிபான்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவுக்கு கசப்பான அனுபவங்கள் பல உண்டு குறிப்பாக 1999 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் இறுதி நாட்களில் காஷ்மீர் போராளிகளால் கடத்தப்பட்ட விமானத்தை கந்தகாரில் அடைக்கலம் கொடுத்தது தலிபான். மேலும் அவர்களின் கடந்த கால ஆட்சியின் போது காஷ்மீரில் இலஷ்கர் இ தொப்பா, ஜெய்ஷ்.இ.மு.கமது போன்ற விடுதலை இயக்கங்கள் பெரும் எழுச்சிப் பெற்று வளர்ந்தன.

தலிபானின் தற்போதைய ஆட்சி இந்தியாவுக்கு பெரும் தலைவலியாக மாறுவதற்குள் அது தலிபான்களுடன் பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது. பேசும். தலிபான்கள் காஷ்மீர் போராளிகளுக்கு உதவும் நிலையில் அல்லது அச்சுறுத்தலாக அமையும் நிலையில் அமெரிக்க, அய்ரோப்பிய நாடுகளை போல அடிப்படை மதவாதிகளை தலிபான்களின் ஆட்சி இந்தியாவுக்கு பிறிதொரு பக்கம் தமது இந்துத்துவ அரசியலை முன்னெடுக்க, கட்டியெழுப்ப

உதவுவதாகவும் இருக்கக்கூடும்.

நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட இனக்குழுக்கள் கொண்ட ஆப்கனை பெரும்பான்மை இனக்குழுக்களின் ஆயுத அரசியல் தலைமைகள் முன்னெடுப்பதாக அமைந்தன. எனினும் வல்லாதிக்க அரசியலின் ஆதிக்கப்போர் இசுலாமிய அடிப்படையில் அவர்களது ஒன்றிணைவைக் கோரின அதன் அடிப்படையில் அவர்கள் இணைந்தும் பிரிந்தும் ஆப்கன் மண்ணுக்கான போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தனர். எனினும் வல்லாதிக்க அரசியல் அவர்களை கூறுபோட்டு, பிரித்து வைத்துசெய்யும் அரசியலே அம்மண்ணின் தொடரும் படுகொலைகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் காரணமாக இருந்து வருகின்றன.

ஒரு பக்கம் அமெரிக்க இரட்டைக் கோபுரத்தைத் தாக்கும் தலிபான்களால் கடத்தப்பட்ட விமானம், மறுபக்கம் ஆப்கன் மக்களை கீழே உதிர்த்துவிட்டுச் செல்லும் அமெரிக்க விமானம் என்று பல ஆயிரம் அர்த்தங்களைப் பேசும் கேவீச் சித்திரம் ஒன்றைப் பார்க்க நேர்ந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் ஓர் எதிர்வினை உண்டு என்பது அறிவியலுக்கு மட்டுமல்ல வல்லாதிக்க அழிவரசியலுக்கும் பொருத்தமானதே.

தற்போது தலிபான் முதிர்ச்சி பெற்ற ஓர் அமைப்பாக தன்னை கட்டி எழுப்பிக் கொண்டுள்ளதாக தலிபான் பற்றி அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். உலக நாடுகளுக்கிடையே இணங்கிப் போய் தமது நாட்டை கட்டியெழுப்புவதே தமது நோக்கம் என்கின்றனர் தலிபான்கள். ஆனால் அது எந்தமாதிரியான தேசம் என்பதையும் ஏற்கனவே கடந்த கால தமது ஆட்சியின் வழி செய்து காட்டியவர்கள்தாம் அவர்கள்.

பெண்களின் விடுதலை, கல்வி, வேலை, பொருளாதாரம் போன்றவற்றிற்குத் தடை விதிக்கும் அவர்கள். பெண்களது நவீன ஆடைகள், அலங்கார பொருட்கள், போன்றவற்றிற்குச் சாதாரணத் தண்டணையிலிருந்து கொடூரமான மரணத் தண்டனைவரை விதிக்கும் தலிபான்களை ஏதிலி முகாம் இயக்கம் என்று அரசியல் நோக்கர்கள் அழைக்கிறார்கள். அதற்கேற்றார் போல கடந்த அவர்களது ஆட்சியில் பாகிஸ்தானில் கல்வி கற்ற பதிநான்கு வயது மலாலாவை சுட்டு அச்சுறுத்தியவர்கள் அவர்கள். பனிப்போர் காலத்தின் ஏதிலி முகாமில் பிறந்த தலிபான்கள் ஏதிலி முகாமின் அத்தனை கட்டுப்பாட்டின் கீழும் வளர்ந்தவர்கள் என்பதால் ஆப்கனையும் ஓர் ஏதிலி முகாம் போல மாற்றும் உளவியல் சிக்கல் நிறைந்தவர்கள் என்கிறார்கள்.

தலிபான் என்றால் மாணவன் என்று ஆப்கன் பழங்குடி மொழி ஒன்று பொருள்தருகிறது. வல்லரசுகளின் ஆதிக்க நெருக்கடியில் வளர்ந்த அவர்கள் தற்போது நன்கு கற்று தமது ஆசிரியர்களுக்கே பாடம் புகட்டுபவர்களாகியிருக்கிறார்கள் என்பது மட்டும் உறுதி.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

பேராசிரியர் கி.நாச்சிமுத்துவின் இணையவழி பிறந்தநாள்விழா சவுடுகை

பேரா. முனைவர் நாச்சிமுத்துவின் 74-வது பிறந்தநாள்விழா, அவரது மூன்று தலைமுறை மாணவர்களால் இணையவழியில் கொண்டாடப்பட்டது. மாணவர்கள் என்று பொதுவாகச் சொன்னாலும், குறிப்பாக அனைவருமே அவரது ஆய்வு மாணவர்கள். அன்று ஆய்வு மாணவர்களாக இருந்தவர்கள், இன்று ஆய்வு வழிகாட்டிகளாகவும், துறைத்தலைவர்களாகவும், பேராசிரியர்களாகவும் சிறப்பாகப் பணியாற்றிவருகின்றனர்.

பேரா. நாச்சிமுத்து ஒரு ஆய்வுப்படையையே உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார் என்பது, 24-08-2021 மாலை இணையவழியில் நடைபெற்ற அவரது 74-ஆவது பிறந்தநாள் விழாவிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

பேரா. நாச்சிமுத்து, கேரளப்பல்கலைக்கழகம், புதுடில்லியின் ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், பாண்டிச்சேரி மற்றும் திருவாரூர் மத்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகியவற்றில் சிறப்பாகப் பணியாற்றியிருக்கிறார்.

அவரது பிறந்தநாளில், வாழ்த்திப்பேசிய பலரது கருத்துகளிலிருந்தும், பேரா. நாச்சிமுத்து, கல்விப்புலத்தில், தமிழ்த்துறையில் ஒரு மாபெரும் ஆளுமையாக இருந்ததையும், இருப்பதையும் புரிந்துகொள்ளமுடிந்தது.

வழக்கமான ஆய்வு வழிகாட்டிகள் போல் குறிப்பிட்ட துறையோடு நின்றுவிடாமல், ஓலைச்சுவடி முதல், சங்க இலக்கியங்களை பிற மொழிகளுடன் ஒப்பாய்வு செய்வது வரையிலும் பல்வேறு வகையான ஆய்வுக்கு அவரது மாணவர்களை ஆற்றுப்படுத்தியதன்வழியே, தமிழுக்குச் சிறப்பாகத் தொண்டாற்றியிருக்கிறார்.

நிறைய மொழி பெயர்ப்புகளை முன்னெடுத்திருக்கிறார். டில்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய 2007 முதல் 2013 வரையிலான காலகட்டத்தில், கல்விப்புலத்தில் அவர் முன்னெடுத்த காத்திரமான ஆய்வுகளை, அப்பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றும் பேரா. தமிழ்ச்செல்வன் சுருக்கமாக, ஆனால் நிறைவாக எடுத்துரைத்தார். அதே காலகட்டத்தில், தனது அண்ணனும், பேராசிரியருமான பாலசுப்பிரமணியத்தோடு இணைந்து தொல்காப்பியத்தைஇந்திமொழிக்குமொழிபெயர்ப்பு செய்த சாதனையை, பேரா. அலமேலு கிருஷ்ணன் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினார்.

ஜெர்மனி, போலந்து போன்ற வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று ஆய்வுப்பணியை மேற்கொண்டிருக்கிறார். சங்க இலக்கியம் முதல், தற்கால இலக்கியம் வரையிலும் கற்றுத்தேர்ந்தவர்.

தமிழ்நாட்டில், இளங்கலையில் அறிவியல் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு முதுகலை தமிழ் படிக்க வாய்ப்பளிப்பதில்லை என்றும் ஆனால் கேரளப் பல்கலைக்கழகம் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு வாய்ப்பளிப்பதாகவும், அப்படி வாய்ப்புப்பெற்று தமிழ் இலக்கியத்தில் முதுகலைப்பட்டம்பெற்று, பேரா. நாச்சிமுத்துவின் வழிகாட்டலில் அறிவியல்சார்ந்து ஆய்வுப்பட்டமும் பெற்ற செய்திகளை, பேரா.பி.ஜெயகிருஷ்ணன் தெரிவித்தார்.

பேரா.நாச்சிமுத்துவின் ஆய்வு மாணவர்கள் என்பதற்கு அப்பாற்பட்டு அறிவியலாளரும், எழுத்தாளருமான நெல்லை சு.முத்து, நாகர்கோயிலைச்சேர்ந்த கவிஞர் நட. சிவகுமார் பாராட்டிப் பேசினார். வகுப்பறைக்கு வெளியே பேரா. நாச்சிமுத்துவின் மாணவர் என்று தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்ட நெல்லை சு.முத்து, பேராசிரியருடனான நட்பு மற்றும் இலக்கியப் பயணத்தை எடுத்துரைத்தார். அறிவியல் எழுத்தாளர் என்பதாக மட்டுமே அறிந்திருந்த நெல்லை சு.முத்து ஒரு சிறந்த கவிஞரும் கூட என்பது, அவரது நேற்றையப் பேச்சிலிருந்து தெரியவந்தது.

இடையே, பிறந்தநாள் கேக் வெட்டப்பட்டது. பேரா. நாச்சிமுத்துவின் மனைவி அவருக்குக் கேக் ஊட்ட, அவருக்குப் பேராசிரியர் கேக் ஊட்டியது, மெய்நிகர் காட்சி என்றாலும், மெய்சிலிர்த்தவைத்தது. தமிழ்ப்பேராசிரியர்கள், happy birthday to you பாடினர். பேரா. மணிமேகலை, மிகவும் ரசனையுடன் தமிழ்ப்பாட்டுப்பாடி வாழ்த்தியதை அவரது முகபாவம் காட்டியது.

பேரா.நாச்சிமுத்துவின் முதல் தலைமுறை மாணவர்களான பேரா. நயினார் எம்.எம்.சுவாமி மற்றும் பேரா. இரா.சீனிவாசன் நிகழ்ச்சியை ஒருங்கிணைத்தனர். கூடுகைக்கான முன்னெடுப்புகளை, பேரா. ஹெப்சி ரோஸ் மேரி முன்னின்று செய்ததாக, பேரா. நாச்சிமுத்துத் தனது ஏற்புரையில் தெரிவித்தார். தன்னை முனைவராக்கி, பேராசிரியரும் ஆக்கியதற்கு நன்றிகூறியபோது, வெளிப்படையாகவே ஹெப்சி ரோஸ் மேரி கண்கலங்கினார்.

பேரா. நாச்சிமுத்து பிறந்த ஊர், அவரது படிப்பு, பெற்ற பட்டங்கள், அவரது பெற்றோர், அவரது பிள்ளைகள் போன்றவற்றைப்பற்றி யாரும் பேசவில்லை. பொதுநிகழ்வு என்பதால், அவற்றைப்பற்றியும் அறிமுகம் செய்திருக்கலாம்

புலம்பெயர் தமிழர்கள் நடத்தும் இணையவழி கருத்தரங்குகளில் நேரக்கட்டுப்பாடு மிகக்கண்டிப்பாகக் கடைபிடிக்கப்படுகிறது. பேராசிரியரை வாழ்த்திப் பேசியவர்களில், ஓரிருவர் தவிர மற்றவர்கள் சுருக்கமாகப் பேசாததால், காலம் மிகவும் நீண்டுவிட்டது.

அறிஞர் அண்ணாவை ஒரு கூட்டத்தில் பேச அழைப்பதற்குச் சிலர் சென்றிருந்தனர். அவர்களிடம் எவ்வளவு நேரம் பேசவேண்டும் என்று அண்ணா கேட்டார். வந்தவர்கள் முழித்தார்கள். அண்ணா, “இருபது நிமிடம் பேசவேண்டும் என்றால் எனக்கு இரண்டு நாட்கள் அவகாசம் தேவை. மூன்றுமணி நேரம் பேசவேண்டும் என்றால் நான் இப்போதே வருகிறேன்” என்றார். உரையைத் தயாரித்து, சுருக்கமாகப் பேசுவது அவசியம் என்பதை கூடுகை உணர்த்தியது.

மாலை 6 மணிக்குத் துவங்கிய நிகழ்வு, பேரா. நாச்சிமுத்து ஏற்புரையை மிகச்சுருக்கமாக, முடித்தபோது இரவு 9 மணியைக் கடந்துவிட்டது.

தமிழ்க்கல்விக்கு முன்னுரிமை தரவேண்டும்.

தமிழ்க்கல்வியின் இன்றைய நிலை மிகவும் கவலையளிக்கிறது.

நாம் தொடர்ந்து கோட்டைவிட்டுக்கொண்டே இருக்கிறோம்.

இன்றைய நிலையில் தமிழாசிரியர்கள் மற்றவர்களின் கேலிப்பொருளாகப் பார்க்கப்படுவது மிகவும் கவலையளிக்கிறது. இந்நிலை மாறவேண்டும். பெருமிதம்கொள்ளும் வகையில் அவர்களது நிலை சிறப்பாக உயரவேண்டும்.

தமிழ் அன்னையின் எத்தனையோ முத்துகளில், ஒரு முத்தாக ஒளிவீசும் பேரா. நாச்சிமுத்து மேலும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணி செய்யவேண்டும் என்று அவரது 74-ஆவதுப் பிறந்தநாளில் வாழ்த்துவதில் ‘காக்கையுடன்’ சேர்ந்து நானும் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

தில்லி போராட்டக் களத்தில் தமிழ்நாட்டு விவசாயிகள்

மோடி அரசின் கார்ப்பரேட் ஆதரவு, ஏகாதிபத்திய ஆதரவு, விவசாயிகளுக்கெதிரான மூன்று வேளாண் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும்! - என தில்லியின் சிங்கு, டிக்கரி, காசிப்பூர், சஹஜான்பூர் போன்ற எல்லைப்புறங்களில்/ பார்டர்களில், சமீபத்த கிசான் மோர்ச்சா மற்றும் ஏஜுகேள்சிசி- அகில இந்திய விவசாயிகள் போராட்ட ஒருங்கிணைப்பு கமிட்டி தலைமையில், இலட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் முற்றுகையிட்டு நடத்தி வரும் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க விவசாயிகள் இயக்கப் போராட்டம் 10வது மாதத்தில் நுழைகிறது. மேலும், தில்லியில்

மட்டுமல்லாமல், நாடு முழுவதுமுள்ள இலட்சக்கணக்கான விவசாயிகளையும், ஒற்றை முழக்கத்தின் கீழ் போராட்டத்தில் பங்கேற்க வைத்த முதல் அகில இந்திய விவசாயிகள் இயக்கமாகவும் இது உருவெடுத்துள்ளது.

ஆர்எஸ்எஸ் பரிவாரத்தின் மதரீதியானப் பிளவுவாத அரசியலை நிராகரித்து தில்லி விவசாயிகள் இயக்கம் "விவசாயி" என்ற ஒன்றுபட்ட அடையாளத்தை உருவாக்கி அனைத்து மக்களின் ஆதரவையும் பெற்றுள்ளது. இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் நாடு முழுவதும் நடைபெற்ற பல்வேறு விவசாயப் போராட்டங்களில் தங்களையும் நேரடியாக இணைத்துக் கொண்டனர்; தொழிலாளர்-விவசாயிகள் ஒற்றுமை ஏற்பட்டுள்ளது. விவசாயத் தொழிலாளர்களும், ஏழை மக்களும் கூட தங்களை இணைத்துக் கொண்டு இயக்கத்தை வலுப்படுத்தியுள்ளனர். பெண்கள், மாணவர்கள் இளைஞர்கள் ஆகியோரும் போராட்ட களங்களில் கரங்கோர்த்துள்ளனர். பாஜக அரசாங்கத்தின் கடும் தாக்குதல்களையும், தடைகளையும், அச்சுறுத்தல்களையும்

எதிர்கொண்டு வீரத்துடன் எதிர்த்து நின்று முறியடித்து டில்லி விவசாயிகள் போராட்டம் நீடிக்கிறது. பாஜக அரசாங்கத்திற்கும் விவசாய அமைப்புகளுக்கும் இடையே 11 சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்த பின்னரும் இறுதித் தீர்வு எதுவும் எட்டப்படவில்லை.

டில்லி விவசாயிகள் போராட்டத்திற்கு வலு சேர்க்கும் விதமாக, நாடு முழுவதும் விவசாயிகள் கிளர்ச்சி, போராட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வருகின்றன. டில்லி எல்லைகளில் போராட்டம் தொடர்கிற அதே வேளையில், சன்யுக்த கிசான் மோர்ச்சா போராட்ட கமிட்டி வட மற்றும் வட கிழக்கு மாநிலங்களில், மகாபஞ்சாயத்துகள் என்ற பெயரில் விவசாயிகளின் போராட்ட மாநாடுகளையும் கட்டமைத்தது. 12 மாநிலங்களில் விவசாயிகள் மஹா பஞ்சாயத்துகள் என்ற பெயரில் மாநாடுகள், பேரணிகள்

நடைபெற்றன. ஒவ்வொன்றிலும் 10,000 முதல் 1 இலட்சம் விவசாயிகள் வரை பங்கேற்றனர். சட்டமன்ற தேர்தல் நடைபெற்ற மாநிலங்களில் 'பாஜக வேண்டாம்' என்ற ஒற்றை முழக்கத்துடன் சிறப்பான பிரச்சாரத்திலும் ஈடுபட்டனர்.

டில்லியின் கடும் குளிரில் போராட்ட களத்தில் இருந்த வீரம் செறிந்த விவசாயிகள் 600 பேர் இதுவரை இன்னுயிரை இழந்தனர். இவர்கள் நினைவாக, 23 மாநிலங்களின் 1500 கிராமங்களில் இருந்தும், விவசாயிகள் போராட்ட வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இடங்களிலிருந்தும் மண் சேகரிக்கப்பட்டன.

பல மாநிலங்களைச் சேர்ந்த மண் (மிட்டி) சத்தியாகிரக யாத்திரைகளும் டில்லி எல்லைகளை அடைந்து, ஒவ்வொரு போராட்ட எல்லையிலும் தியாகிகளான விவசாயிகளுக்கு நினைவுச் சின்னங்களும் எழுப்பப்பட்டுள்ளன.

தில்லி விவசாயிகள் போராட்டக் களத்தில் தமிழ்நாட்டுத் தோழர்கள்

ஆகஸ்டு இரண்டாம் வாரத்தில், தமிழ்நாடு - அகில இந்திய விவசாயிகள் மகாசபை நிர்வாகிகள் சிங்கு, டிக்ரி, காசிப்பூர் ஆகிய போராட்ட களங்களுக்கு நேரில் சென்று போராடி வருகின்ற விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தோம்; போராட்ட களத்தில் அமைக்கப்பட்ட மேடைகளில் தமிழ்நாடு விவசாயிகள் சார்பில் ஒருமைப்பாட்டு வாழ்த்துரைகளையும் வழங்கினோம்.

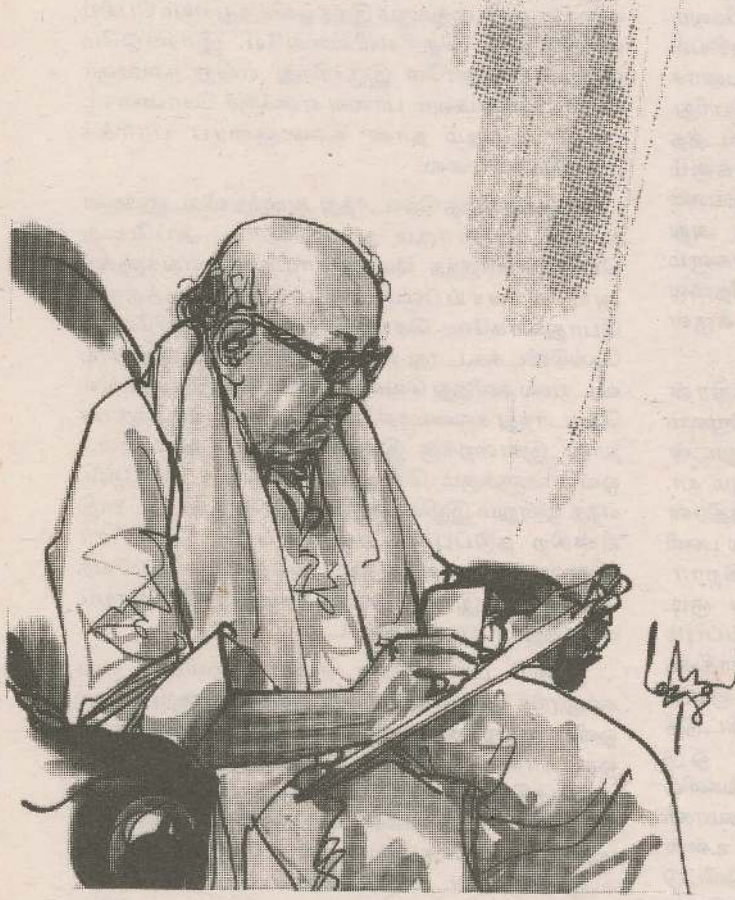
டில்லியில் சிங்கு மற்றும் டிக்ரி (ஹரியானா) எல்லையில் விவசாயிகள் பல கி.மீ தொலைவுக்கு நெடுஞ்சாலைகளின் அருகில் தற்காலிக குடிக்களை அமைத்து முகாம் இட்டுள்ளனர்; 15 - 20 கி.மீ சென்றாலும் வழிநெடுக குடிக்களை காண முடிகிறது. காசிப்பூர் சஜ்ஜான்பூர் செல்லும் நெடுஞ்சாலைகளில் 2 கி.மீ தொலைவு வரை முகாம்கள் உள்ளது. துல்லியமாக கணக்கிட முடியவில்லை எனினும், ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட விவசாயிகள், நிரந்தரமாக போராட்ட களங்களில் தங்கியுள்ளனர் எனலாம். பஞ்சாப், ஹரியானா, உத்தரப்பிரதேசம் மற்றும் பிற வட மாநில விவசாயிகள் டில்லியை அதன் அனைத்து வழிகளிலும் முற்றுகையிட்டு தங்கியுள்ளனர் என்பதாக நிலைமை உள்ளது. அவர்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்து நாடு முழுவதும் இருந்து பல்லாயிரக் கணக்கில் விவசாயிகள் திருவிழா போல தினசரி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; போராட்ட மயங்களில் தங்குகிறார்கள்.

பஞ்சாபின் பிரபல முகங்கள் பலரும் கூட முகாமிட்டு போராட்டத்தில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். இந்த முகாம்களில் சீக்கிய, இந்து, முஸ்லீம் இளைஞர்கள் சகோதரத்துவத்துடன் இணைந்து பணியாற்றுவது உற்சாகம் அளிக்கிறது. தற்காலிக குடிக்களாக இருந்தபோதும் ஆகச் சிறப்பான சுகாதார கட்டமைப்பு, கூட்டு வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றை போராட்டம் உருவாக்கியுள்ளது. தாக்குதல் தொடுத்து கலைக்க முடியாத அளவுக்கு பிரமாண்டமான கட்டமைப்பாக போராட்ட மையங்கள் வளர்ந்து நிற்கின்றன.

மோடி- அமித்சா அரசாங்கம் வேளாண் சட்டங்களை ரத்து செய்வதாக அறிவித்து போராட்டத்தைத் திரும்பப் பெற்றாலும் கூட... முகாம்களை கலைத்துச் செல்லவே சில மாதங்கள் பிடிக்கும் என்றளவில் போராட்ட மயங்களின் வலுவான கோட்டைகளாக அமைந்துள்ளன. எனவே தான் விவசாயிகள் போராட்ட முகாம்களை பார்த்து மோடி அரசாங்கம் பயப்படுகிறது. நாடு முழுவதுமுள்ள விவசாயிகள் மத்தியில் புரட்சிகர உற்சாகத்தை அளிப்பதாகவும் போர்க்குணத்தை உயர்த்துவதாகவும் இந்தப் போராட்டப் பகுதிகள் மாறி இருக்கின்றன.

கட்டுரையாளர்: மாநிலப் பொதுச் செயலாளர், அகில இந்திய விவசாயிகள் மகாசபை - AIKM, தமிழ்நாடு.

நினைவகலகள்

கலைஞருக்கு நினைவிடம் அமைப்பது தொடர்பான அறிவிப்பைக் கேட்டதிலிருந்தே கலைஞரைப் பற்றிய நினைவுகளே நெஞ்சுக்குள் ஊடும் பாவுமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

அப்போது சென்னை ஓவியக் கல்லூரியில் இறுதியாண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சென்னை தீவுத்திடலில் கண்காட்சித் திறப்புக்கான வேலைகள் முழு வீச்சில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்தக் கண்காட்சித் திடலின் பிரதான நுழைவாயிலில் மேலே அமர்ந்து நான் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கிறேன். 'இன்று மாலை ஆறு மணிக்கு முதலமைச்சர் கண்காட்சியைத் திறக்க வந்துவிடுவார்' என்று சொல்லி கூட்டம் கூட்டமாய் அதிகாரிகள் வந்து வந்து அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நுழைவாயில் பணிகளை முடித்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அதாவது சரியாக மாலை ஆறரை மணிக்கு முதலமைச்சர் கலைஞர் வந்தார். நான் பணி செய்த அந்த நுழைவாயில் வழியாகத்தான் உள்ளே வந்து விழா நடைபெறுகின்ற மேடைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்த மேடையில் கலைஞர் இப்படிப் பேசினார்: 'இன்னும் நாங்கள் எத்தனை நாளைக்கு ஆட்சியில்

இருக்கப் போகிறோமோ, இன்றோ நாளையோ தெரியும்' என்றார். அடுத்த முன்றே நாட்களில் 'அவசர நிலை' பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

நான் பள்ளி மாணவனாக இருக்கிறபோது எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் ஆனந்த விகடன், தமிழ்நாடு பத்திரிகையோடு முரசொலியும் சேர்ந்து வரும். அதில் செல்லம் வரையும் ஓவியங்களை நான் மிகவும் ரசித்துப் பார்ப்பேன். எனது தந்தையார் பொதுவுடமைவாதியாக இருந்தாலும் காங்கிரசு எதிர்ப்பு மனநிலையில் இருந்ததால் முரசொலியை விரும்பிப் படிப்பார். பெரியார், அண்ணா, கலைஞர் இவர்களையெல்லாம் பொதுவெளியில் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார். அதிலும் அண்ணா இறந்த பிறகு கலைஞர் பேசிய நினைவஞ்சலிக் கவிதையைக் கேட்டுவிட்டு 'ஜூலியஸ் சீசர் உடலத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆண்டனி பேசியது போலத்தான் நுழைவாயில் நினைவஞ்சலிப் பேச்சு இருந்தது' என்று புகழாரம்

குட்டினார் எனது தந்தையார். அது மட்டுமின்றி, அண்ணாவின் மறைவுக்குப் பிறகு தலைமைப் பொறுப்புக்கு வந்த கலைஞர் கட்சியைக் கட்டமைத்து வழி நடத்திய செயல் திறத்தை வெகுவாகப் பாராட்டியதை நான் பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன்.

ஓவியக் கல்லூரியில் படிப்பை முடித்துவிட்டு விஜயவாடாவுக்குப் போய் வேலையில் சேர்ந்து கொஞ்சகாலம் வேலையும் பார்த்துவிட்டு சென்னைக்குத் திரும்பிவிட்டேன் என்பதைவிட சென்னையிலேயே நிலை கொண்டுவிட்டேன். வெறும் கண்காட்சியில் மட்டும் இயங்கும் ஓவியனாக இல்லாமல், பொதுவெளியிலும் இயங்கவேண்டும் என்பது எனக்கு அளிக்கப்பட்ட வழிகாட்டுதலும் நான் வளர்ந்துவந்த பாதையும். என்னை அப்படியே இயங்க வைத்தது. அதாவது பணம் சம்பாதிப்பதுதான் வேலை என்றல்லாமல் எனது செயல்பாடு மிகவும் இயல்பாக அமைந்தது. அதோடு நல்ல அரசியல் தெளிவுமிக்க நண்பர்களோடு சேர்ந்து ஓவியனாக இயங்கக் கிடைத்த வாய்ப்பு அதனினும் பெரிது. வாழ்க்கையில் இயல்பாக எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு போல மற்றவர்கள் யாருக்கும் கிடைத்திருக்குமா என்று தெரியவில்லை. இலங்கை இனப் பிரச்னை தொடர்பான புரிதலும் அது தொடர்பாக நான் வரைந்திருந்த ஓவியங்களும் டெல்லி அரசின் அங்கீகாரம் நமக்குத் தேவை இல்லை என்கிற மனநிலையை எனக்குள் ஏற்படுத்தியிருந்த காலம் அது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் பாவைச் சந்திரன் குங்குமம் இதழில் பொறுப்பில் இருந்தார். ஆதிமூலம் சாரும் சா. கந்தசாமியும் பாவைச் சந்திரனுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தித் தந்தார்கள். அதிலும் சா. கந்தசாமியின் பங்கு பெரிது. பாவைச் சந்திரன் அப்போது கலைஞரின் நேரடிப் பார்வையில் பணி செய்கிற ஒரு பொறுப்பாளராக இருக்கிறார். பாவையும் நானும் மயிலாப்பூரிலேயே குடி இருந்ததால் அடிக்கடி சந்திக்கிற வாய்ப்பும் கூடிவந்தது. எப்பொழுதாவது பாவையைச் சந்திக்க கோடம்பாக்கத்தில் இருக்கிற குங்குமம் அலுவலகத்துக்குப் போவேன். சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பும் போது இரண்டு பேரும் ஒரு ஆட்டோவிலேயே திரும்புவோம். மாலை நேரங்களில் கலைஞரைச் சந்தித்துப் பேசுவதை அவர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததால், ஆலிவர் சாலையில் உள்ள கலைஞர் வீடுவரை வந்து அவரை இறக்கிவிட்டுவிட்டு அதே ஆட்டோவில் நான் வலம் 'குங்குமத்தில் வருகிற உங்கள் ஓவியத்தைப் பார்த்து கலைஞர் அடிக்கடி பாராட்டிச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார். வாருங்கள் உங்களுக்கு நான் கலைஞரை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்' என்று பாவை வற்புறுத்துவார். அதிலும் குறிப்பாக, பஞ்சாபி கவிதைகள் தேர்வாகி குங்குமத்தில் வெளியானபோது அந்தக் கவிதைகளுக்கு நான் வரைந்த ஓவியங்களை அவ்வப்போது புகழ்ந்து கலைஞர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று சொன்னது இன்னும் என் மனதில் தங்கி இருக்கிறது. ஆனால் நான் போகவில்லை. போகக்கூடாது, பார்க்கக்கூடாது என்கிற மனத்தடையெல்லாம்

அவரிடம் போய் அறிமுகமாகிவிட்டால் நமக்குப் பிடித்தமில்லாத ஏதாவது ஒரு பணியை அவர் சொல்லினால் செய்ய இயலாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்கிற தயக்கத்தின் காரணமாகவே கலைஞரைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்து வந்தேன்.

தொடர்ந்து குங்குமத்தில் கலைஞர் குறளோவியம் தொடர் எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது அதற்காக ஓவியம் வரைந்து தந்த ஓவியர் அப்போது இல்லாமலோ அல்லது பெரிய ஓவியர்கள் யாரும் கிடைக்காமலோ இருந்த நிலை ஏற்பட்டபோது, 'கலைஞர் தொடருக்கு ஓவியம் வரைய தகுந்த ஆள் இந்தவாரம் கிடைக்கவில்லை. நீங்கள் தான் இந்த வாரம் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று பாவை என்னிடம் ஓவியம் கேட்டார். இரண்டு வாரங்கள் வரைந்து கொடுத்த ஞாபகம். 'பெரிய ஓவியர்கள் வரைந்த ஓவியத்துக்கும் இந்த ஓவியத்துக்கும் பெரிய வித்தியாசம் தெரியவில்லையே. இரண்டுமே ஒன்றுபோலத்தானே இருக்கிறது' என்று கலைஞர் பாராட்டியதாகவும் பாவை எனக்குச் சொன்னார். அப்பொழுதும் நான் கலைஞரைப் பார்க்க முயற்சிக்கவில்லை.

குங்குமத்தைத் தொடர்ந்து ஆனந்த விகடன் குள்ள நானும் ஆதிசாரும் நுழைந்தோம். அப்போது பொறுப்பிலிருந்த வேலுச்சாமிதான் எங்களுக்கு அங்கே வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தார். பொதுவாகவே, செய்கிற ஒரு வேலையிலேயே தேங்கிவிடக்கூடாது, எந்த ஒன்றிலும் கரைந்துபோய் விடாமல் தனித்து வெளிப்பட வேண்டும் என்பதில் தொடர்ந்து கவனமாகவே இருந்தேன். இதைத்தான் நான் இன்றைக்கு இருக்கிற இளம் தலைமுறை ஓவியர்களுக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். எந்த ஒன்றும் இழிவானதல்ல. மேல் சாதி கீழ் சாதி என்கிற தடுப்புச் சுவரை எப்படி பெரியார் கொள்கை கலைத்ததோ அதேபோல ஓவியத் தொழிலில் இருந்த ஏற்றத்தாழ்வை இணையம் கலைத்துப் போட்டு விட்டது.

நானும் பாண்டியன், கலை உள்ளிட்ட என் கல்லூரித் தோழர்களும் பரிட்சார்த்த முறையில் பல ஓவிய முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தோம். ஒரு கால கட்டத்துக்குப் பிறகு நெசவாளர் மையத்தில் செய்து கொண்டிருந்த பணியை விட்டுவிட்டேன். ஓவியம் வரைவதையும் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொண்டேன். சினிமாவுக்குள் வந்துவிட்டேன். காலப்போக்கில் பொதுவெளியில் அரசியல் நிலைப்பாடுகளோடு செயற்படுகிற செயல்பாட்டாளர்களோடு இணைந்து இன, மொழி உணர்வுடன் செயல்படுகிற செயல்பாட்டாளர்களுக்குப் பக்கத்தில் என்னுடைய செயல்பாடுகள் அமைந்தாலும் பின்னர் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களைச் சந்தித்துவிட்டு வந்தது பொதுவெளியில் அறியப்பட்ட நிலையிலும் தொடர்ந்து எனது ஓவியங்களையும் செயல்பாடுகளையும் கவனித்துக் கொண்டே வந்த கலைஞர் அவர்கள் ஒருநாள் ஆள் அனுப்பி என்னை அழைத்துவரச் சொல்லி விட்டார். அந்த அனுபவத்தை அடுத்த பதிவில் சொல்கிறேன்.

மீட்டெடு, மீள்புனர்செய்

தமிழை அறிவோம்,
தமிழால் இணைவோம்

4 லம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள், தமிழின் தொன்மையை, சிறப்பை, தமிழினத்தின் மாண்பை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தும் நோக்கில், இலண்டன் மாநகரில் ஒரு தமிழ் அருங்காட்சியகம் அமைக்க முடிவுசெய்து அதற்கான ஏற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வருகின்றனர். அதன் முன்னோட்டமாக ஒரு மெய்நிகர் கூடலை, 31-07-2021 அன்று சும் (Zoom App) வழியாக நடத்தினர். நிகழ்வில் நானும் பங்கேற்றேன்.

“தமிழ் மெய்நிகர் அருங்காட்சியகம் இயங்கலைத் திறப்பு நிகழ்வு” என்னும் தலைப்பில் அந்தக் கூடலுக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தனர். பல பேராசிரியர்களும், துறைசார்வல்லுநர்களும் கலந்துகொண்டு கருத்துரைத்தனர். வி.இ. குகநாதன் மற்றும் மாதவி சிவலீலன் (Mathavy Shivaleelan) ஆகியோர் நிகழ்ச்சியை ஒருங்கிணைத்தனர். வருங்காலத்தில், மெய்யரங்கமாக மாற்றுவதற்குத் திட்டமிடப்பட்டுள்ள அருங்காட்சியகத்தில், 200 காட்சி அறைகள் இருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. என்றாலும், அவற்றில் ஐந்து மட்டுமே முற்றிலும் காட்சிப்படுத்தும் வகையில் இருப்பதாகச் சொல்லி, உரைகளுக்கு இடையே அந்த ஐந்து அறைகளின் தெளிவான, முழுமையான காட்சிப்படுத்தலும் நிகழ்ந்தது.

1.தமிழின் தொன்மை.

2. வைகை ஆற்றங்கரை நாகரீகம் - கீழடி ஆய்வின் சுருக்க வரலாறு.

3. வன்னி நிலப்பரப்பின் தொல்லியல் சான்றுகள்.

4. பண்டைய ஈழத்தில் எழுத்து மரபு

5. பண்டைய ஈழத்தில் வணிக மரபு.

அறிவியல், தொழில்நுட்பவல்லுநர் சிறிக்காந்தன் முத்தையா கோவிந்தராஜன் அருங்காட்சியகத்தின் அமைப்பு, சிறப்பு, தொழில்நுட்ப வசதிகள் பற்றிய விளக்கங்களைத் தொகுத்தளித்ததோடு, அறைகளையும் காட்சிப்படுத்தினார்.

தமிழ் அருங்காட்சியகத்திற்காகத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கும் கூடுதல் தளங்கள்;

1 தமிழின் தொன்மை.

2 தமிழின் மரபுப் பண்பாட்டுக்கூறுகள்

3 தமிழரும் நாவலந்தீவும் (இந்தியா)

4 தமிழரும் ஈழமும்

5 தமிழரும் ஆஸ்திரேலியாவும்

6 தமிழரும் ஆப்பிரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளும்

7 தமிழர்களின் புலம்பெயர் வரலாறும் வாழ்வியலும்

பேராசண்முகதாஸ், ஆசிரியருக்கான மூன்று இலக்கணங்களைக் கூறினார். ஓர் ஆசிரியர்,

1 அழகும், மணமும் கொண்ட மலராக, மாணவர்களை ஈர்க்கவேண்டும்.

2 வியக்கவைக்கும், மலைக்கவைக்கும், வளங்கள் நிறைந்த (கருத்து) மலையாக உயர்ந்து நிற்கவேண்டும்.

3 (தெரிந்த அத்தனையையும் மாணவரீது திணிக்காமல்) எதையும் அளந்து கொடுக்கவேண்டும், அதையும் பக்கசார்பில்லாமல் செய்யவேண்டும் என்பதில் 'நிறைகோல்' (தராசு) போல இருக்கவேண்டும் என்றார்.

அப்படிச் சொல்லி, உருவாக்கப்படும் தமிழ் அருங்காட்சியகமும் அதுபோன்ற பண்புகளுடன் இருக்கவேண்டும் என்றும் வாழ்த்தினார். பேரா. சண்முகதாசின் மனைவி மணிமொழி சண்முகதாசும் வாழ்த்திப்பேசினார்

“கடல்கோளுக்குப் பிறகான காலம் தமிழர்களுக்கு சோதனைக்காலமாக மாறியது. உலகின் எந்த நாட்டின் ஆதரவும் இல்லாமல் அநாதை இனமாக இருக்கும் ஒரே தேசிய இனம் தமிழினம். தனக்கென்று ஒரு நாடு இல்லாததே அதற்கான காரணம் என்று தேசியத் தலைவர் கூறியதைச் சுட்டிக்காட்டிப்பேசினார் பேரா. அரசேந்திரன். உலகம் எங்கும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழினம், தன் மண்ணிலும் சுயமரியாதையுடன் வாழும் நாள் வரவேண்டும் என்று அவர் கூறியது பொருள்பொதிந்தது.

பிறப்பைச் சந்தேகித்து குட்டியைக்கொண்டு சிம்பன்சிகள்

உகாண்டா காடுகளில் வாழும் சிம்பன்சிகளுக்குக் குறியீடுகள் கொடுத்து, அவற்றை ஆய்வுசெய்துவரும் குழு ஒன்று, அதிர்ச்சிதரும் நிகழ்வு ஒன்றைப் பதிவுசெய்துள்ளது.

ஆய்வு வளையத்தில் இருக்கும் பெண் சிம்பன்சி ஒன்று, 2018 ஜூலை 15-இல் ஒரு ஆண் குட்டியை ஈன்றெடுக்கிறது. அக்குட்டியின் மயிரும், தோலும் வெள்ளை நிறத்தில் இருந்தன(Albino infant).

தாய் சிம்பன்சி வைத்திருந்த குட்டியை முதலில் பார்த்த மூத்த சிம்பன்சி ஒன்று கூச்சலிட்டது. மிகவும் ஆபத்தான எதிரிகளைக் கண்டால், அச்சத்தில் எழுப்பும் சங்கேத ஒலி அது. உடனடியாகப் பல மூத்த சிம்பன்சிகள் அந்த இடத்தில் கூடிவிட்டன.

தனது குட்டிக்கு ஆபத்து என்று உணர்ந்த தாய் சிம்பன்சி, மரத்தின் உச்சிக்குக் குட்டியுடன் ஏறிவிட்டது. கிழே, சிம்பன்சிகள் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரம் கழித்து, அந்தத் தாய் சிம்பன்சி, தனது குட்டியை மாப்போடு அணைத்துக்கொண்டு, கீழே குதித்து, காட்டிற்குள் ஓடிவிட்டது. மூத்த சிம்பன்சிகள் அதனை விரட்டிக்கொண்டு ஓடின. மூன்று தினங்களுக்குப் பிறகு, ஜூலை 19 அன்று ஒரு மூத்த சிம்பன்சி, அந்த வெள்ளைக் குட்டியுடன் காட்டைவிட்டு வெளியே வந்தது. மூத்த சிம்பன்சிகள், வெறுப்புடன் அந்தக்குட்டியின் கை, கால், மண்டை என்று கடித்ததில், அது இறந்துவிட்டது. அதன் இறப்பை உறுதிசெய்த சிம்பன்சிகள் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று சென்றன.

பொதுவாக, தாய் சிம்பன்சி குட்டியை ஈன்ற உடன், மூத்த சிம்பன்சிகள் அருகில் வந்து, குட்டியை மோந்துபார்த்து, தடவிக் கொடுத்து மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து ஆரவாரம் செய்யும். அதற்கு மாறாக, இந்தக்குட்டியைக் கொன்றதற்கு அது வெள்ளையாக இருந்ததே காரணம் என்கின்றனர், சிம்பன்சி ஆய்வாளர்கள்.

குட்டியின் உடலமைப்பு, முகத்தோற்றம், உடலின்மணம் ஆகியவை சிம்பன்சியைப்போன்றே இருந்தபோதும், வெள்ளைநிறம்தான், குட்டியைக் கொன்றதற்கான காரணம் என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். கொல்லப்பட்டக் குட்டியை, எடுத்துச்சென்று, ஆய்வுக்கூடத்தில் சோதனை செய்தபோது, வண்ண நிறமிக்கள் (colour pigments) சரிவர வளர்ச்சியடையாததே, சிம்பன்சிக்குட்டி, வெள்ளையாகப் பிறந்ததற்குக் காரணம் என்பது தெரியவந்தது.

டி.என்.ஏ. (DNA)-வில் 99% மனிதர்களுக்கும், சிம்பன்சிகளுக்கும் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்று மரபியல் வல்லுநர்கள் கூறுகின்றனர். அதனால்தானோ என்னவோ, இந்தக் குணம் அப்படியே மனிதர்களிடமும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. வெள்ளை அப்பனுக்கு, கருப்பாகவும், கருப்பனுக்கு வெள்ளையாகவும் பிள்ளை பிறக்கும்போது, சில ஆண்கள் கேட்கும் கேள்வி, "எவனுக்குடி பிள்ளையைப் பெற்றது? "அதனால், வாழ்விழந்தப் பெண்கள் பலர் உண்டு. உயிரிழந்த பெண்களும் சிலர் உண்டு, அநாதைகளான குழந்தைகளும் உண்டு. இதற்குத்தான், மூட நம்பிக்கைகளைக் களையும் அறிவியலை அனைவரும் அறியவேண்டும் என்று சொல்கிறோம்.

எளியமுறையில் விளக்கியதன்வழியே, கீழடி அகழாய்வில் கிடைத்த பொருட்கள் பற்றிய விளக்கத்தை மக்களிடம் கொண்டுசென்றதாகவும், அதனால்தான் அதுவரையிலும் அவ்வளவாகத் தெரியாமல் இருந்துவந்த தொல்லியல்துறை பற்றிய செய்திகள் மக்களுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்ததாகவும், அமர்நாத் ராமகிருஷ்ணன் கூறினார். ஓரிடம் மட்டுமே தோண்டப்பட்டிருப்பதாகவும், இன்னும் தோண்டப்படவேண்டிய இடங்கள் 293-க்கு மேல் இருப்பதாகவும் அவர் கூறினார். நாம் போகவேண்டிய தூரம் அதிகம் என்பதும், தமிழனின் தொன்மையைப் பற்றி அறிதல் என்றால் அதற்கு அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களாலும், வடமொழியைத் தூக்கிப் பிடிப்பவர்களாலும் எத்தனை முட்டுக்கட்டைகள் போடப்படுகின்றன என்பதையும் அது உணர்த்தியது.

கடந்த 60,000 ஆண்டுகளாக, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் தமிழர்கள் வாழ்ந்துவருவதாகவும், 7,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 3 மீ. முதல் 120 மீ. வரையிலான அலைகளை உருவாக்கும் கடல்கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டதில், இலங்கை தனியாகத் துண்டிக்கப்பட்டு, இந்தியப் பெருங்கடலில் கேந்திர முக்கியத்துவம்வாய்ந்த தீவாக மாறிவிட்டது என்றும் முனைவர் சிவா தியாகராஜா கருத்துரைத்தார். வணிகம்காரணமாக கடல்வழி புலம்பெயர்ந்த அன்றைய தமிழர்களும், போர்ச்சுழல் காரணமாக புலம்பெயர்ந்த இன்றைய தமிழர்களும், உலகில் 250 நாடுகளில் பரவி வாழ்வதாக கடல்சார் ஆய்வறிஞர் ஓரிசா பாலு கூறினார்.

தமிழ் அருங்காட்சியகம் பற்றி பேசிய முனைவர் ஆறு திருமுகன், ஆக்ஸ்ஃபோர்டு அருங்காட்சியகத்தில் இருக்கும் அலமாரிகளின் நீளம் 161 மைல்கள் (!) (257 கி.மீ) என்னும் அரிய தகவலைக் கூறினார்.

பேரா,பாலசுந்தரம் இளையதம்பி, முனைவர் கே. சுபாஷினி, முனைவர். லக்ஷ்மி (Lakshmi Duttai) ஆகியோரும் வாழ்த்திப் பேசினார். இலங்கையில் காணப்படும் புத்தர் சிலைகள் சிங்களம்சார்ந்தவை அல்ல என்றும், தமிழ்சார்ந்தவை, தமிழ் பெளத்தம் சார்ந்தவை என்றும் நிறுவிய பெளத்த ஆய்வாளர் பேரா. பீட்டர் சாக் (Prof. Peter Schalk) தமிழில் வணக்கமும், நன்றியும் சொல்லி ஆங்கிலத்தில் வாழ்த்துரை வழங்கினார்.

இந்திய நேரம் பிற்பகல் 3.30க்குத் தொடங்கிய மெய்நிகர் கடல், முனைவர் ரஞ்சனா நன்றிகூற மாலை 6.15-க்கு முடிவுக்கு வந்தது.

இலண்டன் மாநகரில் அமைய இருக்கும் தமிழ் அருங்காட்சியகத்தை, காக்கைச்சிறகினிலே இதழோடுசேர்ந்து வாழ்த்துவதில் பெருமைகொள்கிறேன்.

கட்டுரையாளர்: இயற்பியல் பேராசிரியர் (பணிநிறைவு)

‘வாயில் வேண்டலும் வாயில் மறுத்தலும்’ என்ற புள்ளியில் தொடங்கும் தமிழர் வாழ்வியலில் பரத்தையர்” என்ற சுராமசுப்பிரமணியனின் பதிவு ஒரு செறிவான ஆய்வின் முதற்செங்கல். கீழடி, அரிக்கமேடுகளில் அகழாய்வு செய்து ஆதாரங்களை நேரில் காட்ட முடியும். எனினும் தமிழ்மண்ணைத் தோண்டவும் திறப்பாய் இல்லாத இரும்புக் கதவு மூடிய இதயங்கள் - ஒன்றிய ஆட்சித் தலைமைமீடும் இதுவரை இருந்தது கண்டோம்; ஆனால் இலக்கிய வரிகளுக்கு இடையிலான அகழாய்வு அவ்வளவு எளிதல்ல; சமகால அறிவுத்தெளிவு இல்லாத அணுகு முறை யூகங்களுக்கு வழிகோலும் வாய்ப்புக்களுண்டு. இதுவரை எவரும் தொடராத, தொட விரும்பாத ஒரு வாழ்வியல்பண்பாட்டை தொட்டும் தோண்டியும் எடுத்து சிந்திக்கத் தூண்டிய திரு. ராமசுப்பிரமணியன் ஒரு இயற்பியல் பேராசிரியர் என்பது இன்னும் கூடுதலாக எம் போன்றோரை வியப்படையச் செய்கிறது. கட்டுரையின் இறுதியில் அவர் குறிப்பிடுதல் போல இனிமேலாவது தமிழறிஞர்கள் புறமொதுக்கிய இத்தகைய உள்ளடக்கங்களில் உட்புகுந்து முனைவர் பட்ட ஆய்வுகளை களத்தில் இருப்பவர்கள் முயற்சிக்க வேண்டும்; ஆய்வு வழிகாட்டியான ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியருடன் இந்த ஆலோசனையைக் கலந்தேன்.” இல்லை ஐயா, இதுவரை நாங்கள் எவரும் அந்த திசையிலேயே தலைவைத்துப் படுக்கவில்லை. நிச்சயமாக உறுதியாக இனி நாங்கள் எடுத்துச் செய்வோம்” என்றார்.

புறங்குடியின் மக்களுக்கான உரிமைகள் எவைஎவை என சட்டங்கள் வழங்கியவற்றைத்தான் குரல் உயர்த்தி செயல்படுத்தப் போராடினார் ஸ்டேன் சாமி. பேராசிரியர் ஸ்டேன் சாமியின் மரணம் மதவாத எதேச்சதிகார அரசு மட்டுமல்ல, பிணை தர மறுத்த நீதிமன்றங்களும் இணைந்து செய்த ஒரு வங்கொலை. பேராசிரியர் கோச்சடையின் ‘கூண்டிலும் பாடிய குயில்’, மொழியாக்கமும், நிழல்வண்ணனின் “நான் தேசத்துரோகியா” என்று கேட்கும் ஸ்டேன் சாமியின் நேர்காணல் ஆக்கமும், காக்கைச் சிறகினிலே காலத்தில் எடுத்த நினைவேந்தல்கள்! இதழினை வாசித்து, சேலத்தில் வாழும் என் நண்பர் அன்பு கணபதி “இத்தனை அத்துமீறல்கள் நடந்தும் நாம் ஒன்றுமே செய்யாமல் இருந்தோமே” என மனம் நொந்து பேசினார். “நம்முடைய இயலாமையும் மொளையும்தான் எதேச்சாதிகாரம் பல்கிப் பெருகி ஆட்டம் போடுவதற்கான திறந்தவெளி. மக்கள் எதற்கும் பணிந்து போவார்கள் என்ற எண்ணமே அவர்களுக்கு மூலதனம்.” என்று பதிலிறுக்க வேண்டி நேரிட்டது.

ஐன நேசனின் “எங்கே போகிறோம்”, விஜய ராவணனின் “அசோகம்” - ஆகிய கதைகள் ஒரு பண்பட்ட சமுதாயத்துக்கு அறிவியல் தொழில்நுட்பம் விளைவிக்கும் விபரீதங்களை மிகச் சிறப்பாய் எடுத்துவைத்து வாசகர்களை ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளன.

ஐ 9 லை 1983 இனப்படுகொலையை அங்கயற்கண்ணியின் நேர்காணல் தொகுப்பு நினைவோடை உரையாடலாக வெளிப்பட்டு உலகறியச் செய்துள்ளது. காக்கை ஆசிரியர்கள் இதழியல் தேவையைத் திட்டமிடுதலிலும் செயலாக்குதலிலும் வல்லவர்கள் எனச் சான்றாக்கிய நேர்காணல் தொகுப்பு.

தமிழால் முடியும், தாய்மொழியில் மருத்துவக் கல்வி - சு. நரேந்திரனின் இப்பதிவு தாய்மொழிக்கல்வியை

மடல் திறப்பு

புறக்கணித்து ஆங்கிலத்தைத் தலைமேல் தூக்கிவைத்து ஆடிய அரசுகளுக்கு எடுக்கப்பட்ட பாடம். ” காநாடகத்திலிருந்து கற்றுக் கொள்வோம்” - என கட்டம் கட்டி உணர்த்தியிருப்பது அற்புதம். உண்மைகளின் தொகுப்புக்களாக, யதார்த்தமான தர்க்கங்களின் முன்னெடுப்பாக அமைந்து போனதால், நீளமும் ஒரு பொருட்டாயில்லாமல் போகிறது.

ஆறாவயல் பெரியயா என்னும் கவி நின்று நிலைத்து பேசப்பட்டிருக்க வேண்டியவர். கவிதைகளில் முதல் பரிசை வென்ற அவர் இதுவரை சிங்கப்பூர் பயணத்தை மேற்கொண்டாரா இல்லையா எனத் தெரியவில்லை என்னும் வேணுமாதவனின் வியப்பு நம்மையும் தொத்திக் கொள்கிறது. கையளவு திறமை கொண்டு கடலளவு ஆர்ப்பரிக்கிற ‘கவிதையாளர்களின் நடுவில் ஆறாவயல் பெரியயாவின் சமகால ஒதுக்கம் எவ்வகையிலும் நியாயப்படுத்தக்கூடியது அல்ல என்பதை மட்டும் அவருக்குச் செய்தியாகத் தெரிவித்துக் கொள்வோம்.

சரிவிகித உணவு போல அமைந்து வெளியான இந்தக் கலவையிலேயே ஒருமுனைப்பட்டு காக்கைச் சிறகினிலே செல்திசை தொடரட்டும், வாழ்த்துக்கள்.

பா.செயல்பிரகாசம், சென்னை.

‘தமிழால் முடியும்’ கட்டுரையில் பயிற்று மொழி குறித்த தகவல்களையொட்டி சில விவரங்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

நீதிக் கட்சியைச் சார்ந்த பணக்கல் அரசர் தலைமையிலான அரசில் கல்வி அமைச்சராக ஏ.பி.பாத்ரோ அவர்கள் தாய்மொழியினைப் பயிற்றுமொழியாக்க ஊக்குவித்தார். அதன்படி தஞ்சை பாபநாசம் விட்டோரியா உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமையாசிரியராக இருந்த எனது தந்தை ஆர். சீனிவாசன் சென்னை மாணாத்தத்தில் முதலாவதாக தன் பள்ளியில் தமிழ்வழி வகுப்புகள் தொடங்கினார். 1924 ஆம் ஆண்டில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வினைத் தமிழில் எதிர்கொண்டார். அத்தேர்வு முடிவுகளைப் பற்றி அன்னி பெசண்ட் அம்மையார் நடத்திய இதழில் விவரித்தார். ஆங்கிலவழி மாணவரது சராசரி மதிப்பெண்களை விடத் தமிழ்வழி மாணவர்களது சராசரி கூடுதலாக இருந்ததையும், அங்கிலாட்டிலேயே தமிழ்வழி மாணவரது சராசரி

அதிகமாக இருந்ததையையும் விளக்கினார். மேலும் தமிழ் வழி வகுப்புகளில் ஒரு மாணவரும் இடைவிலகவில்லை என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

ச.சீ.இராஜகோபாலன், சென்னை

காக்கைச் சிறகினிலே ஆகஸ்ட் மாத இதழ் கிடைக்கப் பெற்றேன். வடிவமைப்பு அற்புதம். அட்டைப்படம் முதல் ஒவ்வொரு பக்கமும் சிறப்பு மிக்க செய்திகள், கதைகள் மற்றும் சிறுகதைகள்.

ஆசிரியர் தலையங்கம் மூலம் இஸ்ரேல் நாட்டின் உளவு மென்பொருள் பெகாசஸ் மற்றும் அதன் அபாயம் குறித்த கருத்து வரவேற்கத்தக்கது. விஜய ராவணன் அவர்கள் எழுதிய அசோகம் இன்றைய அறிவியல் மேதாவினரின் ஏமாற்றுத் தனத்தை தோலுரித்திக் காட்டுகிறது.

ஜோசப் குமார் எழுதிய தேவநேயம் பாவாணர் ஊரும், வேரும் பல அடிப்படைத் தகவல்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. 1934 முதல் 1943 வரை ஒன்பது ஆண்டுகளில் ஒன்பது நூல்களை எழுதியுள்ளார் என்று கூறியது போல முதுமுனைவர் தவமுனிவர் அய்யா இளங்குமரனார் அவர்கள் நூலில் இருந்து சுட்டியிருப்பது அருமை.

மொத்தத்தில் காக்கைச் சிறகினிலே வானத்தில் வட்டமிடுகிறது. எழுத்து அளவு சிறியதாக இருப்பதால் படிப்போருக்கு சற்று சிரமமாக உள்ளது. அதிக செய்திகளை விட, எழுத்தின் அளவு பெரிதாக இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். நல்லதொரு இதழைப் பார்த்துப் படித்த அனுபவம் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கிறது.

முனைவர் ப.நரசிம்மன், தருமபுரி

ஆகஸ்ட் 2021 காக்கைச் சிறகினிலே இதழில் திரு என்.சரவணன் எழுதிய "மகா வம்சத்தின் 2ஆம் பாகத்தை [சூளவம்சம்] எழுதியவர் தமிழரா?" என்ற கட்டுரை சிறப்பாக இருக்கிறது. குறிப்பெடுத்துக்கொள்ள ஏராளமான செய்திகள் உண்டு.

இது ஓர் ஆழமான கட்டுரை என்றே கருதுகிறேன். வரலாற்று ஆசிரியர்களால் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படும் நூலாக மகாவம்சம் இருக்கிறது. ஆனால் அதன் பெரும் பகுதி தருக்கத்திற்கு ஒவ்வாத புனைவுகளைக் கொண்டதே. மிக விரிவாக கட்டுரையாசிரியர் இதைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். நீண்ட வாசிப்பின் ஊடாகக் கிடைத்த தரவுகளை, குறிப்புகளாகத் தந்திருக்கிறார். சிறப்பு. அவரது தேடலுக்கு வாழ்த்துகள்.

ஆய்வாளர்களால் இது இன்னும் விரிவு செய்யப்பட வேண்டும். அதை கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதி உறுதி செய்வதாகக் கருதுகிறேன். இப்படியான கட்டுரைகள் ஏராளம் வெளிவரவேண்டும். பி.கு: இது போன்றே "கேரள மான்மியம்" "கேரளோற்பத்தி" போன்ற கேரளம் குறித்தான வரலாற்று நூல்களும் புனைவுகள் நிறைந்ததாகவே இருக்கின்றன. அவையும் இது போன்ற ஆழமான கட்டுரைகளால் தெளிவு செய்யப்பட வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

திருச்சிராப்பள்ளி ப.மகாதேவன்

காக்கைச் சிறகினிலே ஆகஸ்ட் 2021 இதழ்

கிடைக்கப் பெற்றேன். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் காக்கைச் சிறகினிலே அச்சிதழாக வெளி வந்திருப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த இதழின் அட்டைப் படம் என்னை வெருவாகக் கவர்ந்தது. கருப்பு வெள்ளையில் இருந்தாலும் அது சென்னை நகர மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையை அழகாக, அற்புதமாக கொண்டு வந்திருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். இது எங்கு எடுக்கப்பட்டது, யார் எடுத்தார்கள் என்பவை தெரியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. பட்டப் பகலில் எடுக்கப்பட்டாலும் அந்த சாலையில் தெரு விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் மாநகராட்சி அதிகாரிகளின் திறமை (அ) கடமை உணர்ச்சிகள் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மாமிகள் (மாமிகள்தான் என்று நினைக்கிறேன்) வெகு இயல்பாக மகிழ்ச்சியோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது அவர்கள் வாழ்வில் கவலையின்றி இருப்பதை உணரமுடிகிறது. இனிவரும் இதழ்களிலும் இதேபோன்று, தமிழகமெங்கும் சென்று தேடி அலைந்து தமிழக மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கையினை அவர்களின் பண்பாடு அல்லது இது போன்ற காட்சிகளை படம் பிடித்து காக்கைச் சிறகினிலே அட்டைப் படத்தில் போடவேண்டுமென்று உங்களை நான் விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

'காக்கைச் சிறகினிலே' இந்த அட்டைப்படம் மற்ற இதழ்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

க. நாகராசன்

ஆகஸ்ட் 2021 இதழ் கிடைக்கப்பெற்றேன். மருத்துவர் ச. நரேந்திரன் அவர்கள் எழுதியுள்ள "தமிழால் முடியும்: தாய்மொழியில் மருத்துவக் கல்வி" என்ற கட்டுரை, தமிழ், மருத்துவத் துறையிலும் எளிதாக இயங்கக்கூடிய மொழியே என்ற உண்மையை ஒங்கி அறைந்து சொல்லியுள்ளது. 1959லிருந்தே, தமிழில் மருத்துவப் பாடநூல்கள் பலப் பலவாக வரத் துவங்கிவிட்டன என்ற உண்மையை, அவ்வரை எழுதிய பேராசிரிய மருத்துவர்களின் பெயர்களோடு அவர் விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது தமிழ்மொழியின் ஆளுமைக்குச் சான்று.

பேரா. ச. இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களது "தமிழர் வாழ்வியலில் பரத்தையர்" என்ற கட்டுரை, ஒரு செறிவான ஆய்வுக் கட்டுரையாகும். தலைவன் தலைவி இருவரிடையே மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ இயலாத சில காலங்களில், கணவன், பரத்தையர் சேரிக்குச் செல்வதை மனைவியும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாள் என்ற அன்றைய சமூகவியல் நிலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அகநானூற்றின் இருபத்தி ஆறாவது கவிதை பரத்தையரை, "நல்லோர்" என்று குறிப்பிடுகிறது. தலைவனுடன் உறவு கொண்டுள்ள பரத்தை ஒருத்தி, தெருவில் அவனது புதல்வனைக் கண்டு அன்புடன் கெஞ்சுகிறாள். இதனைக் கண்ட தலைவி, அப்பரத்தையிடம், "மாகிலி குறுமகள்... நீயும் தாயை இவற்கு" (அகம். 16) என்று சொல்லுகின்றாள். இதன்மூலம் நமது அன்றாட வாழ்வில் குறுக்கிடும் பிற மனிதரைப் போலவே பரத்தையரும் இடம்பெற்றிருந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

எம்.எப்.ஐ.ஜோசப் குமார், திருச்சிராப்பள்ளி

ரூபன் சிவராஜா
svrooban@gmail.com

சாரா'ஸ் திரைப்படம்: பேசுபொருளும் சித்தரிப்பும்

இது அண்மையில் வெளிவந்துள்ள மலையாளத் திரைப்படம். Jude Anthany Joseph இயக்கிய இத்திரைப்படத்திற்கான ஸ்கிரிப்ட்டினை Akshay Hareesh எழுதியிருக்கின்றார். Anna Ben, Sunny Wayne ஆகியோர் முதன்மைப் பாத்திரங்களில் நடித்துள்ளனர். Amazon Prime இல் வெளியாகியுள்ளது. குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதை விரும்பாத ஒரு பெண்ணை மையப்படுத்தி நகர்கின்றது இதன் கதை. தன் வாழ்வில் புற நிர்ப்பந்தங்களுக்கு ஆளாக விரும்பாத, சுதந்திரமாக இருக்கவும் - தன் முடிவுகளைத் தானே சுயமாக எடுக்கவும் நினைக்கின்ற, விரும்புகின்ற தோற்றப்பாட்டினைக் கொண்ட பெண். ஆனால் அந்தப் பாத்திரம் அதற்குரிய ஒருபுறமுகப்பார்வை உள்ள பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. மையப்பாத்திரம் இத்தகையதாக இருக்க, பிள்ளை பெறுவதையும் வளர்ப்பதையும் சிக்கல்கள் நிறைந்ததாக முன்னிறுத்துகின்ற முனைப்பினைக் கொண்டுள்ளது படத்தின் மையக்கதை.

பிள்ளை பெறுதல் என்பது பெண்ணின் தொழில் முனைப்பு (career), கலை, இலட்சியங்கள், இலக்குகளுக்கு இடையூறானதென நிறுவும் முனைப்பினை இத்திரைப்படம் கொண்டுள்ளது. இவற்றை ஒன்றுக்கொன்று முரணானதாக முன்னிறுத்துகிறது என்பது இதிலுள்ள அடிப்படைச் சிக்கல்.

சாரா'ஸ் திரைப்படத்தினைப் பெண்நிலைவாதக் கண்ணோட்டத்தோடு நோக்குகின்ற போது, மிக அண்மையில் வெளிவந்த 2 மலையாளத் திரைப்படங்கள் குறித்துச் சுருக்கமாகத் தொட்டுச் செல்வது பயனுடையது, பொருத்தமுடையது என்று கருதுகிறேன்.

ஆணும் பெண்ணும்

The Great Indian Kitchen

'ஆணும் பெண்ணும்' - இது ஒரு Anthology வகைத் திரைப்படம். ஒரே பேசுபொருளைக் கொண்ட குறுந்திரைப்படங்களின் தொகுப்பு. கொரோனா காலத்தில் இந்த வகைத் திரைப்படங்கள் பல மொழிகளிலும் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. தமிழில் சில்லுக் கருப்பட்டி, புத்தம்புதுக் காலை, பாவக்கதைகள், குட்டிக் கதை, மற்றும் 'நவரசா' போன்றன Anthology வகையைச் சேர்ந்தவை. ஹிந்தியில் Ajeeb Daastaans, Ray திரைப்படம் இதுபோன்ற திரைப்படத்திற்கு முன் நடனம் கற்பிக்கிறார். திரைப்படத்திற்குப் பின் மூன்று வேளையும்

வெளிவந்த Pitta Kathalu போன்றவையும் அவ்வகையினவே.

'ஆணும் பெண்ணும்' குறும்படத் தொடரில், ஆண்-பெண் உறவு தான் மையப் பேசுபொருள். ஆண்கள், பெண்கள், அவர்களுக்கிடையிலான உறவு, அவற்றின் சிக்கல்கள், காதல், காமம், உறவையும் காதலையும் காமத்தையும் வாழ்வையும் பெண்ணும் ஆணும் எத்தகைய வேறுபாடுகளுடன் எதிர்கொள்கின்றார்கள் என்பதை இம்மூன்று குறுந்திரைப்படங்களும் வெவ்வேறு கால மற்றும் வாழ்வியல் சூழலில் சித்தரிக்கின்றன.

வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும், அந்தக் காலகட்ட வாழ்வியல் சூழல்களிலும் ஆண் - பெண் உறவில், அன்பில், காதலில், காமத்தில் தமது சுயத்தினை எந்தவகையான புரிதலுடனும், சுயத்துடனும் - இம்மூன்று திரைப்படங்களின் நாயகிகளும் வெளிப்படுத்தினார்கள், எவ்வாறு அந்த வாழ்வியல் சூழலை எதிர்கொண்டார்கள் என்பதைக் காட்சிபூர்வமாக இப்படங்கள் சித்தரிக்கின்றன.

தவிர காதல், பாலுறவு, திருமணம் தொடர்பான பெண்களின் மனநிலையும், அன்பின் பொருட்டு அவற்றை வெளிப்படையாக எதிர்கொள்கின்ற அவர்களின் உணர்வுகளும், அவற்றுக்கு மாறான வழிமுறைகளிலும் உந்துதலிலும் இவற்றை எதிர்கொள்ள எண்ணுகின்ற ஆண்களின் மனநிலை தொடர்பான பிரதிபலிப்புகளை இம்மூன்று திரைப்படங்களிலும் காணமுடியும். மூன்று கதைகளிலும் பெண்கள் மன முதிர்ச்சியுடனும் இயல்பாகவும் சூழல்களையும் வாழ்வையும் எதிர்கொள்கின்றார்கள்.

மற்றையது The Great Indian Kitchen:

இது சமீபத்திய மலையாளப் படங்களில் மிக முக்கியமானது. குடும்ப அமைப்பு முறையில் (family institution) - நலனை முன்னிறுத்துகின்ற சமூக-குடும்ப அமைப்பு முறையில் - பெண் மீதான சமூக எத்தகைய தளைகளைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் தளைகள் குடும்பம், பொறுப்பு, கலாச்சாரம், பண்பாடு, தாய்மை, ஒழுக்கம் போன்ற இன்னபிற கூறுகளின் பேரில் எவ்வாறு வேரோடியுள்ளது என்பதை மிக இயல்பாகச் சித்தரிக்கின்ற மலையாளத் திரைப்படம்.

இந்தப் படத்தின் நாயகி படித்த பெண். திரைப்படத்திற்கு முன் நடனம் கற்பிக்கிறார். திரைப்படத்திற்குப் பின் மூன்று வேளையும்

சமைக்கிறாள். வீட்டின் ஆண்களுக்கு (கணவன், மாமனார்) உணவு பரிமாறுகிறாள், அவர்கள் உண்ட தட்டுகள், உணவு மேசையில் கொட்டுப்பட்ட மற்றும் கழித்துவிடப்பட்ட எச்சங்களைச் சுத்தம்செய்கிறாள். பாத்திரங்கள் கழுவுகிறாள், வீட்டைச் சுத்தம் செய்கிறாள், துணிகளைத் துவைக்கிறாள். இரவில் கணவனின் பாலியல் தேவைக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறாள்.

கணவன் காலையில் மிக நிதானமாக யோகாசனம் செய்கிறார். மாமனார் ஆறாமர சாய்மனைக் கதிரையில் இருந்தபடி செய்தித்தாள் வாசிக்கிறார். அவருக்குப் பல்துலக்குவதற்குரிய பந்தூரிகை, பற்பசை (Brush and Toothpaste) அவர் இருக்குமிடத்திற்கு முதலில் அவருடைய மனைவி எடுத்துச் செல்வது வழக்கமாகவும், பின்னர் மருமகள் அதனைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவர் வெளியே செல்லும் ஒவ்வொரு தடவையும் அவருக்குரிய காலணிகளை எடுத்து அவர் முன் வைப்பதற்கும் அவருக்கு மனைவியோ, மருமகளோ தேவைப்படுகிறனர். இத்தனைக்கும் அவர் மிகச்சாந்தமான மனிதர். அதட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்லாதவர். றைஸ் குக்கரில் சமைத்த சோறு ஒத்துவராது, விறகு மூட்டி பாணையில் சமைத்த சோறுதான் தனக்கு வேண்டும் என்பதையும், தனது அழுக்கு ஆடைகளைத் துவைக்குமாறும் மருமகளிடம் மிக இயல்பாகவும் சாந்தமாகவும் கேட்கின்றார்.

இந்தக் காட்சிகள் குடும்ப அமைப்பு முறையில் பெண்களின் வகிபாகம் எத்தனை சமைகளைக் கொண்டதாக உள்ளன என்பதையும் அந்தச் சமைகள், என்று உணரப்படாத, மிகச் சாதாரணமான இயல்பு என்று நம்புகின்ற அல்லது புரிந்து கொண்ட கட்டமைக்கப்பட்ட ஆண் மனநிலையையும் உளவியலையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் பிரதிபலிக்கின்றது. ஒரு பெண் என்பவள், மகளாக, மனைவியாக, மருமகளாக, தாயாக இப்படியெல்லாம் அவள் கொண்டிருக்கக்கூடிய வகிபாகங்கள், உறவுநிலைகள் அவள் எப்படியான பொறுப்புகளைத் தலைமேல் சுமக்கவேண்டும், எத்தகைய பணிவிடைகளைச் செய்ய வேண்டுமென குடும்ப நிறுவனத்தினால் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறாள் என்பதை மிக இயல்பான சம்பவங்கள் மூலம் இத்திரைப்படம் வெளிப்படுத்துகிறது.

மட்டுமல்லாமல் சிறுவயதிலிருந்து பெண் எவ்வாறு அதற்காகத் தயாரிக்கப்படுகிறாள், வளர்ப்பு முறையில் எவ்வாறு அவளது மனதிலும் மூளையிலும் இந்த விடயங்கள் பதியவைக்கப்படுகின்றன என்பதையும் படம் பேசுகின்றது. இந்தத்திரைப்படத்தின் பேசுபொருள் என்பது வறிய, மத்தியதர வர்க்கத்தினை மட்டும் பிரதிபலிப்பதல்ல. அளவில் வேறுபட்டாலும் உலகளாவிய போக்கின் பிரதிபலிப்பினை இதில் கண்டடைய முடியும். குடும்ப நிறுவனத்தில் பெண்களின் வகிபாகம் சார்ந்தும் - ஆண்களின் மனைவி சார்ந்தும் தேச எல்லைகளைத் தாண்டிய உலகளாவிய போக்கின் பிரதிபலிப்பாக இதிலுள்ள பல அம்சங்களை இனங்காண முடியும். காமம், பாலுறவு சார்ந்து பெண் எதைப் பேசவேண்டும், எதைப் பேசக்கூடாது என்பதைக் காண

ஆண் மதிப்பிடுகின்ற அல்லது தீர்மானிக்கின்ற நிலை குறித்த காட்சிகளும் படத்தில் உள்ளன.

திருமண அமைப்பில் பெண் எதிர்கொள்கின்ற நடைமுறை சார்ந்த, உடல், உளம் சார்ந்த, உளவியல் சார்ந்த, ஆண் மைய மற்றும் மரபார்ந்த சிந்தனை சார்ந்த அனைத்துச் சிக்கல்களையும் மிகைப்படுத்தல், முன்முடிவுகளின்றி சித்தரிக்கின்றது. அதன் நாயகி, அந்தச் சிக்கல்களை எதிர்கொள்வதற்குரிய தன்னாலான அதிகப்படியான முயற்சிகளையும் மேற்கொள்கின்றாள். தனது அதிருப்திகளைக் கணவனுக்கு எடுத்துச் சொல்கிறாள். வேலைக்குப் போகின்ற தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கின்றாள். வேலைக்கு விண்ணப்பிக்கின்றாள். அவளுடைய விருப்பங்களும் சுயமரியாதையும் தொடர்ந்து உதாசீனப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் வேறு வழியின்றி அந்தக் குடும்பத்து ஆண்களின் முகத்தில் சமையலறைக் கழிவுநீரை ஊற்றி விட்டு வெளியேறுகிறாள்.

பெண்ணின் சுயம்-கனவு-விருப்பு-வெறுப்பு-உணர்வுகள் - ஆர்வங்கள்- கலை, வாசிப்பு ஈடுபாடுகள், வேலைக்குப் போகின்ற எத்தனங்கள் உதாசீனப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த விடயங்கள் மிக இயல்பாக, மிகைப்படுத்தல்கள் இன்றி, பிரச்சாரத்தன்மை அற்ற, கலைத்துவ அழகியலுடன் காட்சியூர்வமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

சாரா'ல் திரைப்படத்தின் நாயகி, இளமைப் பருவத்திலிருந்தே குழந்தைபெற்றுக்கொள்ளக்கூடாது, அது தனது சுய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக அமைந்து விடுமென்ற முன்முடிவு எண்ணமுடையவளாக இருக்கிறாள். குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள விருப்பமில்லாதவள் என்பதை அறிந்த இவளது பாடசாலைக் காலத்துக் காதலன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து போகிறான். திரைப்பட இயக்குனராக வேண்டுமென்பது சாராவின் இலட்சியம். உதவி இயக்குனர், இணை இயக்குனராக பணிபுரிந்து அதற்கான அனுபவத்தையும் திறனையும் வளர்த்துக் கொள்கிறாள். சொந்தமாகத் திரைப்படத்தினை இயக்கும் முனைப்புடன் ஸ்கிரிப்ட் எழுதி, தயாரிப்பாளர்களை அணுகி வாய்ப்புக் கேட்கும் படலம் தொடர்கிறது. இதற்கிடையில் காதல், திருமணம், குழந்தை பெறுதல் தொடர்பான உரையாடல்கள், விவாதங்கள் எனக் கதை நகர்கிறது.

தனது திரைப்பட முயற்சிக்கான பாத்திர மற்றும் காட்சிச் சித்தரிப்பிற்கான தகவல், தரவு சேகரிப்பிற்காக தொழில்முறை வல்லுனரான பெண் ஒருவரைச் சந்திக்க சென்று வருகிறாள் சாரா. அங்கு அவரின் இரண்டு குழந்தைகளை பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற அப்பெண்ணின் தம்பியான ஜீவனுடன் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. அவனுள் குழந்தைகள் மீது அவ்வளவு பிரியம் கொண்ட ஆளில்லை. கடமைக்காக தமக்கை வெளியில் செல்லும்போது குழந்தைகளைக் கவனிக்கின்ற பொறுப்பினை வேண்டாவெறுப்பாகச் சமையலறைக் கழிவுநீரை ஊற்றி விட்டு வெளியேறுகின்றாள். குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள

விரும்பாத பெண்ணையே திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்ற மன ஆதங்கத்தைச் சலிப்பின் போது ஒரு தருணத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றான். அந்த வேளையில் அங்கிருந்த சாராவிற்கு அவனைத் திருமணம் செய்துகொள்கின்ற மனத்தூண்டுதல் ஏற்படுகின்றது. அதற்கு முன்னரே, இருவருக்குமிடையில் மனஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

திருமணம் தொடர்பாக சாராவின் தந்தை அடிக்கடி அவளுக்கு நினைவூட்டுவதும், கால அவகாசம் கொடுப்பதுமான உரையாடல்கள் (தந்தைக்கும் மகளுக்குமிடையில்) அடிக்கடி இடம்பெறுகின்றன.

குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதில்லை என்ற தமக்கிடையிலான பரஸ்பர உறுதிமொழியுடனும், அவளுடைய திரைப்படத்துறை இலட்சியங்களுக்கும் வேறுஎந்த சுய முன்னேற்ற இலக்குகளுக்கும் இடையூறாக இருக்கப்போவதில்லை என்ற வாக்குறுதியை ஜீவனிடிமிருந்து பெற்றபின், அவனைச் சாரா திருமணம் செய்துகொள்கின்றாள். ஆனால் இருதரப்புப் பெற்றோரும் இதுவிடயம் குறித்து முதலில் எதுவுமே அறிந்திருக்கவில்லை. அதாவது இவர்களின் பிள்ளை பெறுவதில்லை என்ற தீர்மானம் குறித்து இருதரப்புக் குடும்பத்தினருக்கும் தெரியாது. ஒரு கட்டத்தில் தெரியவரும் போது குடும்பத்தினரின் தலையீடும் விவாதங்களும் வலுப்பெறுகின்றன. குறிப்பாக ஜீவனின் தாயார் தரப்பிலிருந்து தொடர் அழுத்தங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன.

இப்படியாக நகர்கின்ற கதையில் ஒரு கட்டத்தில் திட்டமிடப்படாத முறையில் சாரா கருவுறுகிறாள். அதுவொரு accidental pregnancy. அதன் பின்னர் கருக்கலைப்புத் தொடர்பான விவாதங்களும் உரையாடல்களுமாகத் தொடர்கின்ற கதையின் ஒரு திருப்புமுனையாக ஜீவன் கருவைக் கலைக்காமல் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பது பொருத்தமானது என்ற மனமாற்றத்திற்கு வருகின்றான். சாராவிற்கு அதில் துளியும் உடன்பாடில்லை. அதன் பின்னர் தம்பதிகளுக்கிடையிலான மனக்கசப்பு, இடைவெளி, திரைப்பட இயக்குனராகும் சாராவின் முனைப்பு எனக் கதை நகர்ந்து, கருக்கலைப்புச் செய்யப்பட்டு, சாரா இயக்குனராகி அதில் வெற்றியடைவதாகப் படம் முடிகிறது. குடும்பத்தினரும் கால்ப்போக்கில் அவளுடைய வெற்றியைக் கொண்டாடுகின்றனர்.

திருமணத்தின் பின்னரான சில நாட்களில், குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை என்பதை, இரு வீட்டார் முன்னிலையிலும் சாரா உறுதியாகச் சொல்கிறாள். அப்போது இரு தரப்புக் குடும்பத்தினர் மற்றும் உறவினர்கள் அது தொடர்பாக ஆளாளருக்கு ஒவ்வொரு முறையில் கருத்துச் சொல்லுகின்றனர். 'கருப்பை' குறைபாடு என்பதான பதட்டம்.... கருப்பை பிரச்சினை இல்லை இது பெரிய சிபி பிரச்சினை இப்படியாக செறியுள்ளவர்கள் ஆளாளருக்குத் தத்தமது பார்வையின் பார்வையிட கருத்துகளுடன் தலையிடுகின்றனர். சமாதானம் சொல்லுகின்றனர்.

தம்பதியினரின் முடிவில் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கு வெவ்வேறு உத்திகளையும் பிரயத்தனங்களையும் மேற்கொள்கின்றனர்.

குழந்தை பெறுதல் தொடர்பாக அதிகம் தலையீடு செய்பவரும் பதட்டப்படுவரும் ஜீவனின் தாயார். இதில் சுவாரச்யமான அல்லது தர்க்கபூர்வமான ஒரு காட்சி ஒன்று வருகிறது. குழந்தை வளர்ப்பின் பொறுப்பினைப் பெண்ணுக்கு மட்டும் உரியதாக கருதுகின்ற மரபார்ந்த புரையோடிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகவும் அதனைப் பார்க்கலாம். சாராவின் நிலைப்பாட்டிற்கு உடந்தையாக இருப்பதாக ஜீவன் மீது குற்றம் சாட்டும் அவனது தாயார், ஒரு கட்டத்தில்

'உனக்கு இதில் என்ன பொறுப்பு சுமை இருக்கிறது' பிள்ளையைச் சுமப்பதும், பெற்றெடுத்து வளர்ப்பதும் அவளின் பொறுப்புத்தானே. வேலை முடித்து மாலையில் வீட்டுக்கு வந்து குழந்தைகளுடன் விளையாடுவது மட்டும் தானே நீ செய்ய வேண்டியது' என்கிறார்.

'குழந்தையை வளர்ப்பது அவளது பொறுப்பு என்பதால்... குழந்தை பெற்றுக் கொள்வது தொடர்பான இறுதி முடிவும் அவளுடையதே' என்று அவன் பதிலளிக்கிறான்.

சாரா ஒரு முறை ஜீவனின் தமக்கையைக் காண்பதற்காக வீட்டுக்குச் செல்லும் போது, குழந்தையின் மூத்திரத்தைத் துடைத்து அவனுக்கு உடை மாற்றிவிடுமாறு கேட்கிறார் வயதான ஜீவனின் தாயார். அந்தக் காட்சியில் சாரா வெளிப்படுத்தும் அருவருப்பு என்பது மூத்திரம் மீதான அருவருப்பு என்பதைக் காட்டிலும், குழந்தை மீதான ஒவ்வாமையாக வெளிப்படுகின்றது. மூத்திரத்தினைத் துடைக்குமாறு கேட்க முன்னரே தரையில் உட்காந்திருக்கும் குழந்தையையும் மூத்திரத்தினையும் பார்த்த கணமே அவருடைய உடல்மொழியில் அருவருப்புத் தெறிக்கின்றது. இன்னொரு வகையில் இந்தக் காட்சி பொருத்தமில்லாத ஒரு திணிப்பு. அதாவது வீட்டுக்கு வரும் முன்பின் அறியாத, முதன்முதலாகக் காண்கிற ஒரு இளம் பெண்ணிடம் தன் பேரக் குழந்தையின் மூத்திரத்தினைத் துடைத்துக் கழுவி, உடை மாற்றக் கேட்பதென்பது வலிந்து திணித்த காட்சியாகவே படுகின்றது.

சாரா, ஜீவனுக்கிடையிலான உரையாடல்களின் போது இருவரும் குழந்தைகள் மீதான ஒருவித வெறுப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றனர். ஜீவனின் தமக்கையின் குழந்தை அழுகின்ற போது, இருவரின் உடல்மொழியிலும் பல காட்சிகளில் ஒவ்வாமை வெளிப்படுகின்றது. குழந்தைகள் தொடர்பான பேச்சு வரும்போது, அல்லது குழந்தைகள் திரையில் பிரசன்னமாகும் காட்சிகள் வரும் போது சாராவின் உடல்மொழி, முகபாவம் அதிக ஒவ்வாமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. திரையரங்கத்தில் கைக்குழந்தையோடு திரைப்படம் பார்க்க வந்த பெண், குழந்தை அழுவதால் இடையில் எழுந்து போகின்ற ஒரு காட்சிக்கான இவர்களின் வெளிப்பாட்டினையும் இதற்கான எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலாம்.

இறுதிக்காட்சியில், 3 குழந்தைகளையுடைய தாயின் இரண்டு பெண் குழந்தைகள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. 3வது கைக்குழந்தை அழுகின்றது. கணவன் அசையாமல் ஆழ்ந்த நித்திரை. அழுகின்ற குழந்தையைத் தூக்கித் தேற்றிக்கொண்டிருக்கும் போது, இன்னொரு பெண் குழந்தை தூக்கத்தில் அரற்றுகிறது. கைக்குழந்தையைத் தோளில் வைத்துத் தேற்றியபடி அரற்றுகின்ற குழந்தையைக் காலால் தட்டி அமைதிப்படுத்துகிறார் அந்தத் தாய். குழந்தைகளை அமைதிப்படுத்திவிட்டு, அவள் உறங்கப் போகும் போது, கணவன் உறவுகொள்ள எத்தனிக்கிறான். அடுத்த குழந்தைக்கான அவனது முயற்சியாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. அவனைக் காலால் உதைத்துவிட்டு, உறக்கத்திற்குச் செல்கிறான் அந்தப் பெண். இந்தக் காட்சி ஒவ்வொருவரால் ஒவ்வொரு கோணத்தில் புரிந்துகொள்ளப்படக் கூடியது. வறிய மற்றும் கல்வியறிவு குறைந்த தம்பதிகள் கருத்தடை முறைமை தொடர்பான அறிதல் அற்றவர்கள் என்பதான சித்தரிப்பாகவும் அதனைப் பார்க்கமுடியும்.

கருக்கலைப்புத் தொடர்பான முடிவோடு வைத்தியரை நாடிச் செல்லும் காட்சியில், கருக்கலைப்பு சார்ந்த சட்ட ரீதியான உரிமைகள், தார்மீகப் பொறுப்பு மற்றும் பிள்ளை வளர்ப்பு கோரிநிற்கின்ற அம்சங்கள், Parenthoodஇற்கான தயார்ப்படுத்தல்- தயார்ப்படுத்தல் எனும்போது அது மனதளவிலான தயார்ப்படுத்தலையும் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை சார்ந்த தயார்ப்படுத்தலையும் குறிக்கிறது. Parenthoodஇற்கான திட்டமிடல்- நிபந்தனைகள் -தியாகங்கள் - குழந்தை பெற்ற பின்னர் எழக்கூடிய குடும்ப உறவுச் சிக்கல்கள் - உரிய தயார்ப்படுத்தல்கள், பொறுப்புணர்வுதல்கள் இன்றிப் பெற்றெடுக்கும் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் குறித்த ஆலோசனைகள் வைத்தியரால் வழங்கப்படுகின்றன. கருக்கலைப்பு தொடர்பாக பெண்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய குற்ற உணர்வை இல்லாமற் செய்கின்ற வகையிலும் அந்த ஆலோசனைகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இது ஒரு வகையில் அறிவுட்டலுக்குரிய, விழிப்புணர்விற்குரிய விடயங்கள். தேவையான தும் கூட. ஆனால் காட்சிபூர்வமாகப் பார்க்கும் போது அதன் நீளம் சற்று அதிகமென்றே தோன்றுகிறது.

படித்த ஒரு மேல்தட்டு மனநிலை, பொருளாதார நிலையிலிருக்கின்ற சாரா கருக்கலைப்பு செய்வதற்கான ஆலோசனையைப் பெற வைத்தியரிடம் செல்லும் போது, கணவனுடன் ஆலோசித்து, நிதானமாக ஒரு முடிவுக்கு வருமாறு வைத்தியர் அறிவுரை கூறுகின்றார். தும்பதியாராக இணைந்து தன்னை அடுத்தமுறை சந்திக்கச் சொல்கிறார். மிகுந்த சிரத்தையோடு, பொறுமையாக ஆலோசனையும் வழங்குகின்றார். அதேவேளை மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த, நான்காவது முறை கருவுற்றிருக்கும் இன்னுமொரு வறிய அல்லது நடுத்தர வருமான குடும்பத்துப் பெண்ணுக்கான கருத்தடை பற்றிய ஆலோசனையை நிதானமாக வழங்கவில்லை. கணவனை அழைத்துவருமாறு அப்பெண்ணுக்கு ஆலோசனை வழங்கவில்லை. இந்த அணுகுமுறை வேறுபாடு ஏழைகளுக்கானவியறிவு

குறைந்தவர்களுக்கு உரிய முறையிலான அறிவுரை பயனில்லை என்ற மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதாகத் தோன்றுகிறது.

குழந்தை வளர்ப்பதில் ஆணின் பங்கு குறித்த பார்வை இத்திரைப்படத்தில் பிரக்ஞபூர்வமாக இடம்பெறவில்லை. பிள்ளை வளர்ப்பு என்பது பெண்ணின் கடமை, பெண்ணின் முழுமுதற்பொறுப்பு என்பதை நிறுவுகின்ற சித்தரிப்புகளும் - சாராவின் நோக்குநிலையில் அது அவளுடைய தொழில் வாழ்வுக்கு சாவடி அடித்துவிடுமென்ற முன்முடிவுசார் சித்தரிப்புகளுமே மேலோங்கியுள்ளன.

திரைத்துறையில் ஒரு பெண்ணாக எதிர்கொள்ள நேர்கின்ற சவால்கள், சிக்கல்கள், பாலியல் ரீதியான தொந்தரவுகள், சுரண்டல்கள் பற்றி எந்தவித உரையாடல்களோ காட்சிகளோ படத்தில் இல்லை. அந்தச் சிக்கல்களைப் பேசுவதற்குரிய வெளி இருந்தும் அவை பேசப்படவில்லை.

திருமணமான பின்னர் பிள்ளை தொடர்பான குடும்பத்தினரினதும் சமூகத்தினதும் கேள்விகள், அழுத்தங்கள், தலையீடுகளைத் திரைப்படம் பிரதிபலிக்கின்றது. இதற்குள் பெண் உடல் அரசியல் உள்ளது. பெண்ணின் உடல் சார்ந்த தீர்மானங்கள் முற்றிலும் அவளுடைய உரிமை என்ற பிரக்ஞை சில காட்சிகளில் வெளிப்படுகின்றது. அந்தவகையில் எடுத்துக் கொண்ட பேசுபொருள் சார்ந்து இத்திரைப்படம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஆனால் பாத்திரப்படைப்பு, சொல்முறை, பேசுபொருளை ஒற்றைப் பரிமாணமாக அணுகியமை என்பன சிக்கலுக்குரியவை. குறிப்பாக சாரா என்ற முதன்மைப் பாத்திரம் சிக்கலானது. சொல்முறைகூட இந்தப் பேசுபொருளின் பல்பரிமாணத்தன்மையைக் கவனத்திற்கொள்ளாத ஒற்றைப் பரிமாணத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவே உள்ளது. ஒருவகைக் கருப்பு வெள்ளை அணுகுமுறை. அதிகமான காட்சிகளில் குழந்தைகள் மீதான ஒவ்வாமை வெளிப்படுகின்றது.

குழந்தை பெறுவது அல்லது பெறுவதில்லை முடிவினை ஒரு பெண் சுயமாக எடுப்பதற்குரிய சுதந்திரத்தினை முன்னிறுத்துவது அவசியமானது. அது பெண்ணின் உரிமை சார்ந்த விடயம். அப்படியிருக்க உரிமை பேசுபவர்கள் குழந்தைகள் மீதான வெறுப்பினையுடையவர்களாக இருக்க முடியுமா?

தொழில் சார் இலட்சியங்கள் (Carrier ambitions) உள்ளவர்கள், பெண்ணிலைவாதிகள் குழந்தைகள் மீது ஒவ்வாமை கொண்டவர்கள் அல்ல. அவர்கள் குழந்தைகளை நேசிப்பவர்கள். இயங்கியலின், வாழ்வின் பன்முகச் சூழலைக் கருத்தியல் சார்ந்தும் அறம் சார்ந்தும் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்கள். குழந்தை பெற்றுக்கொள்வதும் பெற்றுக் கொள்ளாததும் பெண்ணின் உரிமை. ஆனால்; இத்திரைப்படம் அத்தகைய சமநிலையை அல்லது அதிலுள்ள பல்பரிமாணத்தன்மையைப் பிரதிபலிக்கத் தவறிவிட்டது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், நாடவே

சார்பட்டாவை வாசிக்கலாம்

நாம் புத்தகங்களைப் படிக்கிறோம். திரைப்படங்களைப் பார்க்கிறோம். அப்படித்தான் நாம் பழகியிருக்கிறோம். ஆனால் திரை ஆர்வலர்கள், படங்களையும் படிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாசிக்கத் தமிழும், ஆங்கிலப் புத்தகங்களை வாசிக்க ஆங்கிலமும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எனில், திரைப்படங்களை எந்த மொழியில் வாசிப்பது? அதற்குத் திரை மொழி என்று பெயர். திரைப்படத்தில் கதாபாத்திரங்கள் பேசும் மொழி தெரிந்தால் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துவிடலாம். மேலதிகமாகத் திரை மொழியில் அறிமுகம் இருந்தால் அந்தப் படத்தை வாசிக்கவும் செய்யலாம். நல்ல திரைப்படங்களைத் தொடர்ந்து பார்ப்பதன் மூலம் சினிமா ரசனை வளரும், அவற்றில் பொதிந்திருக்கும் நயங்களை வாசிக்கவும் முடியும். 'சார்பட்டா பரம்பரை' அப்படியான படம்தான். ஒரு நல்ல புத்தகத்தைப் போலவே இந்தப் படமும் நல்ல வாசிப்பனுபவத்தை நல்குகிறது.

வாசிப்பே முழுமை தரும்

பார்ப்பதற்கும் வாசிப்பதற்குமான இடைவெளியை நான் உணர்ந்த இடம் ஹாங்காங்கின் ஒரு சிகை அலங்கார நிலையம். அந்த நகரில் எல்லா ஆண்களும் எல்லாப் பெண்களும் முடி திருத்திக் கொள்வார்கள். கூட்டம் நிரம்பி வழியும் (இது கொரோனாவிற்கு முந்தைய காலம்). முடி வெட்டிக்கொள்ளும் நிலையத்திற்குள் நுழைந்ததும் வரவேற்புப் பெண் ஒரு தொக்கையான மாத இதழை என் கையில் கொடுத்துவிடுவார். அது ஒரு சிகை அலங்கார சஞ்சிகை. ஹாங்காங்கிலும் சீனாவிலும் மேற்கு நாடுகளிலும் நிலவிவரும் தலைமுடி நாகரீகத்தைப் பற்றியும், அவை அடைந்து வரும் மாற்றங்கள் பற்றியும் கண்ணைக் கவரும் படங்கள் இருக்கும். நீண்ட கட்டுரைகளும் இருக்கும். www.noolaham.org | www.aavanaham.org

வருகிறவரை அந்தப் படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். ஒரு கட்டுரையையும் நான் வாசித்ததில்லை. அவை என்னால் வாசிக்க முடியாத சீன மொழியில் இருக்கும். அந்தப் படங்களைப் பார்த்தது எனக்கு ஒரு அனுபவம்தான். ஆனால் கட்டுரையை வாசிக்காமல் அந்த அனுபவம் முழுமையடையாது என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது. நல்ல திரைப்படங்களும் அப்படித்தான். அதைப் பார்க்கலாம். பார்த்த அளவில் ரசிக்கலாம். கூடுதலாக அந்தப் படங்களில் உய்த்து உணர்வதற்கான வெளிகள் இருக்கும். அவற்றை வாசிக்கும்போதுதான் அந்தத் திரை அனுபவம் முழுமையடையும்.

காலத்தை வாசித்தல்

சார்பட்டா கதை எழுபதுகளின் மத்தியில் நடக்கிறது. அந்தக் காலம் திரையில் உருவாகி இருக்கிறது. இளைஞர்களின் சட்டைக் காலர் பட்டையாக இருக்கிறது. அவர்களின் கிருதா காது வரை நீள்கிறது. சிவப்புப் பல்லவன் பேருந்து வண்ணாரப்பேட்டை மணிக்கூண்டைக் கடந்து போகிறது. காவலர்கள் கூம்புத் தொப்பி அணிந்திருக்கிறார்கள். இதிலெல்லாம் கடந்த காலத்தைப் பார்க்க முடிகிறது.

காலத்தை வாசிக்க முடிகிற தருணங்களுக்கும் படத்தில் குறைவில்லை. சமூக ஊடகமொன்றில் ஒரு ரசிகர் அந்தக் காலப் படங்களைப் போல இந்தப் படத்தை ஈஸ்ட்மென் கலரில் எடுத்திருக்கலாம் என்று எழுதியிருந்தார். ஒரு காலத்தின் நிறம் என்பது அந்தக் காலகட்டத்தில் வெளியான படங்களின் நிறத்தில் இல்லை. மாறாக அந்தக் காலத்தில் புழங்கிய நிறங்களில் இருக்கிறது. படத்தைக் கவனமாக வாசித்தால் நவீனமான நிறங்கள் எவையும் படத்தில் இடம் பெறவில்லை என்பது தெரியும். மேலதிகமாக உறுத்தாத ஒரு பழுப்பு

நிறமும் சேர்ந்து கொண்டு நம்மைப் பின்னோக்கி இழுத்துச் செல்கிறது என்பதும் தெரியும். இரவு நேரக் காட்சிகளில் பாத்திரங்கள் உரையாடுவதைப் பார்க்கலாம். காட்சி குண்டு பல்புகளாலும் சிம்ஸி விளக்குகளாலும் ஒளியூட்டப்பட்டிருப்பதையும் வாசிக்கலாம்.

சண்டையை வாசித்தல்

சார்பட்டா பரம்பரை, இடியாப்பப் பரம்பரை எனும் இரண்டு குழுக்களுக்கு இடையே நிலவிய விரோதமும் குத்துச் சண்டைகளும் தான் கதையின் மையச் சரடு. கதை குத்துச் சண்டையில் தான் தொடங்குகிறது. குத்துச் சண்டையில் தான் முடிகிறது. படம் நெடுகிலும் குத்துச் சண்டைகள் இடம் பெறுகின்றன. இந்தச் சண்டைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பார்வையாளனாக நாமும் பார்க்கிறோம். ஆனால் இந்தச் சண்டைகளை வாசிக்கவும் முடியும்.

எப்படி என்பதற்கு முன்னால் இதே மாதிரியான இன்னொரு படத்தைப் பற்றிப் பேசிவிடலாம். 'காட்பாதர்' புகழ் பெற்ற அமெரிக்கப் படம். மாஃபியாக் குழுக்களை மையங்கொண்டது. மூன்று பாகங்களால் ஆனது. பல ஆஸ்கார் விருதுகளைத் தேடியது. படத்தின் இயக்குநர் பிரான்சிஸ் கொப்போலாவிடம் ஒரு நேர்காணலில் கேட்கப்பட்ட கேள்வி இது: 'காட்பாதர் படங்களில் உங்களுக்குச் சவாலாக இருந்த அம்சம் எது?' இயக்குநர் இப்படிப் பதில் சொன்னார்: 'இந்தப் படங்களில் நிறையக் கொலைகள் வருகின்றன. ஆனால் ஒரு கொலையைப் போல் இராது மற்ற கொலை. திரைக்கதையை அப்படி அமைப்பதுதான் சவாலாக இருந்தது.' காட்பாதர் பார்த்தவர்கள் அனைவரும் அந்தக் கொலைகளைப் பார்த்திருப்பார்கள். சிலர் ஒவ்வொரு கொலையும் வெவ்வேறு விதமாக நிகழ்வதை வாசித்திருப்பார்கள்.

கொப்போலா நேரிட்ட சவாலைப் பா. இரஞ்சித்தும் நேரிடுகிறார். இந்தப் படம் நெடுகக் குத்துச் சண்டைகள் இடம் பெறுகின்றன. சில சண்டைகள் கண்ணப்பர் திடலில் பிரம்மாண்டமான கொட்டகை போட்டு, கேலரி அமைத்து, நுழைவுச் சீட்டு அடித்து, ஆயிரக்கணக்கான பார்வையாளர்கள் முன்னால் நிகழ்பவை. சில மன்தரையில் அமைந்த கோதாவில், குறைவான பார்வையாளர்கள் முன்னிலையில் நடக்கும் 'ஸ்பேரிங்' எனப்படும் போட்டிச் சண்டைகள். இன்னும் சில ஒரே குழுவினருக்குள் நிகழும் பயிற்சிச் சண்டைகள். இத்தனைக்கும் குத்துச் சண்டையில் ஆறு விதமான குத்துகள்தாம் (பஞ்ச்) உள்ளன. படத்திலும் அவைதான் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு சண்டையும் வெவ்வேறு விதமானவை. அவற்றை வேறுபடுத்துவது கோதாவிற்கு வெளியே நிற்கும் பார்வையாளர்கள். அவர்கள் போட்டியாளர்களுடன் உணர்வு ரீதியாகப் பிணைந்தவர்கள். அவர்களது பார்வைக் கோணங்களின் வழியாகவும், அவர்கள் வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகள் வழியாகவும்,

ஒவ்வொரு சண்டையும், ஒவ்வொரு குத்தும் வித்தியாசமாக அமைகிறது. அதை நம்மால் வாசிக்கவும் முடிகிறது. கபிலனுக்கும் (ஆர்யா) ராமனுக்கும் (சந்தோஷ் பிரதாப்) நடக்கும் ஸ்பேரிங் சண்டையில் போட்டியாளர்கள் பாதிச் சண்டைக்குப் பிற்பாடுதான் காட்டப்படுகிறார்கள். அதுவரை கதையும் சண்டையும் கோதாவிற்கு வெளியே நிற்கும் பார்வையாளர்களின் எதிர்வினைகளின் வாயிலாகவே முன்னகர்கிறது.

குத்துச் சண்டைகள் கோதாவைத் தாண்டியும் நிகழுகின்றன. ஒரு காட்சியில் கபிலனை அவனது அம்மா (அனுபாமா குமார்) விளக்குமாற்றால் அடிப்பாள். உணர்ச்சி மிக்க காட்சி. அதைப் பார்க்கலாம். இன்னும் கவனமாகப் பார்த்தால் அந்தக் காட்சியில் குத்துச் சண்டையின் ஓசைகள் பின்னணியில் ஒலிக்கும். அதை வாசிக்கலாம்.

காட்சியை வாசித்தல்

இப்படிப் படம் நெடுகிலும் வாசிக்கத்தக்க காட்சிகள் பல உள்ளன. இந்த இடத்தில் ஒன்று மட்டும். படத்தின் முதல் சண்டையில் இடியாப்பப் பரம்பரையின் வேம்புலி (ஜான் கோக்கன்) வெற்றி பெறுகிறான். அப்போது கபிலன் வெறும் பார்வையாளன். சார்பட்டாவின் சார்பாக அவன்தான் பின்னாளில் வேம்புலியை நேரிடப் போகிறான். அது அவனுக்குத் தெரியாது, யாருக்கும் தெரியாது. வேம்புலி கோதாவின் நடுவில் மாலையும் கழுத்தும் கோப்பையும் கையுமாக நிற்கிறான். சார்பட்டாவின் தோல்வியால் மனம் வெதும்பிய கபிலன் கீழே நிற்கிறான். மேடையீது கொண்டாட்டத்திலிருக்கும் வேம்புலியை அரங்கைவிட்டு வெளியேறும் கபிலன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். கபிலன் அடைய வேண்டிய உயரத்தை இயக்குநர் குறிப்புணர்த்துகிறார். அப்படித்தான் நான் வாசித்தேன்.

இந்தப் படம் குத்துச் சண்டைப் படம். அந்த விளையாட்டின் நுணுக்கங்களைச் சொல்கிற படம். படத்தை அப்படி மட்டுமே பார்க்கலாம். ஒரு கால கட்டத்தில் ஒரு நிலப்பகுதியில் ஒரு அரசியல் குழுவில் கதை நிகழ்கிறது. படத்தை அப்படியும் பார்க்கலாம். இந்த அனுபவம் சிகை அலங்கார சஞ்சிகையில் கண்ணைக் கவரும் படங்களை பார்ப்பது போலத்தான். அந்த சஞ்சிகையை வாசிக்க அதில் எழுதப்பட்டிருக்கும் மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும். நல்ல படங்களை ரசிக்க திரைமொழியைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நல்ல படங்களைத் தொடர்ந்து பார்ப்பது திரைமொழியை வாசிப்பதற்கான பயிற்சியை வழங்கும். சார்பட்டா படத்தில் பொதிந்திருக்கும் நுணுக்கங்களை வாசிக்கத் திரைமொழியை நாம் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது அந்தத் திரைப்படம் தருகிற அனுபவம் முழுமை பெறும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், பொறியாளர்

காக்கைச் சிறகினிலே இதழ் முன்னெடுக்கும் கவிஞர் கி.பி.அரவிந்தன் ஏழாவது ஆண்டு நினைவு இலக்கியப் பரிசுப் போட்டி

'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழின் தொடக்க கால நெறியாளர்
கவிஞர் கி.பி.அரவிந்தன் கனவின் மீதியில் எழும் புதிய தடமாக இப்போட்டி அமையும்.

'சென்றிருவர் எட்டுத்திக்கும் கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்' என்கிற மாகவி
பாரதியின் கனவை நனவாக்கும் முயற்சியில் இதுவும் ஒன்று.

மொழிபெயர்ப்பியல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான பரிசுப்போட்டி - 2022

(திருவள்ளூராண்டு - 2053)

தெரிவுக்குரிய தகுதி

இந்த நூற்றாண்டில் 2000 ஜனவரி முதல் 2020 டிசம்பர் வரை
பிறமொழியிலிருந்து முதற் பதிப்பாக
தமிழில் வெளிவந்த மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

நூல்கள் வந்து சேர வேண்டிய கடைசி நாள்: 31.01.2022

போட்டி முடிவு: மார்ச் 2022

நூல்களை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

காக்கைச் சிறகினிலே, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005 இந்தியா

மின்னஞ்சல் : kipian2022kaakkai@rakinile@gmail.com

நெறியாளர்: ■ மதிப்பிற்குரிய இ. பத்மநாப ஐயர் (இங்கிலாந்து)

நடுவர் குழு: ■ பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம் (இந்தியா)

■ முனைவர் கே.எம். வேணுகோபால் (இந்தியா)

■ எழுத்தாளர் என் சரவணன் (நோர்வே)

■ எழுத்தாளர் அமரந்தா (இந்தியா)

பரிசுகள்

தேர்ந்தெடுக்கப்படும் இரண்டு நூல்களுக்கு தலா

சான்றிதழ் மற்றும் 10,000 இந்திய ரூபாய்கள்

ஒரு ஊக்கப்பரிசு

சான்றிதழ் மற்றும் 5000 இந்திய ரூபாய்கள்

சிறப்பும் பரிசு

வாசகர்களுக்கானது - ஓராண்டு காக்கை சந்தா

போட்டியின் விதிமுறைகள்

1. போட்டியாளர்கள் (நூலாசிரியர்கள்) தமது தன்விவரக் குறிப்புகளை இயற்பெயர், புனைபெயர், முகவரி, செல்பேசி உள்ளிட்ட விவரங்களுடன் kipian2022kaakkacirakinile@gmail.com என்கிற மின்னஞ்சல் ஊடாக மட்டுமே அனுப்பவேண்டும்.
2. பிற மொழிகளிலிருந்து தமிழில் வெளிவந்த நூல்களின் இரண்டுபடிக்களை அனுப்பவேண்டும். இந்நூல் பற்றி ஊடகங்களில் வெளிவந்த விமர்சனங்கள் மற்றும் கருத்துரைகள் பற்றிய விபரங்களை மின்னஞ்சல் வாயிலாக அனுப்ப வேண்டும்.
3. நூல்களை காக்கைச் சிறகினிலே செயலக முகவரிக்கு பதிவு அஞ்சல் மூலம் மட்டுமே அனுப்ப வேண்டும்.
4. பதிவு அஞ்சல் உறை மற்றும் மின்னஞ்சலில் "கவிஞர் சி.பி.அரவிந்தன் ஏழாவது ஆண்டு நினைவு இலக்கியப் பரிசுப்போட்டி - 2022" என்று குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.
5. போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் நூல்கள் மூல மொழியிலிருந்து தமிழில் பெயர்க்கப்பட்டதாகவோ மூலமொழியுடன் ஒப்பிட்டு சரிபார்க்கப்பட்டதாகவோ இருந்து, அது பரிசுக்குரியதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் தேர்வு செய்யப்பட்ட நூலை வெளியிட்ட வெளியீட்டாளருக்கு சான்றிதழும் 5000 இந்திய ரூபாய்கள் பரிசுத் தொகையாகவும் வழங்கப்படும்.
6. மொழிபெயர்ப்பு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தனித்துவப் பங்களிப்புச் செய்யும் தமிழ்ச் சிற்றிதழ் ஒன்றுக்கு சான்றிதழும் 5000 இந்திய ரூபாய்கள் ஊக்கப்பரிசாகவும் அளிக்கப்படும்.
7. போட்டிக்குரிய நூல்கள் மற்றும் சிற்றிதழ்கள் பற்றிய விபரங்களை அவை தொடர்பாக ஊடகங்களில் வெளிவந்த விமர்சனங்கள் மற்றும் கருத்துரைகளுடன் பட்டியலிட்டுக் காக்கைச் சிறகினிலே அலுவலகத்துக்கு அனுப்பலாம். வாசகர்கள் அனுப்பிவைத்த பட்டியலிலிருந்து நடுவர்களால் பரிசுக்குரிய நூல் / சிற்றிதழ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தால் பரிந்துரை செய்த ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் ஓராண்டு காக்கை சந்தா சிறப்புப் பரிசாக அனுப்பிவைக்கப்படும்.
8. பரிசுக்குரிய நூல்களை நடுவர்குழு பரிசீலித்து அளித்த தேர்வின் அடிப்படையில் நெறியாளர் வழங்கும் தீர்ப்பே இறுதியானது.
9. பங்கேற்கும் போட்டியாளர்களுடன் போட்டி முடிவு அறிவிக்கப்படும் வரை அஞ்சல், செல்பேசி, தொலைபேசி, மின்னஞ்சல் உள்ளிட்ட எந்தத் தொடர்பாடலும் நடத்தப்படமாட்டாது.
10. போட்டியின் முடிவு 2022 ஏப்பிரல் மாத காக்கை இதழில் காக்கை குழுமத்தினரால் முறைப்படி வெளியிடப்படும்.
11. பரிசுக்குத்தெரிவாகும் நூலுக்குரிய சான்றிதழும் பரிசுத் தொகையும் உரிய முறையில் அனுப்பி வைக்கப்படும்.

நன்றி :

இப்போட்டிக்கான பண்பரிசினை வழங்கும் கவிஞர் சி.பி.அரவிந்தன் குடும்பம் சார்பாக அவர்தம் துணைவிபார் திருமதி எமதி மற்றும் லண்டன் துளிர் நண்பர்கள் வாழ்த்துக்களுடன் காக்கைச் சிறகினிலே இதழ்க் குழுமம்